

Giới thiệu Khúc Ý Thiên

Nhan đề truyện Khúc Ý Thiên đã phần nào thể hiện nội dung của tác phẩm gửi đến bạn đọc. Đây là câu chuyện về cây Ý thiên tiêu lừng danh được sống dậy nhờ tay hai kẻ phạm nhân. Đây là một truyện tiên hiệp hấp dẫn với lối dẫn dắt mộc mạc dễ hiểu, tình tiết đan xen giữa thần tiên và con người, thực và ảo. Truyện mở đầu với hình ảnh hai thiếu niên nhỏ tuổi vô ưu vô lo, đùa giỡn vô tình chạm mặt cây tiêu thần kì.

Tiểu Phong và Lục Nam vốn dĩ chỉ là hai người phạm nhân, một người tuổi nhỏ võ cao, một người phong linh căn tốt, theo tiên đạo tương lai sẽ rất đáng thần phục. Bọn họ chưa thực sự đủ tuổi để hiểu hết được quyền năng vô hạn của Ý Thiên tiêu - vật là căn cơ của cuộc chiến tranh điên đảo trên tiên giới - cũng chưa hề biết đến Ý Thiên khúc.

Đồng hành theo bên họ đó là lão gia tiên phép thuật cao siêu nắm giữ bí mật về cây tiêu cùng với nữ đồ đệ đáng yêu.

Liệu những gì sẽ diễn ra, cây tiêu rơi vào tay họ là họa hay là phúc, những điều thần kì liệu có được giải đáp, Ý Thiên khúc liệu có được cất lên, có hay không lại là một cuộc chiến tranh mới trên tiên giới... Hãy đi tìm câu trả lời ngay trong chính truyện Khúc Ý Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Trúc Sơn

Lục gia võ quán, gần trăm đệ tử mặc áo trắng đang luyện kiếm pháp giữa đại sảnh. Tất cả bọn họ đều là trai tráng thanh niên, thân thể khỏe mạnh nhưng điều kỳ lạ là kẻ đang hướng dẫn các chiêu thức cho bọn họ, đứng trên đài cao chỉ là một thiếu niên chừng 16 tuổi. Thiếu niên này dáng người cao gầy, khuôn mặt bình thường, chỉ có đôi mắt sáng và khí tức tỏa ra vừa hiền lành nhưng cũng rất kiên nghị. Hắn đứng trên đài, từng đợt gió nhẹ của mùa thu khẽ làm tóc hắn bay bay, lưỡi kiếm của hắn quét qua hai bên rồi tung người quay một vòng, mũi kiếm theo đó mà tạo nên một đường cong ngoạn mục.

"Haha, Lục Nam, ngươi xong việc chưa, chúng ta lên núi chơi đi" _ bên ngoài có một thiếu niên đầu tóc bù xù, da mặt ngăm đen, tay trái cầm dao vừa cười vừa nói.

Nghe vậy, thiếu niên đang múa kiếm trên đài cười nhẹ một cái, huýt sáo một cái rồi tung người nhảy xuống cạnh đứa trẻ vừa tới. Hai người cười haha, nắm tay nhau toan bước đi thì bỗng một đệ tử chạy lại chấp tay nói:

"thiếu chủ, hôm nay sư phụ có việc ra ngoài nên bảo thiếu chủ chỉ điểm võ công cho bọn thuộc hạ, nhưng bây giờ sư phụ chưa có về tới, thiếu chủ bỏ đi lúc này chẳng phải làm khó chúng tôi ư?".

Nghe người này nói xong, người thiếu chủ sờ sờ cằm, một lát sau trả lời:

"Không sao đâu, lúc nào cha ta về cứ nói ta và Tiểu Phong đi núi Thanh Trúc một lát sẽ về, cha ta tuyệt đối không trách tội!". Nói xong hắn chậm rãi bước lại gần đám người ở giữa sân nói to:

"Các ngươi nghe đây, ta ra ngoài có chút chuyện" đoạn chỉ tay vào trung niên đệ tử bên này nói tiếp:

"Lục Viễn ca tạm thời ở đây đốc thúc các người, không ai được gây sự nếu không sẽ xử theo môn quy".

Trung niên đệ tử Lục Viễn thấy cảnh này chỉ biết cứng lưỡi, sau đó cùng với đám người trong sân đồng loạt hô:

"Chúng đệ tử xin tuân mệnh".

Thanh Trúc thôn tuy gọi là thôn nhưng diện tích thì không nhỏ một chút nào, dân số cũng lên tới gần năm ngàn người. Sỡ dĩ thôn được gọi với cái tên Thanh Trúc vì địa phương này được khai khẩn gần với ngọn núi Thanh Trúc hùng vĩ mà người trong thôn thường nói:

Thanh Trúc sơn cao không thấy đỉnh, dài không biết đầu, cuối.

Trên đỉnh Thanh Trúc tầng tầng sương mù bao phủ quanh năm, nghe người dân trong thôn đồn rằng năm vạn năm trước nơi đây chỉ là một vùng hoang vu đồi núi. Duy chỉ có Thanh Trúc sơn khác biệt, trên núi này chỉ có loại trúc xanh mọc chen chúc nhau. Một ngày nọ, có một tiên ông cười hạc trắng lên núi này sau đó trên núi xuất hiện sương mù dày đặc, không ai biết trên đỉnh núi như thế nào cũng không ai dám cả gan đi lên thăm dò.

Họ chỉ muốn bình bình an an mà sống chứ chẳng đại gì mà làm như vậy, nguy hiểm thì chưa kể, nhờ đâu chọc giận tiên nhân thì cái tiêu mạng thật khó mà giữ.

Trên núi, trúc xanh mọc chen chúc nhau, cây nào cũng vươn thẳng mình tuyệt không có cây nào cong, lá trúc này cũng có điểm đặc biệt dường như nhọn và dày hơn lá trúc thông thường, còn thân trúc rắn chắc vô cùng_ người dân cũng dựa vào những đặc điểm này mà đồn về dựng nhà và tạo ra được vô số các loại đồ dùng: giỏ, rá, bàn, ghế,... Bây giờ đang độ cuối thu, từng cơn gió nhẹ làm những chiếc lá trúc chà xát vào nhau nghe soạt soạt, còn những cây trúc phát ra tiếng cót cót kết.

Dưới một bụi trúc già có hai đứa trẻ đang ngồi với nhau_ chính là Tiểu Phong cùng Lục Nam_ Lục thiếu chủ, Tiểu Phong lúc này đang cầm một chiếc dao, trên vai gánh một bó trúc đang ngồi thờ hồn hèn.

"Một quía, may mà hôm nay có người giúp một tay, nếu không chẳng thể xong việc sớm thế này"_ Tiểu Phong đưa ánh mắt cảm kích nhìn Lục Nam nói.

Lục Nam xua tay, chẳng nghĩ ngợi nhiều liền đáp lời:

"Ta và người bằng hữu chi giao đầu phải ngày một ngày hai, coi nhau khác gì anh em, hơn nữa ta còn là người học võ, việc này đối với ta chỉ như một cái nhấc tay thôi".

Trầm ngâm một lúc, Lục Nam lại ra vẻ tỉnh quái, đưa tay nhéo má Tiểu Phong một cái, cười hỏi: "Ha ha, người gọi ta đi cùng người chắc không đơn thuần là nhờ ta giúp chút việc này chứ? có trò gì mới phải không?, nói mau!". Tiểu Phong khẽ cười, vác bó trúc chậm rãi đứng dậy, xem xét xung quanh tí mỉ một lúc rồi hướng một con đường nhỏ mà đi. Phía sau Lục Nam biết hẳn đoán không sai, trong lòng như mở cờ, thờ ơ ngắt một cành trúc non rồi cũng đi sát theo sau.

Hai người nắm tay nhau, Tiểu Phong đi trước dắt Lục Nam phía sau, nguyên do là con đường này khá nhỏ hẹp, không thể cứ thoải mái mà đi được. Con đường này nếu không để ý kỹ thì cho dù là người hay lên núi cũng khó mà phát giác ra. Lục Nam thâm nghĩ :

Tiểu Phong hẳn không biết làm sao mà tìm được con đường như thế này, hơn nữa mỗi lần hắn gọi mình đi luôn có một trò gì đó làm mình bất ngờ, để xem lần này là điều gì.

Hai bên đường vẫn là những cây trúc mọc thành từng bụi san sát nhau, Lục Nam và Tiểu Phong dẫm lên những đám lá trúc khô rụng dưới mặt đất nghe "xoạt xoạt".. Lục Nam và Tiểu Phong vốn là hàng xóm, Lục Nam xuất thân trong đại thế gia Lục gia. Dòng họ Lục là một trong số ít dòng họ đến vùng đất này khai hoang lần đầu tiên. Lục Nam hẳn khi sinh ra tư chất hơn người, tương lai sẽ là một trưởng tộc thay thế vị trí của cha hắn hiện giờ. Gần nhà hắn là nhà của Tiểu Phong, vì hai ngôi nhà chỉ ngăn cách nhau bởi một cái tường rào làm bằng cây xanh cắt gọn, ở đó còn làm một cái cửa tổ ong nên thường ngày Tiểu Phong và Lục Nam hết chạy sang nhà kẻ này chơi hả hê rồi lại sang nhà kẻ kia nghịch phá. Hai gia đình Nhậm Lục (Tiểu Phong họ Nhậm) quan hệ hàng xóm với nhau rất tốt nên việc hai đứa trẻ đùa nghịch thậm chí đôi lúc còn làm hỏng một số thứ nhưng cũng không thấy ai phản nản gì. Duy chỉ có phía sau nhà Lục Nam là Tiểu Phong rất ít khi dám đặt chân đến, sở dĩ như vậy vì khu vực đó là đại sảnh, nơi luyện tập hằng ngày của môn hạ Lục gia thế gia, được coi là cấm địa đối với ngoại nhân. Mỗi lúc đến gặp Lục Nam, hắn cũng chỉ đứng ở ngoài mà gọi vào, tuyệt không bước vào đại sảnh nửa bước.

Trời xanh, trúc xanh, cả phiên không gian đầy màu xanh, người đi trên rừng cũng thấy thật thoải mái, dễ chịu. Tiểu Phong cầm tay Lục Nam đi lên, đi xuống, chốc chốc quẹo trái, lát lát rẽ phải, chỉ thấy càng đi trúc dần dần mọc thưa hơn, đi được một lúc nữa thì khung cảnh đã thay đổi. Phía trước trúc xanh đã tàn ra hết, để lộ một hồ nước hình bầu dục, hồ này nói lớn cũng không lớn nhưng cũng không thể nói là nhỏ. Nước hồ trong vắt đến mức có thể nhìn thấy đáy, xung quanh hồ rất nhiều các giống hoa kỳ lạ đủ màu sắc rực rỡ, tản ra một hương thơm nhè nhẹ, man man khiến người cảm thấy trong lòng rất thư thái, an bình.

Bên một bụi hoa màu tím nhạt, có một loại động vật trông như một chú gấu nhỏ đang duỗi chân nằm ngủ. Tiểu thú này đầu và đuôi có lông màu đen, phần thân lại trắng muốt như tuyết. Tư thế nằm ngủ của tiểu thú này khiến cả Lục Nam và Tiểu Phong đều bật cười: nó nằm phơi bụng, duỗi chân, hai mắt nhắm lại y hệt kiểu nằm ngủ của con người. Nguyên do cách nằm của nó cũng chỉ biết trách con thú này ba cái tội ăn, ăn và ăn mà thôi. Cái bụng tiểu thú phình to quá cỡ do chứa thức ăn nên khiến nó nằm nghiêng cũng không được, nằm sấp cũng không xong, chỉ có cái kiểu "phơi bụng giữa trời" đúng là kiểu nằm phù hợp với nó.

"Đây là tiểu thú hai hôm trước ta gặp khi lên núi, lúc đó thấy nó đang bị thương nên ta xé vài băng bó qua qua, ai dè sau đó nó lại một mạch đưa ta đến chỗ này"_ Tiểu Phong giải thích.

"Ừ"_ Lục Nam chỉ ừ một tiếng nhàn nhạt, giờ hắn mới để ý thấy một chân sau của tiểu thú kia đang buộc một mảnh vải màu xanh. Tiểu Phong mãi mê nhìn cảnh vật xung quanh, một lát không thấy Lục Nam có động tĩnh gì liền quay đầu lại, hắn đã biến mất từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Cổ Sáo

"Ta ở dưới này nè, mau xuống đây, mau lên"

_một tiếng gọi làm Tiểu Phong giật mình, chỉ thấy phía dưới hồ Lục Nam đang khoát nước "bóp bóp" nhìn hắn vừa cười vừa nói. Tiểu Phong thấy vậy,

cười khở một tiếng, rồi cũng cời y phục nhảy phóc xuống.

"Ai da, ai cho người dám té nước ta"

"Hừ, chẳng lẽ người là thiếu gia mà ta chẳng dám té hay sao".

"Được, ta cũng sẽ té người xem ai hơn".

"ái chà chưa ăn cơm hả sao té nhẹ thế, nhẹ thế".

"Hừ, đợi đấy".

Một lúc sau khắp sơn hồ đều vang vọng tiếng cười đùa và té nước của hai đứa trẻ, hồ nước ban đầu vốn phẳng lặng giờ đã đầy những gợn sóng. Lúc cả hai người lên bờ mặc xong y phục thì đã thấy tiểu thú bò lại từ lúc nào, nó đang đưa cái mũi nhỏ của mình dũi dũi vào chân Tiểu Phong, luôn miệng kêu ư ư ra vẻ thân thiết. Tiểu phong khẽ cười, nhắc bồng tiểu thú lên rồi quay lại nói với Lục Nam:

"Người đi theo ta, ta có một chuyện muốn hỏi người".

"Chuyện gì?".

"Đi theo ta khắc biết".

Nói rồi Tiểu Phong vòng quanh bờ hồ, đột nhiên hất vén một bụi hoa màu tím làm lộ ra một con đường nhỏ. Mặt Tiểu Phong không chút thay đổi liền tiến vào, Lục Nam cũng đi sau hần.

Chỉ một lát sau, hai người cùng thấy một cây đại thụ cao tới mười lăm trượng, to cỡ hai trượng, cành lá xum xuê, không biết đã ở đây bao nhiêu năm tháng. Dưới gốc cây đại thụ có một phiến đá màu bích lục trông khá bằng phẳng. Tiểu Phong chỉ tay về phía bên trái phiến đá, ra hiệu cho Lục Nam, còn hần thì xếp bằng ngồi đối diện. Ở đây cũng không cách cái hồ vừa nãy quá xa, thì thoảng còn nghe một vài tiếng nước "tí tách" truyền lại. Tiểu Phong lấy từ trong cái túi nhỏ đeo bên hông ra hai chiếc bánh rán mà mẹ hần làm cho, lấy một cái đưa cho Lục Nam, rồi một cái thì chia đôi, hần một nửa còn nửa kia thì phần tiểu thú chiếm tiện nghi. Hai người một thú rất nhanh đã ăn xong, nhất là tiểu thú dường như ăn uống là sở trường từ lâu của nó, sau khi ăn xong lại còn đưa chân xoa xoa cái bụng của mình rồi nháy mắt tỏ vẻ thích thú. Một lúc sau, Lục Nam chợt hỏi:

"Tiểu Phong, người lúc nãy nói có chuyện muốn hỏi ta, là chuyện gì?".

Tiểu Phong trầm ngâm một lát, rồi gật nhẹ đầu, lại móc trong túi ra một vật đem đặt trước mặt Lục Nam.

Đó là một cây sáo!

Lục Nam đang lẳng lặng đánh giá thì bỗng há hốc mồm. Một màn làm cho hần và Tiểu Phong rất kinh ngạc, lúc Tiểu Phong vừa đưa cây sáo ra, tiểu thú đang nằm trong người hần thét to một tiếng sau đó nhảy xuống, dùng tốc độ khó tin lăn trốn về một bụi cây xa xa, luôn miệng phát ra tiếng gầm gừ. Nó tựa hồ đối với cây sáo này vô cùng hoảng sợ.

Gió thổi nhàn nhạt, nước chảy róc rách, cây sáo kia vẫn nằm im trên phiến đá. Trên cây sáo có nhiều hoa văn cổ quái nhưng hình như lại có quy luật, giống như một loại chữ nào đó, màu sắc chỉ có hai màu trắng và đen. Lục Nam đưa tay vuốt nhẹ cây sáo rồi cầm lên, một lúc sau hần nói:

"Ta thấy cây sáo này ngoài màu sắc và hoa văn có điểm quý dị ra thì cũng không biết gì hơn".

Thế nhưng Tiểu Phong cũng không tỏ ra thất vọng, đoạn cầm lấy cây sáo trên tay Lục Nam, từ từ tiến lại một phiến đá to, Lục Nam cũng bước theo, đứng cạnh hần, trong lòng cũng đang đoán xem không biết Tiểu Phong định làm gì. Lúc này, Tiểu Phong trấn định thân mình, cầm cây sáo khẽ gõ nhẹ vào tảng đá một cái. Bỗng "tỳnh" Một tiếng nổ vang như sấm rền, cảnh vật như biến sắc, sự yên tĩnh của núi non phút chốc bị phá vỡ. Lúc này Tiểu Phong vẫn đứng điềm tĩnh, bất động nhìn đồng bột đá dưới chân còn Lục Nam đứng cạnh hần mặt đã tái mét, tiểu thú phía xa xa giờ đã biến mất không thấy bóng dáng. Một hồi sau Lục Nam mới từ từ bình tĩnh lại nhưng trên mặt không dấu nổi sự kinh ngạc nói:

"Chuyện này...chuyện này làm sao có thể".

Chiều buông, mặt trời đã dần dần khuất sau ngọn núi Thanh Trúc hùng vĩ, những tia nắng cuối cùng cũng chẳng còn đủ để làm người ta cảm thấy bức bối nữa. Lục Nam và Tiểu Phong chậm chậm bước xuống núi, đi được một đoạn khá xa Tiểu Phong bẻ một cây măng ven đường rồi quay đầu lại nhìn Lục Nam. Lục Nam dường như hiểu ra cái gì đó cười mà nói:

"Yên tâm, chuyện ngày hôm nay ta tuyệt đối không để người thứ ba biết đâu".

Tiểu Phong gật nhẹ đầu một cái, xóc lại bó trúc trên lưng cho ngay ngắn rồi lại tiếp tục đi. Sau khi bóng hai người thiếu niên đã khuất, chợt từ một bụi trúc ven đường toả ra một làn khói nhàn nhạt, chờ khi làn khói theo gió mà tản ra hết lộ ra hai người, một cụ già râu tóc bạc phơ, mặc một chiếc đạo bào màu xanh trên tay cầm một cây gậy đầu rồng, đang dắt theo một bé gái. Bé gái này mặc một chiếc áo bông màu trắng, khuôn mặt vô cùng xinh xắn đôi mắt long lanh, đang gật tay áo của cụ già hỏi:

"Gia gia , hai kẻ đó là ai mà khiến gia gia chú ý như vậy?".

Cụ già thông thả đáp:

" Hai kẻ đó ư, hai kẻ đó cũng chỉ là hai kẻ phàm nhân bình thường, một tên thì tuổi còn nhỏ mà võ công cũng khá, còn tên kia lại có Phong linh căn phi thường tốt, nếu theo tiên đạo thì sau này cũng không thua kém gia gia", một lúc sau cụ già lại nói thêm:

" Tên kia không những có linh căn tốt mà lại còn nhặt được cây Ý thiên tiêu năm xưa đã gây ra một trường thảm khốc tranh đoạt giữa những người tu tiên nữa, cũng may Ý thiên khúc chỉ có sự phụ của ta biết, giờ tiểu tử này có Ý thiên tiêu không biết sau này là họa hay phúc nữa".

Cô bé bên cạnh lắc đầu nguây nguẩy tỏ vẻ không hiểu nói:

" Cái gì Ý thiên tiêu, Ý thiên khúc chứ gia gia đư con về động phủ đi, con thấy buồn ngủ lắm rồi đây nè" _ nói xong lại lấy tay che miệng ngáp một cái ử oái.

Cụ già bên cạnh thấy vậy lắc đầu cười khổ không thôi, sau đó cả hai người hoá thành một làn khói nhoáng cái đã biến mất. Cả khu rừng lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Cự Mãng

" Phong nhi, dậy đi con" _ một tiếng gọi nhẹ nhàng bên tai Tiểu Phong.

Hắn bây giờ đang nằm trên một cái giường bằng tre, đắp chăn kín mít chỉ để lộ cái đầu tóc bù xù ra ngoài. Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, hắn liền nhận ra ngay là tiếng mẫu thân hắn, bèn lén dìm rồi từ từ mở mắt ra. Chỉ thấy mẹ hắn đang ngồi cạnh hắn khẽ mỉm cười. Hắn thật không muốn dậy, hắn muốn cứ thế này mà ngắm nhìn mẫu thân của hắn, ngắm nụ cười ôn nhu hiền hậu. Nụ cười đó, con người đó đã tạo nên một Tiểu Phong hắn hôm nay. "Xoạt, xoạt" _ có tiếng bước chân, một người trung niên khuôn mặt bình thường, nước da màu đỏ đồng từ từ tiến lại cạnh giường Tiểu Phong nhẹ nhàng nói:

"Tiểu Phong, hôm nay cha vừa đủ làm xong thứ mà cha cần rồi, con không phải vất vả lên chặt trúc nữa đâu".

"Vâng" _ Tiểu Phong trả lời rồi chớp mắt một cái, sau đó hắn từ từ ngồi dậy.

Một lát sau, lúc hắn vừa ăn sáng xong thì đã nghe một hồi tiếng gọi từ bên ngoài:

"Tiểu Phong ra đây đi, ra đây! ới ới!".

Hắn vội đem bát đĩa đi rửa xong rồi chạy nhanh đến cái cửa tổ ong, nơi phát ra tiếng gọi. Đứng ở đó lúc này là một thiếu niên mặc bạch y, lưng đeo trường kiếm, vai vác một cái bao bố to, đang nhe răng cười với hắn. Thiếu niên này không ai khác chính là Lục thiếu gia _ Lục Nam.

"Có chuyện gì mà sáng sớm như vậy đã gọi ta?" _ Tiểu Phong méo miệng, neho mắt hỏi.

Lục Nam lúc này trong lòng cũng hơi buồn bực, phải biết rằng hắn đã đứng đây chờ một hồi lâu không biết Tiểu Phong làm gì mà mãi không chịu ra.

Hắn "hừ" một cái nói "đi chơi".

"Chơi đâu, đến võ quán của người chắt" _ Tiểu Phong cười hỏi.

_ "Dĩ nhiên không, ta thấy chỗ hôm qua có vẻ được đấy" _ Lục Nam ngáy một cái rồi cũng cười đáp.

"Ừm vậy đợi ta một lát"

_ Tiểu Phong nói xong chạy vào nhà xin phép song thân rồi lịch kịch đi vào chân một đôi giày cỏ, giắt vào đai lưng cây cỏ sáo đoạn chạy ra cửa.

Buổi sáng ở Thanh trúc thôn thật êm ả, yên bình. Từng cơn gió cuối thu mang theo hương cỏ thơm nhẹ nhàng. Những tán cây bên đường chắc đang rất khoái trá vì chuẩn bị lại được đón ánh nắng ấm áp của buổi sáng. Thanh trúc sơn ả ả, hiện hiện, cao vời vợi, rộng vô tận. Trên những chiếc lá trúc xanh vẫn còn giữ lại những giọt sương trắng tinh khiết. Một cụ già mặc đạo bào, một tay cầm gậy, một tay đặt sau lưng dáng vẻ trầm ngâm, đang đứng trên một đám mây màu bạc hình dạng khá giống một con thuyền nhỏ. Dưới chân cụ là Thanh trúc sơn, trúc mọc chen nhau vô cùng vô tận. Đôi mắt sâu thẳm của cụ toát ra một khí tức bất phàm đang hướng về 2 thân hình nhỏ bé phía dưới. Một là một thiếu niên da mặt ngăm đen, độ mười sáu tuổi đang ngắm nhìn một thiếu niên mặc bạch y khác đi từng bước kiểm đẹp mắt _ là đôi bạn Tiểu Phong, Lục Nam. Bóng kiếm loang loáng, lúc cao lúc thấp, biến ảo kỳ

điều. Thân hình người thiếu niên bạch y trong trùng trùng bóng kiếm cũng trở nên mù mịt

. "Tiểu Phong nhìn xem Tề Nguyệt tam thanh nè"

_Lục Nam giờ phút này đang rất cao hứng trước mặt bạn mình. Tề nguyệt tam thanh, kiếm xuất ra vun vút, sát khí bức người, Tiểu Phong thấy những hoa cỏ xung quanh bị chém cho nát bấy, lộ ra ba vết kiếm lớn liền há hốc mồm.

"Hay lắm, ta không ngờ võ công lại tuyệt diệu như vậy"_ Tiểu Phong vỗ tay bôm bốp, đâm vào người Lục Nam một cái nói.

Đĩ nhiên Lục Nam cũng không phải là kẻ kiêu ngạo, hấn chỉ khẽ mỉm cười rồi bảo:

"Ta thấy ngươi cũng nhanh nhẹn, hay là cùng học võ đi".

"Không được, không được"_ Tiểu Phong lắc đầu nguầy nguậy đoạn giải thích:

"Hồi bé cha ta đưa ta đi gặp một ông lão kỳ quái ,người đó bảo ta sau này nhất định có cơ duyên mà không thể học võ công".

Lục Nam thờ dãi, không cho là phải nói :

"Nhưng học võ công có gì không tốt chứ, ngươi xem ta...a...a.aaaa".

"Sao lại a, ngươi a cái gì cơ"

_Tiểu Phong mù mịt hỏi, chỉ thấy động tác của Lục Nam vô cùng bất thường, miệng há hốc, ngón tay không ngừng chỉ chỉ về phía sau Tiểu Phong. Tiểu Phong theo hướng chỉ tay của hấn liền quay đầu lại, chợt hấn run bất người loạn choạng ngã về phía sau, lăn liên mấy vòng. Một con cự mãng!Cự mãng này dài tới chục trượng, thân lớn nửa trượng, trên lớp da màu vàng của nó chỉ chít những đốm đen chớp động không ngừng. Nó thề thề cái lưỡi, cặp răng nanh nhọn hoắt hiện ra trông mui phần hung ác. Thân hình con rắn ngoằn ngoèo, xung quanh nó, rất nhiều cây trúc đã đổ rạp xuống xem ra là chính con cự mãng này gây nên. Một lúc sau, Tiểu Phong mới định thần lại, suy nghĩ trong hấn không ngừng xoay chuyển: cự mãng này sao bỗng dưng xuất hiện ở đây, khắp trong thôn cũng không có ai kể về con cự mãng to lớn như thế này, con rắn này tốc độ lại nhanh đến nỗi cả mình và Lục Nam cũng không thể phát hiện ra, Tiểu Phong ơi Tiểu Phong sao số ngươi lại xui xẻo như vậy, lần này thì nguy to rồi. Nhưng một người đã bước lên, chậm rãi, oai nghiêm, bạch y pháp phối, mắt sáng như sao.

Hấn một tay nắm chặt, tay kia từ từ rút thanh kiếm đang giấu sau lưng.

"Lục Nam, ngươi...ngươi"_ Tiểu Phong há hốc mồm, hấn không còn tin vào mắt mình, mặt cắt không còn giọt máu quát lớn:

"Lui lại mau!, chúng ta cùng chạy".

Lục Nam nghe thấy thế mặt vẫn không chút biểu tình, trên mặt không một tia hoảng sợ. Lúc này trong đầu hấn chỉ xuất hiện một ý niệm, một ý niệm duy nhất, chỉ nghe hấn lạnh lạnh nói một câu:

"Chạy cũng không thoát, hãy để ta cần nó, ngươi mau chạy đi, bạn của ta không thể chết trước ta".

Đời người vì cái gì mà sống, vì cái gì mà chết, Lục Nam cũng không biết, hấn chỉ biết bảo vệ những thứ cần bảo vệ, điều hấn muốn bảo vệ thì dù chết cũng phải bảo vệ. Số phận có công bằng với ta không? _không biết. Chỉ cần bên cạnh có người yêu thương mình thì dù hi sinh nào có sá gì. Cây kiếm trong tay run nhẹ, một cỗ sát khí trùng trùng bốc ra, kiếm đã xuất ra quyết không hối hận, Cây trường kiếm trong tay hấn lúc này đang chỉ thẳng vào đầu cự xà, ánh mắt cương nghị.

"Bách phương liên hoàn trăm"_ Lục Nam hét vang, cả người và kiếm lao thẳng lên, nghe thấy cả tiếng xé gió vù vù phát ra.Cảnh vật như đọng lại trong khoảnh khắc.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Nhân Xà Giao Tranh

Bên này cự xà thấy có kẻ dám cả gan tấn công nó, liền đã có hành động!.

Nó quăng mình về phía trước rồi quấy mạnh chiếc đuôi to lớn. Chiếc đuôi rắn khí thể như sông sâu biển cả, lướt đến đâu cuồng phong liền dào dạt tới đó, trên đường nó quét qua, hàng loạt những cây trúc vốn cứng rắn đều đồng loạt bị chấn cho gãy nát. Lục Nam thấy cái đuôi rắn to lớn không lưu tình mà quét tới, chân trái của hấn liền đạp lên mũi chân phải, rồi chân phải lại đạp mũi chân trái vì thế hấn đã vút lên cao thêm hai trượng. Nhắm vừa lúc cái

đuôi cự mãng quét đến, hần từ trên không lao thẳng xuống, Bách Phuong liền hoàn trăm nhanh chong xuất ra. Tuy Bách Phuong liền hoàn trăm tương đối hữu dụng khi xuất chiêu ở dưới mặt đất, nhưng tế xuất nó ở trên không thì đây quả thực là điều không ai nghĩ tới.

Chỉ nghe những tiếng phập phập liên tiếp, một đoàn máu thịt tung toé bắn ra, rồi thân thể cự mãng khẽ chao đảo. Trên thân hình của nó, cả một mảng lớn đã bị chém cho nát bấy, hơn nữa còn lộ ra ba vết kiếm cực to, có thể là lúc Lục Nam xuất Bách phuong liền hoàn kiếm pháp ra còn sử dụng thêm Tế Nguyệt tam thanh quyết chăng?. Điều đó khoan hãy nói vì lúc này đây cự xà kêu lên hai tiếng "nga, nga" đầy tức giận, rõ ràng là việc Lục Nam đã thương nó khiến nó vừa thông khổ vừa thịnh nộ vô cùng. Tuy rằng con rắn này biết mình đã chủ quan nhưng không ngờ lại phải nếm quả đắng sớm như vậy. Một lát sau, con rắn đã ổn định trở lại nó liền cân trọng đưa ra hành động tiếp theo.

Chợt toàn thân cự mãng toả ra một làn khói màu đen, từ làn khói đó một cỗ sát khí kinh người bốc ra bao trùm cả một phần không gian rộng lớn xung quanh nó. Tiếp đó cái đầu cự mãng cúi xuống, dụng lực nhấc bổng cả cái đuôi to lớn lên trông vô cùng quý dị. Một lúc sau, cái đuôi hung hăng nhắm hướng Lục Nam mà đập xuống với thế sét đánh không kịp bưng tai. Cái đuôi chưa tới mà một áp lực vô hình đã ập đến khiến Lục Nam sắc mặt đại biến, thân hình không chịu nổi khẽ loạn choạng.

Phía xa xa, Tiểu Phong trong tay đang cầm mấy cái phi đao lấy ra từ túi của Lục Nam, đang dồn lực vào đôi chân, định dùng hết sức bình sinh mà lao về phía cự mãng. Nhưng lúc này thân hình hắn khựng lại vì nghe thấy một giọng nói ôn hòa phát ra:

"Phong nhi, dừng mạnh động, cha biết con và Lục Nam hai đứa thân nhau như anh em, nhưng đợi đến khi con có bản lĩnh cái đã rồi cha sẽ không ngăn cản".

Tiểu Phong ngơ ngàng quay đầu lại, trong mắt hiện lên một tia vui mừng nhưng cũng kinh ngạc thốt lên một tiếng

"Cha!".

Trước mặt Tiểu Phong là một người đàn ông trung niên, nước da màu đỏ đồng, tay phải cầm một cái ghế trúc_chính là Nhậm Thiên cha hắn đang nhìn hắn khẽ gật đầu. Giờ phút này, phía bên kia Lục Nam đang trong cảnh thập tử nhất sinh, nhưng vì thế mà hắn không cho phép mình hoảng loạn. Mất thấy cái đuôi khổng lồ chuẩn bị đánh xuống, hần một lần nữa lại nhảy lên, chân trái dẫm mũi chân phải sau đó liền bám lấy một cây trúc còn nguyên vẹn gần đó. Hắn biết lần này chỉ có cách tránh né mới bảo toàn được tính mạng nên định bám vào cây trúc lấy đà rồi dùng lực mà thoát ra.

Nhưng đã muộn!.

Cự xà này dĩ nhiên không phải là loại rắn thô thiển bình thường, thấy kẻ địch có ý định tránh né nó liền dồn thêm ba phần lực vào chiếc đuôi. Tiếng xé gió mãnh liệt vang lên, những cây trúc phía dưới lúc này ngã rạp, cái đuôi thể như thái sơn áp đỉnh. Chỉ nghe "lỳnh" một tiếng, một cái khe sâu khoảng 1 trượng, dài 5,6 trượng lộ ra. Cách cái hồ chục trượng, Lục Nam đang nằm sấp dưới đất, ói ra một ngụm máu tươi, tuy rằng hắn không bị cái đuôi rắn đánh trực tiếp nhưng cũng không tránh khỏi bị chấn văng ra. Cự mãng bên kia nhìn thấy Lục Nam ngã dưới đất, liền rít lên một tiếng tỏ vẻ đắc ý, đoạn dùng lực lao thẳng về phía Lục Nam. Con mãng xà này quyết không cho kẻ làm mình bị thương có thể sống sót. Sự sống, cái chết gần trong gang tấc, ranh giới giữa hai khái niệm đó thật mỏng manh. Cuồng phong một lần nữa nổi lên, thân hình khổng lồ của cự mãng nhất nhất lao tới. Lục Nam lúc này cảm thấy toàn thân đau rát, sức lực chẳng còn mà đứng dậy nổi, mắt thấy cái đầu cự mãng chuẩn bị lao đến hắn cũng chỉ biết thở dài một cái nài nỉ. Hắn chỉ nghe một tiếng "lỳnh" kinh thiên rồi sau đó thân thể chấn động cực hạn, nằm xuống mà ngất đi, còn Tiểu Phong bên kia thì nhìn thấy rất rõ ràng cảnh đó. Cự mãng lúc này bị chấn văng ra ngoài, cả thân hình nặng nề đè nát bấy hàng trăm khóm trúc, trên đầu nó máu thịt bầy nhầy rõ ràng đã bị một vết thương nặng. Con rắn rít lên một tiếng gè rợn, ánh mắt oán độc nhìn về một vật phía xa xa, thù phạm làm nó bị thương.

Đó là một chiếc ghế mây, lớn khoảng một trượng, đang không ngừng xoay tròn. trên không, tỏa la một luồng lực sắc hào quang rực rỡ. Dĩ nhiên vật này không phải tự dung có thể đánh bị thương con cự mãng vì dưới nó là mộ người trung niên nam tử mặc áo nâu, đội nón lá: Nhậm Thiên.

"Đây là..."_nhìn thấy chiếc ghế mây trên không trung, Tiểu Phong trong lòng vô cùng lấy làm kinh ngạc, bởi vật liệu làm ra chiếc ghế này chẳng phải là những bó trúc mà hần khổ công đi chặt suốt cả tuần nay sao?.

Trong lúc hắn đang nghĩ ngợi thì Nhậm Thiên_cha hắn đã có hành động!.

Chỉ thấy lúc này sắc mặt ông ta ngưng trọng, tay bấm quyết, ngón tay hướng chiếc ghế phía trên điểm một cái. Chiếc ghế như có một nguồn lực vô hình nào đó tác động, tốc độ quay mỗi lúc một nhanh, hào quang mỗi lúc càng thêm phần rực rỡ. Một luồng lực sắc quang trụ từ chiếc ghế bắn nhanh ra, mục tiêu là cự mãng phía xa xa. Gió ngừng thổi, tất cả mọi vật chìm trong một cỗ sát khí nặng nề. Lục sắc quang trụ lướt nhanh như lốc, nơi nó đi qua, cây cối xung quanh trong phạm vi một trượng đều hóa thành khô héo, thảm hại vô cùng. Cự mãng thấy thế dĩ nhiên không chịu ngồi yên chờ chết, nó há miệng nhả ra một viên hỏa cầu đường kính cỡ nửa trượng, trên mặt có chi chít các ký hiệu quý dị, lớn nhỏ không đồng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Bại Lộ

Hoà cầu sau khi được xuất ra, vô số các ký hiệu trên bề mặt liền chớp động, sau đó những ký hiệu này lấy hoà cầu làm trung tâm nhanh chóng triển khai thành một đồ án màu đỏ lớn năm, sáu trượng che chắn trước thân thể cự mãng. Một tiếng "ầm" chói tai nổ ra, đất đá bay mù mịt, cây cỏ ngổn ngang.

Nhậm Thiên lúc này cũng bị ảnh hưởng, liền lùi lại nửa bước, mặt không chút biểu tình nhìn về phía bên kia. Chỉ thấy nơi đó, cự mãng đã biến mất không bóng dáng còn phía trên không, chiếc đồ ăn cũng không thấy đâu nữa, thay vào đó là một đám bụi màu đỏ trên không trung. Vừa này con rắn nhìn thấy lục sắc quang trụ đánh đến, nó đã biết rằng kẻ trước mắt không phải là phạm nhân bình thường, nếu quyết đấu thì nó chỉ có con đường chết mà thôi. Nghĩ thế, con rắn không chút chần chừ xuất ra yêu hoả cầu bốn mệnh hộ thể của nó để chống đỡ 1 kích của Nhậm Thiên còn bản thân thì dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi.

"Cha"

_Tiểu Phong cất tiếng gọi Nhậm Thiên, đang định nói cái gì đó thì thấy cha hấn lấy tay ngăn lại.

"Ta biết trong lòng con lúc này đang có nhiều nghi vấn, nhưng con yên tâm, lát nữa về ta sẽ kể rõ cho con nghe"

_Nhậm Thiên không nhanh không chậm nói, đoạn định đuổi theo con cự mãng nhưng thân hình liền dừng lại. Bởi vì lúc này, một tiếng nói ồm ồm vang lên khiến hấn và Tiểu Phong không khỏi giật mình:

"Cần gì phải chờ lúc đó chứ, nói bây giờ không phải tiện luôn sao?".

Tiếng nói như xa mà gần, như gần mà xa, nhất thời không thể định hướng phát ra từ đâu. Nhưng một lúc sau đã có kết quả!. Chỉ thấy trên một ngọn trúc xa xa, một vị trung niên mặc hắc y, hông đeo song đao, đôi mắt lạnh lạnh đứng chấp tay sau lưng nhìn bọn họ

. "Tiểu Phong, con đưa Lục Nam về trước đi, lát nữa sau khi xong việc ở đây ta sẽ về nói chuyện với con sau" _bên tai Tiểu Phong chợt nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng của cha hấn.

Còn trong lòng Tiểu Phong lúc này rất phức tạp, vừa không biết hoàn cảnh hiện tại, vừa lo lắng cho cha hấn vì không biết người mặc áo đen là ai, nhưng lúc này thấy cha hấn đánh đuổi được cự mãng nên cũng rất tin tưởng. Sau một thoáng chần chừ, Tiểu Phong gật nhẹ đầu, "vâng" một tiếng đồng ý rồi chạy đến dìu Lục Nam đang bất tỉnh, đoạn đặt lên vai, toan công hấn xuống núi.

Nhưng lúc này người trung niên mặc hắc y lớn tiếng quát:

" Hôm nay đã đến đây rồi thì không kẻ nào được rời đi".

Nghe thấy lời quát này sắc mặt của Tiểu Phong khẽ biến đổi, ánh mắt hướng Nhậm Thiên nhìn tới. Giờ phút này Nhậm Thiên đã nổi giận bùng bùng, mặc kệ sống chết mà nói lớn:

" Cả trẻ con mà ngươi cũng không tha ư?".

Kẻ kia thấy thế, trên mặt vẫn không chút biểu tình, lạnh nhạt đáp một tiếng

"không".

Âm thanh rắc rắc vang lên, Nhậm Thiên tay nắm chặt, một cỗ sát khí toả ra khắp cơ thể, chiếc ghế trên không bay trở về, được hấn nắm chặt trong tay. Nhậm Thiên hừ lạnh một tiếng, nói :

" hôm nay nếu muốn lấy mạng con trai ta và thằng nhóc Lục Nam thì trước tiên hãy bước qua xác Nhậm Thiên ta đã!".

Ở bên kia, người mặc áo đen nghe vậy chợt cuồng tiếu một trận, cất lời:

" Trương Lâm, ngươi đổi tên hồi nào vậy? haha, mười năm trước ngươi chỉ là một tên tiểu tử nhất giai mà bây giờ đã tiến lên nhị giai đúng là có tiến bộ a, nhưng với bản lĩnh đó mà đòi cản ta thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày ".

Nhưng người mặc áo đen chưa đắc ý được lâu thì đã phải ngưng lại, vì lúc này một giọng nói già nua cất lên:

" Nếu thêm vào ta nữa thì có phải nằm mơ hay không?, như thế có phải đã đủ tể độ cho ngươi chưa?".

Sau câu nói đó , một cụ già râu tóc bạc phơ, tay cầm một chiếc gậy đầu rồng không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Nhậm Thiên. Tiểu Phong nhìn thấy dáng vẻ tiên phong đạo cốt của cụ già này trong lòng lấy làm kinh ngạc, không kìm được hô lên một tiếng:

" Tiên nhân".

Cụ già nghe vậy chỉ khẽ cười, đoạn giải thích:

" Tiểu tử, mấy người bọn ta chưa được gọi là tiên đâu, bất quá cũng mới chỉ là những người tu tiên mà thôi", một lát sau liền nói tiếp:

" Tiểu tử, ngươi mau đưa bạn ngươi về đi, chuyện ở đây cứ để ta và cha ngươi xử lí là được".

Nghe cụ già nói vậy, Tiểu Phong suy nghĩ một chút, ánh mắt sau đó lại hướng về phía cha hấn thấy cha hấn gật nhẹ đầu một cái. Dĩ nhiên là hấn vẫn cảm thấy rất lo lắng cho cha, cũng có nhiều mối nghi vấn, nhưng lại biết nếu hấn ở lại cũng chẳng được tích sự gì nên đành công Lục Nam lên vai, chậm rãi tìm đường rồi bước nhanh xuống núi.

Thấy bóng con mình đã khuất xa, Nhậm Thiên ánh mắt lạnh lùng hướng về người mặc áo đen nói:

"Không ngờ Cửu độc môn các ngươi lại hèn hạ như vậy, đã cướp đi Ý Thiên tiêu lại còn đuổi cùng giết tận người của Hoả Long sơn bọn ta, khiến ta năm 17 tuổi đã phải lưu lạc tới đây, giờ còn muốn ép ta vào đường cùng sao?"

"Hừ, Ý Thiên tiêu chẳng phải tên tiểu gia hoả nhà ngươi năm đó đã bày trò giấu đi sao? Trương Lâm, dù cho ngươi đến chân trời góc bể, có hoá thành tro đi chăng nữa, Cửu độc môn chúng ta cũng phải lôi ngươi lên mà đoạt lại Ý Thiên tiêu!"

Cụ già bên cạnh trầm nghĩ:

Ý Thiên tiêu là tiên vật do tiên nhân dày công chế tạo ra rồi không biết vì sao lại lưu lạc xuống nhân giới, nhớ lại trường thảm khốc đại chiến năm xưa, người tu tiên bỏ mạng vô số, xác chất thành núi, cuối cùng chỉ còn lại 2 phái lớn nhất còn đủ thực lực để tranh đoạt là Cửu Độc môn và Hoả Long sơn, nhưng sau đó nghe nói Hoả Long sơn đại bại, ai cũng nghĩ Cửu Độc môn đã chiếm được Ý Thiên tiêu chứ không kẻ nào nghĩ một tên nhị giai Hoả Long sơn lại là kẻ Phổng tay trên. Hahaha, hiện giờ càng không thể nghĩ Ý Thiên tiêu lại ở trong tay thằng nhóc con trai hần, Cửu Độc môn ơi Cửu Độc môn, không ngờ một tà giáo hung danh đỉnh đỉnh như vậy lại có ngày bị qua mặt, thật là nhục nhã a.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Hoả Liên Đan, Tiểu Thú

Sau khi nghĩ xong, cụ già vuốt râu rồi về mặt cười mà như không cười nói:

"Đám sâu bọ Cửu Độc môn các ngươi hôm nay đã đến đây thì tốt nhất là để lão già này tế độ giúp cho, thế nào".

Lời vừa nói ra, cây gậy đầu rồng trên tay cụ toả ra một luồng hồng quang rực rỡ, một lát sau luồng hồng quang tách ra thành 5 viên hồng cầu đường kính cỡ một trượng.

Chỉ nghe mấy tiếng "phốc, phốc" rồi một tiếng phượng gáy vang dội, 5 viên hồng cầu hóa thành 5 con hỏa phụng không ngừng bay lượn trên không trung, phạm vi chục trượng xung quanh bỗng chốc nóng đến cực hạn.

Cụ già phát tay một cái, một cự tráo màu trắng bao bọc kín kẽ xung quanh cụ và Nhậm Thiên đoạn hướng không trung khê điểm một cái. Năm con hỏa phụng lúc này vẫy mạnh cánh, chia thành 5 hướng khác nhau mà bay đi, khí thế kinh người. Nơi phụng hoàng bay qua, hàng loạt sinh vật phía dưới ngay lập tức cháy thành tro bụi. Nhìn thấy cảnh này trong lòng Nhậm Thiên không ngừng nổi sóng, hần trầm nghĩ cụ già này thần thông như vậy hẳn là bậc thượng thừa ngũ giai, thậm chí có thể là lục giai cảnh giới.

Những tiếng thét kinh hoàng vang lên, từ 5 khu vực khác nhau trúc đã bị đốt cháy cho khét lẹt, năm cái thi thể lộ ra. Bốn cái xác người cháy đen, nhìn đáng về thì tất cả đều là trung niên, trên tay mỗi kẻ vẫn đang nắm song đao đã bị cháy rữa, còn ở một nơi là thi thể của một con rết. Rết này dài bảy trượng, lớn một trượng, ngoài việc toàn thân bị đốt cháy ra, giữa bụng còn bị đốt thành một vết thủng to từ lỗ thủng có thể nhìn xuyên từ bên này sang bên kia, rõ ràng đây mới chính là vết thương chí mạng gây ra cái chết của nó. Hắc y nhân mắt thấy cảnh này, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch không còn một giọt máu. Hơn ai hết hẳn hiểu rằng đám thuộc hạ bốn người một rết của hần đều có tu vi tam giai cảnh giới, vậy mà dưới một kích của cụ già trước mặt đều đồng loạt vẫn lạc. Lại nói lúc trước hần cũng nghĩ ông già này thần thông không nhỏ, nhưng giờ tận mắt thấy cảnh này đúng là quá mức khó tin đi.

Thái độ của Nhậm Thiên lúc này đúng là mười phần kinh ngạc, bốn người một rết kia hần cũng không thể dò xét được mà cụ già bên cạnh nhaoáng một cái đã ra tay diệt sát. Hần lúc này miệng chỉ biết há hốc ra, một lát sau liền bình tĩnh lại, trên mặt hiện lên một tia lo âu hướng cụ già nói:

"Đa tạ tiền bối đã ra tay tương trợ, nhưng Phong nhi..."

Cụ già khoát tay chặn lời của Nhậm Thiên đoạn thông dong nói:

"Vừa rồi ta đề ý có ba con sâu bám theo con ngươi, nhưng mà cứ yên tâm, ta tất nhiên đã có sắp xếp!"

Gã hắc y nhân phía xa mơ hồ nghe thấy thế, sắc mặt càng trở nên khó coi, nghĩ bụng: những kẻ mà mình sắp xếp đều bị lão già này diệt sát, kẻ tiếp theo có lẽ là mình cũng nên, thôi bây giờ cứ cố gắng toàn mạng rồi quay về bẩm báo với giáo chủ, người tất sẽ định liệu. Một lát sau hần hướng cụ già, giọng khàn khàn:

"Hôm nay gặp được tiền bối, vẫn bối thật có mắt như mù, như vực sâu không thấy Thái Sơn, nhưng thiết nghĩ tiền bối thần thông to lớn, chắc sẽ không nhằm vào bọn hậu sinh này mà truy cùng diệt tận" đoạn hần lục trong cái túi bên hông ra một hộp ngọc màu bích lục rồi nói tiếp:

"Trong này có một viên hỏa liên đan, vừa đúng với công pháp hoá thuộc tính của tiền bối, tác dụng thế nào chắc tiền bối đã rõ, vẫn bối xin dâng lên, chỉ mong có thể giữ lại cái mạng này".

"Hoả liên đan"_cụ già thốt lên một tiếng kinh ngạc, trầm nghĩ:

hoả liên đan này một thời đã từng gây sóng gió cho những người tu luyện hoả công pháp, nghe nói hiệu dụng của nó vô cùng thần kỳ, có thể trợ giúp trong việc đột phá bình cảnh hoặc dùng để nâng cao tu vi của bản thân, người thường mà ăn phải đan này nhất định ruột gan sẽ bị thiêu đốt, sau đó toàn thân biến thành một làn khói nhưng là đối với những người tu tiên có hoả linh căn hoặc chủ tu hoả công pháp thì lại là thứ cầu không được, nhưng tiếc là tên kia không biết thực ra ta lại tu luyện phong công pháp chủ đạo, hoả liên đan đối với ta công dụng không nhiều lắm, với lại ta đâu thể chỉ vì một viên đan để lộ ra tung tích của Ý Thiên tiêu, như thế còn mặt mũi nào ăn nói với sư phụ.

Nghĩ xong, cụ già không chút chần chừ ném cây gậy lên không trung, tay bắt quyết như gió sau đó ngó tay hướng cây gậy trên không chỉ một cái. Lúc này cây gậy đầu rồng nhanh chóng phát ra thanh quang chói lọi, xung quanh cây gậy cuồng phong bỗng chốc nổi lên, cả bầu trời đang giữa trưa bỗng trở nên âm u. Từ luồng thanh quang đó, hai con rồng nhỏ màu xanh nhanh chóng bắn ra, khí thế như thác lũ lao nhanh về phía hắc y nhân. Hắc y nhân giờ phút này mới hiểu ra mình lại một lần nữa đánh giá nhầm ông lão, nhưng cũng không ngờ cụ già kia không có chút động tâm, nhanh như vậy đã muốn lấy mạng hắn. Tuy trong lòng rất hoảng sợ nhưng hắn không do dự thét lớn một tiếng, ném ra một chiếc lệnh bài màu đen. Lệnh bài này khi được ném ra liền phát ra một đám khói đen dày đặc, sau đó đám khói này liền vận vẹo, sắp xếp tạo thành một chữ cấm ngạnh đón 2 con rồng xanh. Không một tiếng động!. Chỉ thấy lúc này hai con rồng và chữ cấm đang quấn vào nhau không rõ thắng bại.

Tên hắc y thấy vậy không chút do dự, hoá thành vô số ảo ảnh bắn nhanh đi toan bỏ chạy. Nhưng một tiếng sấm rền vang, hàng loạt tia điện từ một nơi dưới đất bắn nhanh ra, mọi ảo ảnh liền bị đánh cho nát bầy, tan biến trên không. Thân hình hắc y nhân loạn choạng ngã xuống.

Ở phía dưới, cụ già thấy chiếc lệnh bài màu đen, trong mắt hiện lên một tia dị sắc nhưng sau đó tay nhanh chóng kết nhiều cái ấn hình thù cổ quái. Trên không, hai con rồng xanh bỗng chốc tách ra khỏi chữ cấm, một con rồng quay tròn rạo ra một cái lỗ xoáy màu xanh, con rồng còn lại ngậm lên một tiếng sau đó liền chui tọt qua. Sau khi chui qua, con rồng này toả ra thanh quang rực rỡ lớn thêm nửa trượng so với ban đầu, cả con rồng kia cùng lỗ xoáy đã hoàn toàn biến mất.

"Graooo" Con rồng trên không gào lên một tiếng sau đó lao thẳng vào chữ cấm. Lúc bấy giờ đối với con rồng trước mắt, chữ cấm không may có tác dụng liền bị đánh cho tán loạn, chiếc lệnh bài kia cũng bị tách ra hai nửa rơi xuống đất. Sau đó, kết cục của hắc y nhân đã rõ, nhưng trớ lúc chết mắt vẫn hiện lên một tia khó tin nhìn về kẻ đã ngăn không cho hắn chạy:

đó chỉ là một con tiểu thú, bụng mập mạp, trông giống như một con gấu nhỏ đang liên tiếp phát ra tiếng kêu "ư ư" tỏ vẻ khoái chí_chính là tiểu thú mà Lục Nam và Tiểu Phong gặp ngày hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Bạch Hạc

Mặt trời đã lên đỉnh đầu mang theo cái nắng buổi trưa khiến người ta cảm thấy oi bức, khó chịu, nhưng cái nóng này đối với những người lên núi thì cũng chẳng đáng ngại. Ngon núi Thanh trúc muôn đời vẫn vậy, những ngày nắng, bóng trúc lại che kín khắp mọi chỗ trống, mọi con đường dẫn lên núi.

Nếu ở trên nhìn xuống thì sẽ thấy một màu xanh của trúc rộng bao la, không biết đâu mới là điểm cuối. Trúc xanh đón gió, đón nắng mà sinh tồn ở đây, cũng chẳng ai biết rõ đã qua bao nhiêu năm tháng.

Trên một con đường nhỏ dẫn lên núi, đường này đã quen thuộc với người dân Thanh Trúc thôn, có 3 người thiếu niên, một chàng trai khoảng 16 tuổi, da mặt ngăm đen đang cõng trên vai một người bị thương cũng chừng tuổi hắn, cạnh đó là một cô bé mặc chiếc áo bông màu trắng đang cười hi hi nhìn ba cái xác chết dưới đất. Ba cái xác này đều là những người trung niên, rải rác bên cạnh ba cây đào đào, cái thì sứt mẻ, cái thì vỡ vụn. Một lúc sau, cô bé hướng người thiếu niên đang cõng bạn mình lên tiếng:

"Anh chàng này, để ta đưa huynh về".

"Không cần đâu"

_người thiếu niên đáp lời, hắn không ai khác chính là Tiểu Phong.

Nhớ lại lúc này cô bé này một màn dùng hàng trăm cây bãng trăm nhanh chóng giết vị trung niên kia đã khiến hắn vô cùng hoảng sợ, tuy mù mịt không hiểu gì nhưng trong lòng thầm đoán cô bé này rất ác độc. Vì thế, lúc nghe cô bé này muốn đưa hắn về liền thẳng thừng từ chối, sau đó mặt không chút biểu tình, cõng Lục Nam từ từ đi xuống núi. Cô bé kia mặt đỏ lên, nói to:

"Người trách ta độc ác ư, nhưng ta làm thế để cứu người đấy, đồ ngốc".

Tiểu Phong nghe vậy, bước chân dừng lại sau đó quay đầu mặt hướng về cô bé nói:

"Ta biết, nhưng cần gì phải đến mức giết chết bọn họ cơ chứ".

Cô bé "hừ" một tiếng, sau đó giọng ảm ức nói:

"Ông của ta thường nói với ta lòng người hiểm độc, ta mà không ra tay với người khác thì người khác cũng chẳng bao giờ chịu nhường tay với ta, chẳng lẽ người không hiểu đạo lý này?"

Tiểu Phong không nói gì, khẽ lắc đầu thờ dài một tiếng, rồi lại quay người chậm rãi bước đi.

"Này, ta còn chưa biết tên của người"

_cô bé thấy Tiểu Phong bỏ đi liền có chút không cam lòng nói với theo, chỉ thấy hắn không quay đầu lại đáp

"Nhậm Tiểu Phong".

Nhìn bóng người đi khuất, trong mắt cô bé hiện lên một tia buồn bã, sau đó phất tay một cái, một làn sương mỏng nhẹ nhàng bao phủ xung quanh khiến dáng người cô bé mờ đi. Một tiếng lách lốt cất lên! Trong làn sương, cô bé hoá thành một con hạc trắng dài cỡ hai trượng, toàn thân lấp lánh bạch quang. Con hạc này sau khi nhìn xung quanh xác định phương hướng một chút liền không do dự vỗ mạnh đôi cánh hướng đỉnh núi Thanh Trúc mà bay đi. Mấy cái xác chết phía dưới không hiểu vì sao lúc con hạc rời đi cũng liền hoá thành một làn khói xanh nhạt, tan biến vào hư không.

Một nơi trên đỉnh Thanh Trúc sơn, có hai người đang đứng trước một cái cửa động, xung quanh hai người xuất hiện một cái vòng sáng màu xanh che chắn sự xâm nhập của đám sương mù dày đặc bên ngoài. Hai người này, một cụ già, một trung niên _chính là Nhậm Thiên và cụ già lúc trước.

"Đa tạ tiền bối đã cứu giúp, xin thứ lỗi cho vãn bối bây giờ còn chưa biết phải xưng hô với tiền bối như thế nào?" _Nhậm Thiên lên tiếng hỏi.

Cụ già vuốt râu một cái rồi đáp:

"Ta đi không thay họ, về không đổi tên, họ Nhạc tên Đào, còn về phần đa tạ thì khỏi đi, ta làm như vậy vốn là có ý không để cho bọn Cửu Độc Môn biết tung tích của Ý Thiên tiêu mà thôi", đoạn lại nói tiếp:

"Người chỉ là một tên nhị giai cấp bậc mà lại có thể che dấu Ý Thiên tiêu lâu như vậy, quả thực rất đáng khen".

Nhậm Thiên nghe thấy thế chợt ngăn người ra, sau đó liền chấp tay nói :

"Bẩm Nhạc tiền bối, vãn bối thật không dám che dấu, Ý Thiên tiêu thực sự vãn bối không có đoạt được ".

Cụ già nghe vậy trên mặt hơi biến đổi, nghĩ trong bụng: chắc Nhậm Thiên cũng không biết Ý Thiên tiêu đang nằm trong tay con trai hắn, thôi trước hết ta cứ nên giấu đi việc này đã rồi tính.

"Thưa Nhạc Đào tiền bối..."

_tiếng gọi của Nhậm Thiên vừa lúc cắt đứt dòng suy nghĩ của cụ già.

Chỉ thấy cụ già "ừ" một tiếng sau đó lại chợt như nhớ ra điều gì liền hỏi Nhậm Thiên:

"Ta xem con trai ngươi linh căn không tệ, có thể để ta thu nhận hắn chăng?"

Nhậm Thiên lại ngăn người ra lần nữa, dĩ nhiên hắn cũng biết tư chất của Tiểu Phong rất tốt, nhưng thâm hoạn của Hoà Long sơn ba mươi năm về trước khiến hắn không dám dẫn dắt con trai mình vào con đường tu tiên mà chỉ muốn hắn là một người phàm, hưởng một cuộc sống dù không quá yên bình nhưng cũng không phải tranh đấu rồi dẫn đến hoạ sát thân, nhưng bây giờ trước mặt người đã giữ lại mạng sống cho hai cha con, lẽ nào hắn không biết điều mà từ chối. Nghĩ vậy, lòng hắn càng thêm rối bời, rút cuộc cũng đành đáp lại:

"Bẩm, không biết Phong nhi lại có cơ duyên được người ưu ái. Như vậy đi, vãn bối sẽ về bàn bạc với nó, ba tháng sau sẽ tới đây tìm người để trả lời".

"Hừ, lại còn vậy nữa" _cụ già giọng trách móc, đoạn lại chậm rãi nói:

"Thôi được, nhưng thế thì phải đáp ứng ta một điều kiện".

"Không biết tiền bối muốn nói điều kiện gì?"- Nhậm Thiên không do dự hỏi.

Chỉ thấy cụ già như phát hiện ra điều gì đó liền giơ ra hai ngón tay, ra hiệu cho hắn im lặng.

Một lát sau trên trời cao xuất hiện một quả cầu hai màu trắng, xanh. Quả cầu này đường kính khoảng hai trượng, liên tục toả ra vô số các tia sáng rực rỡ, lung linh. Sương mù xung quanh sau khi tiếp xúc với ánh sáng này liền như trâu đất xuống biển, như gặp phải khắc tinh hoá thành nhiều giọt nước li ti rồi rơi xuống như mưa rào. Từ trong quả cầu phát ra một tiếng lách lốt vang vọng khắp bốn phương, như làm rung động cả vùng thiên nhiên rộng lớn, sau đó ánh sáng từ quả cầu phát ra dần dần tắt đi để lộ ra một con hạc lớn. Hạc này có bộ lông trắng như tuyết, cái mỏ đỏ như son, đang đứng trên không chớp chớp đôi mắt. Sau đó con hạc vỗ mạnh đôi cánh, bay lượn vài vòng trên không trung rồi hướng đúng chỗ cụ già và Nhậm Thiên đang đứng mà đáp xuống. Chân vừa chạm đất, toàn thân hạc trắng lại chớp động rồi nhanh như chớp đã hoá thành một cô bé chừng 13,14 tuổi, khuôn mặt xinh đẹp.

"Ông ơi, con đã xong việc rồi nè, hai tên kia đã an toàn xuống núi rồi"

_ cô bé ánh mắt nhìn ông lão lên tiếng.

"Tốt lắm, nhưng sao mặt ngươi lại khó coi thế kia?"

_ cụ già trông thấy vẻ mặt cô bé khi nói chuyện, liền hỏi.

Cô bé hậm hực hực đáp:

"Tên Tiểu Phong kia, con,... con đã cứu hãn một mạng mà hãn còn tỏ ra không hài lòng với con nữa đó, thật là tức chết đi được!".

Cụ già nghe lời đó chỉ biết lắc đầu cười khỏ, sau đó quay lại nhìn Nhậm Thiên hỏi:

"Ta thật không hiểu nổi tại sao ngươi lại không dạy cho thằng nhóc kia một ít bản lĩnh để phòng thân cơ chứ, ngươi không muốn cho con trai mình trở thành người tu tiên theo đuổi con đường trường sinh ư?".

Dường như Nhậm Thiên đã có chuẩn bị nên không phải đợi lâu liền trả lời:

"Thật không dám giấu tiền bối, văn bối tiến được lên nhị giai một phần lớn là do cơ duyên, chỉ biết chút ít về luyện chế và sử dụng mô phỏng pháp bảo cấp thấp, còn về chuyện Phong nhi, văn bối không phải không muốn chỉ dạy mà đúng là lực bất tòng tâm".

"À , thì ra là vậy", cụ già gật đầu nói, rồi lại lâm vào suy tư.

Một lát sau, cụ lại nói tiếp:

"Ta thật tâm muốn thu con ngươi làm đệ tử nên không thể để nó gặp bất trắc, như vậy đi, điều kiện của ta là để bạch hạc tới nhà ngươi, thấy thế nào?".

Nhậm Thiên sắc mặt hơi đỏ, định nói: văn bối không dám làm phiền đến người nhưng lúc này thấy ánh mắt cương nghị của cụ già nên không giám ăn nói lỗ mãng đáp:

"Mọi việc xin cứ theo định liệu của người".

Không cần phải nói chúng ta cũng có thể đoán ra thái độ của bạch hạc, giờ phút này cô bé đang dậm chân, nhéo nhéo cái bàn tay già nua của ông cụ, không ngừng nói:

"Gia gia, người ghét bạch hạc nên muốn đuổi con đi phải không, hừ, con không đi đâu hết, người muốn đi thì cứ tự mình mà đi".

"Thế ngươi thật sự không muốn ra ngoài chơi ư?, hà hà"

_ Nhạc lão vừa cười vừa hỏi. Nghe thấy mấy từ ra ngoài chơi, sắc mặt cô bé lúc này cũng hơi giãn ra, nhưng cũng phụng phịu nói:

"Người muốn con đi cũng được, nhưng phải đảm bảo tên Tiểu Phong kia không được gây sự với con".

Nhạc lão nghe thế vẫn giữ vẻ tươi cười nhìn về phía Nhậm Thiên, trong ánh mắt có một tia ẩn ý.

Nhậm Thiên cũng không phải kẻ ngu dốt liền hiểu ý, nhanh chóng lên tiếng:

"Bẩm, về chuyện này xin hai vị cứ yên tâm, tại hạ có thể thay mặt con trai mình liền đáp ứng ngay ở đây".

Cụ già Nhạc Đào gật đầu hài lòng sau đó cười to vài tiếng đoạn bảo Nhậm Thiên cùng Bạch Hạc nhanh chóng xuống núi để sắp xếp.

1 tháng sau!.

"Lộp bộp, lộp bộp"_ tiếng mưa rơi nặng hạt làm con người ta trong lòng cảm thấy nặng trĩu. Đã ba ngày nay, mưa cứ như thế mà rơi không ngừng, không nghỉ. Bạch xà cốc là một nơi tiếp giáp với Thanh Trúc thôn, từ lâu đã được đánh giá là hung hiểm vô cùng.

Ở một nơi gần trung tâm của bạch xà cốc, có một đám người đầu đội nón lá, mặc áo lá chịu rét mà đứng dưới trời mưa dầm dề. Xung quanh những người này là các loại cây kỳ quái, hầu hết đều là những loại cây độc có tiếng trong tu tiên giới, ngoài ra một số loài hoa không biết tên. Tuy gọi là hoa nhưng xung quanh chúng lại toả ra một luồng khói nhàn nhạt màu đen, dưới trời mưa lại bốc lên một mùi tanh tưởi khiến người ta cứ ngửi vào là nôn mửa liên tục. Trước mặt đám người này là một cái cửa động làm bằng xương trắng, phía trên còn đặt một cái đầu lâu mà quan sát hình dạng lại giống như đầu lâu của một loại mãnh cầm nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: CỬ ĐỘC GIÁO CHỦ, BÍCH THỦY HÀ

Một lát sau, trong cửa động xuất hiện một ánh đèn dầu le lói rồi một người mắt sắc, mũi nhọn mặc một chiếc áo choàng màu đen hiện ra. Người này vừa xuất hiện, ánh mắt không chút biểu tình hướng về bọn người mặc áo lá nói:

"Vào đi, giáo chủ đang chờ ở trong".

Bọn người mặc áo lá thấy vị này đi ra liền tỏ vẻ cung kính, đồng loạt chấp tay nói:

"Đa tạ ung trưởng lão, xin mời ngài dẫn đường".

Ung trưởng lão kia gật đầu một cái, cả người hoá thành một đám khí màu đen dẫn cả bọn đi vào. Còn những người kia cũng hoá thành mấy luồng ánh sáng mà theo sát phía sau. Trong động một màu tối đen, chỉ là thi thoảng bay được một đoạn liên có một cây đèn được thắp lên để dựa vào đó mà xác định phương hướng. Cả đoàn người cứ thế mà vào sâu trong hang động ngoằn ngoèo, cũng không ai để ý thêm điều gì.

Một lúc sau, bọn họ rõ ràng đã đến một gian mật thất khá rộng lớn, bố trí trong mật thất này chỉ nhìn sơ qua cũng có thể biết được. Phía bên phải đặt một cái giá thật lớn, bày biện đủ các loại chai lọ lớn nhỏ với màu sắc khác nhau, đáng chú ý là một góc bên trái lại treo một bộ song đao đang lập lòe toả ra ánh sáng màu lục. Ở giữa mật thất này đặt một cái bàn hình chữ nhật dài bảy trượng, rộng hai trượng, xung quanh sắp xếp rất nhiều ghế, trong đó có phân biệt ghế chủ khách.

Ngồi trên ghế chính chủ là một lão giả mặc chiếc áo dài màu tro, râu tóc bạc trắng, đôi mắt toả ra khí tức cao ngạo, thâm sâu khiến người ta không lạnh mà run. Ngồi ở hai bên lão giả này, bên trái là một thanh niên rất tuấn tú, ánh mắt đầy mị lực, tay đeo một đôi vuốt sắc bén màu vàng. Đối diện với người này, bên kia là một vị trung niên khuôn mặt, râu tóc trông giống như một mặt của một con sư tử, trong tay đang giữ một thanh đại đao, khi đánh giá người này qua bề ngoài chỉ có thể thốt lên bốn từ: "vô cùng hung ác" mà thôi.

Những chiếc ghế khác đa số đều còn trống, chỉ có vài ba người ngồi cách xa so với lão giả, khí tức trên người rõ ràng so với hai người ngồi ở phía trên thì đúng là một trời một vực. Lúc này chợt nghe mấy tiếng bước chân "soạt, soạt" vang lên, đúng là bọn người mặc áo lá cùng ung trưởng lão đã tới. Vừa mới đặt chân vào trong, bọn người mặc áo lá đều quỳ rạp xuống, cùng lúc nói:

"Chúng thuộc hạ xin bái kiến giáo chủ".

Phía trên, lão giả thấy thế mặt cũng không thay đổi, chỉ phát tay một cái ra hiệu miễn cho bọn người đang quỳ dưới đất. Sau khi cảm tạ lão giả xong, bọn người này liền đứng dậy rồi cởi bỏ áo lá, mũ lá ra. Tất cả 7 người đều mặc đồ đen. Đợi cho bọn họ ổn định xong, lão giả liền cất lời:

"Các ngươi nhận lệnh lâu như vậy, đến giờ đã tìm ra tung tích của Liễu Hải chưa?".

Bọn người kia nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, sau đó một trong số 7 người cúi đầu bước tới chỗ lão giả dâng lên một vật, không phải là hai vật. Hai nửa của một tấm lệnh bài màu đen! Vừa nhìn thấy tấm lệnh bài này, sắc mặt của lão giả hơi đổi, đoạn thờ dài một cái rồi chậm rãi nói:

"Là Hắc Ý lệnh của hần, ba tháng trước ta sai y đi điều tra tung tích của Ý Thiên tiêu, không ngờ nhanh như vậy đã phải bỏ mạng. Tên này rất được việc, lại sắp tiến lên tứ giai cảnh giới, việc hần chết đi đối với Cử Độc môn chúng ta quả thực rất đáng tiếc, đáng tiếc a".

"Giáo chủ xin chớ muộn phiền"

_lúc này thanh niên nam tử khuôn mặt anh tuấn đã lên tiếng, đoạn lại hướng về phía bảy người mặc áo đen hỏi:

"Hần chết ở đâu, có phát hiện điều gì nữa không?".

Nghe thế người vừa dâng Hắc Ý lệnh không do dự trả lời:

"Bẩm Thanh hộ pháp, chúng tôi phát hiện hai nửa lệnh bài cùng một số dấu vết tranh đấu ở một nơi trên sườn núi Thanh Trúc sơn, ngoài Liễu Hải ra còn dư lại một ít manh mối khẳng định bọn dưới trướng của hần tất cả đều bị giết sạch, không một ai chạy thoát".

Vị trung niên cầm đại đao ồm ồm nói:

"Xem ra Thanh Trúc sơn đúng là chốn ngoại hồ tàng long, việc này cần phải điều tra thật cẩn thận mới được, nếu không thiệt hại của chúng ta sẽ không chỉ như thế đâu".

Tất cả mọi người trong mật thất nghe vậy ai ai cũng cho là phải, riêng giáo chủ lão giả thì một mình lâm vào trầm tư, một hồi lâu sau mới chậm chậm nói:

"Chuyện này đúng là không đơn giản, ta nghĩ có thể liên quan đến một việc trong truyền thuyết. Vậy đi, để cho chắc chắn, về nhiệm vụ điều tra Ý Thiên tiêu ta giao cho Ung trưởng lão, còn việc dò xét Thanh Trúc sơn để cho Thanh Liệt hộ pháp đích thân làm, hai người các ngươi có ý kiến gì không".

Đĩ nhiên ngay lập tức cả hai vị ung trưởng lão cùng thanh niên tuấn tú đều gạt đầu đồng ý, rồi cả hai và những người khác liền rời đi để thu xếp, còn lão già một lần nữa lăm vào suy nghĩ, lúc sau lại thở dài một cái rồi cũng đi ra.

Bích Thủy hà nằm ở phía tây Thanh Trúc thôn, được xem là một thắng cảnh nổi tiếng của Yên quốc, dân cư tập trung đông đúc ở hai bên bờ sông, cuộc sống no đủ. Một chiếc thuyền nhỏ chở ba đứa trẻ chậm chậm rẽ nước mà đi, ba đứa trẻ này đang thích thú mà ngắm nhìn những cửa tiệm mọc san sát nhau bên bờ sông, nườm nượp đón khách vãng lai.

Lúc này đang là buổi trưa, đa số mọi người đều đặt chân vào các cửa tiệm lớn nhỏ, có những người đi thành từng tốp, cũng có những người chỉ đi một mình. Một làn khói nhẹ mang theo hương vị của những món ăn toả ra thơm nức, khiến những ai dù chưa đói bụng cũng phải nuốt nước miếng không thôi. Phía dưới chiếc thuyền nhỏ, một chàng thiếu niên mặc áo trắng đang đứng đầu mũi thuyền, khuôn mặt bình thường, ánh mắt tinh anh. Giữa thuyền cũng có một thiếu niên khác, người này da mặt ngăm đen, đang một tay chống cằm, tay kia cầm một cánh trúc nhỏ cứ hươ lên hươ xuống; ngồi cạnh hắn là một cô bé trông rất xinh xắn trong tay đang ẵm một con thú trông như một chú gấu nhỏ. Đúng là ba người Lục Nam, Tiểu Phong cùng Bạch hạc.

Nói về Bạch hạc, cô bé đã ở nhà của Tiểu Phong gần một tháng nay, dĩ nhiên việc này trót lọt là do một tay Nhậm Thiên đạo diễn, đặt cho cô bé một cái danh phận là con của một người họ hàng xa, lần này trở về thăm quê. Thật là hết chỗ nói vì Nhậm Thiên tính tình cương trực nên công việc làm một nhà đạo diễn của hắn cũng không phải đơn giản gì. Còn về phần Tiểu Phong thì cũng đã bắt đầu hình dung về tu tiên nhưng nói gì thì nói, hắn vẫn là một thiếu niên, trải qua nhiều sự việc ngoài tưởng tượng như vậy cũng mệt mỏi mà ngủ suốt hai ngày liền.

"Ta đói rồi, vào ăn chút gì đi"

_ Lục Nam cất tiếng. Gần một tháng trước sau khi từ Thanh Trúc sơn trở về, cậu bé đã bị thương nặng. Gia đình Lục Nam sau khi nghe Nhậm Thiên kể lại chuyện ở Thanh Trúc Sơn(dĩ nhiên là che dấu một số việc) khiến cả gia đình Lục Nam vừa bàng hoàng vừa kinh ngạc không thôi.

Trong 10 ngày Lục Nam bị thương nằm liệt giường, Tiểu Phong không quá thời gian hằng ngày đều đưa cháo do mẹ hắn nấu đến thăm, rồi kể cho Lục Nam nghe một số chuyện trong thôn: vừa dựng nhà cho lão Ngũ, chuyện thằng Vương béo đi trộm táo bị người ta bắt được đánh cho một trận... để cho Lục Nam cảm thấy khuây khoả hơn. Hai gia đình cứ như vậy mà đã thân thiết lại càng thiết thân, bây giờ đối với chuyện chơi bời của hai đứa trẻ thì vẫn thoải mái như trước, chỉ có điều Lục Hải Long_ cha của Lục Nam cử ra một đệ tử xuất sắc để đi theo bảo vệ đề phòng xảy ra chuyện bất trắc mà thôi. Người đệ tử này bây giờ theo yêu cầu của Lục Nam thiếu chủ mà đưa ba người đi Bích Thủy Hà thăm thú một ngày. "Được, vậy chúng ta tìm một nơi nào yên tĩnh một chút" _ Tiểu Phong giờ phút này cũng giống bạn hắn, bụng sôi ục ục nên nhanh chóng liền đồng ý.

Lại nói thêm một chút về bạch hạc, cô bé lúc ở nhà Tiểu Phong đã lấy tên Bạch Dao (từ nay ta sẽ gọi là bạch dao luôn, vị nào đọc chú ý nhé), cũng đã dần dần làm quen với những người trong thôn khiến ai cũng yêu mến, cả Lục Nam cũng không ngoại lệ, chỉ có điều riêng Tiểu Phong đối với bạch Dao tuy sống trong một mái nhà nhưng vẫn có chút kiêng kị, ít khi nói chuyện và tiếp xúc với cô bé. Lúc này Bạch Dao đang vuốt ve con tiểu thú, vừa cười hi hi, có lẽ đối với chuyện ăn uống thì chẳng mấy hứng thú.

Người đệ tử nhanh chóng cho thuyền gổ cập vào bờ, sau đó cầm gậy, không nói gì mà bước theo sau Lục Nam. Bốn người một thủ rảo bước đi dưới tầng tầng tán cây bên đường. Một lát sau, họ vào một quán cơm trông khá vắng vẻ, quán này tuy nhỏ nhưng

bày biện bên trong cũng khá tươm tất. Tiểu nhị (người phụ bàn) vừa thấy họ vào liền niềm niềm nở nở, chạy nhanh đến đón khách. Sau khi sắp đặt cho bốn người ngồi ở một cái bàn lớn, cạnh cửa sổ thì tiểu nhị đưa ra một bảng danh sách các món ăn. Viết trong thực đơn này cũng chỉ có một vài món đơn giản nhưng đối với Tiểu Phong và Lục Nam thì giải quyết được con đói là thỏa mãn lắm rồi. Lúc sau, sáu món ăn và một đĩa xôi nếp đã được bày ra khá đẹp mắt: một đĩa cá kho, một đĩa rau muống, một đĩa thịt luộc... tất cả đều là món mà hai thiếu niên này hằng ngày vẫn được ăn. Vừa thấy đồ ăn đã dọn xong, sau một hồi chào khán giả, cả Tiểu Phong và Lục Nam đều sử dụng chung một loại công phu mà hầu hết ai cũng biết: công phu hồ ngoạm mà lao vào ăn. Chỉ có vị đệ tử kia cùng Bạch Dao là đang để ý đám người ngồi bàn bên cạnh, mấy người này kẻ đeo kiếm, người cầm đao đang nhìn về phía bốn người bọn họ không chớp mắt. Tiểu Phong ngẩng đầu lên thấy thế thăm nghĩ:

" Hay là đám người này đang thèm ăn, ta có nên cho họ miếng cá này không nhỉ!!!!".

Nhưng "cốp" _ một âm thanh va chạm vang lên khiến cả Lục Nam, Tiểu Phong và những người trong quán không khỏi giật mình, chỉ thấy lúc này, vị trung niên đệ tử đang nắm chặt cây côn trong tay, khuôn mặt rất khó coi nhìn về một cây cột trụ gần đó. Lục Nam thấy thế cũng theo ánh mắt của hắn mà nhìn đến thì thấy một cây phi đao nhỏ đã găm chặt trên cột, rõ ràng là bị lực của vị đệ tử này đánh bật ra.

"Hà hà, không hổ danh là Lục gia đình đỉnh võ lâm, ngay cả một tên đệ tử bình thường cũng có thể đánh bật được thiết đao của ta, khá, khá lắm.." _ từ bàn ăn bên cạnh một người trung niên có bộ râu xồm xoàm, mặc chiếc áo vải màu vàng đứng dậy vừa vỗ tay vừa cười nói. Nghe vậy, người trung niên đệ tử bên cạnh Lục Nam định đứng dậy trả lời thì đã thấy thiếu chủ của hắn gờ tay cản lại, đoạn đứng lên chấp tay nói:

" Không biết các vị là ai, người ở phương nào, hôm nay tìm đến bọn ta có việc gì chỉ giáo chăng?".

Chỉ thấy vị trung niên kia quay lại với bọn người ngồi cùng bàn thì thăm điều gì đó, một lát sau lên tiếng đáp:

" Thì ra là Lục thiếu chủ, tại hạ họ Ngụy, là trưởng lão của Vong Nguyệt giáo ở Thái Hà thành, tới đây cũng chỉ là muốn mời thiếu chủ ngài đến bổn giáo tham quan một chút mà thôi!".

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Ác Chiến

"Hừ, mời ta ư, mời ta mà lại phải dùng thiết đao ư, Vong Nguyệt giáo các ngươi với Lục gia chúng ta từ lâu đã là kẻ thù không đội trời chung rồi!"

_Lục Nam nghe thấy ba từ "Vong Nguyệt giáo" liền bức bối mà quát lên. Phải biết rằng thế lực của Lục không phải là nhỏ, ngoài thế lực chủ yếu ở Thanh Trúc thôn ra còn hai thế lực nhỏ phân bố ở Thái Hà thành, Bách Vân thành và một thế lực bí mật ở Bạch Xà cốc. Riêng thế lực Lục gia ở Thái Hà thành thường xuyên phải tranh đoạt địa bàn với các thế lực khác mà đặc biệt là Vong Nguyệt giáo. Hằng năm, số người của Lục gia chết thảm trong các cuộc chiến đấu, tranh đoạt ở Thái Hà thành luôn lên đến con số hàng nghìn, vì vậy mà đối với Lục gia, Vong Nguyệt giáo dĩ nhiên trở thành kẻ thù lớn nhất.

Lời của Lục Nam vừa phát ra, người trung niên Ngụy trưởng lão bên kia đã cười to, nói:

"Haha, Lục thiếu chủ, lần này dù cho ngươi muốn hay không muốn cũng phải đi cùng với bọn ta, bằng không chỉ có con đường chết".

Nghe gã nói vậy, sắc mặt của Lục Nam cũng không có chút thay đổi, ánh mắt lạnh lạnh nhìn bọn người kia, đoạn tay nắm thanh kiếm sau lưng đẩy ra một cái. Kiếm này ra khỏi vỏ liền hướng chính giữa hai chiếc bàn của Lục Nam và trung niên trưởng lão kia mà cắm sâu xuống. Một màn này khiến tất cả những người không liên quan trong quá bỏ chạy hết còn tiểu nhị và chủ quán thì chỉ biết đứng há hốc mồm kinh ngạc. Ánh kiếm loang loáng, sát khí trùng trùng, kiếm đã xuất ra, tuyệt không hồi hận. Lục Nam chỉ tay vào thanh kiếm đang cắm dưới đất, nhàn nhạt nói:

"Nếu muốn đưa ta đi thì trước tiên hãy bẻ gãy thanh kiếm của ta đã", đoạn lại hướng về trung niên đệ tử bên cạnh nói nhỏ:

"Lục Biển, ngươi đưa Bạch Dao muội và Tiểu Phong về trước đi, ta ở đây cản bọn chúng lại".

"Nhưng mà thiếu chủ..."

_người đệ tử Lục Biển đang định nói thêm điều gì thì đám người bên kia cùng lúc cười to một trận rồi kẻ rút kiếm, người tuốt đao ào ào xông lên như ong vỡ tổ, duy chỉ có vị trưởng lão của Vong Nguyệt giáo kia vẫn đứng yên mà không có hành động nào.

Lục Nam thấy bọn người kia hành động nhanh như vậy cũng không bất ngờ gì, cả thân hình hoá thành một đoàn ảo ảnh nhanh như chớp đoạt lấy cây kiếm giấu dưới đất mà lao về phía trước. Tên đệ tử Lục Biển dĩ nhiên không chịu ngồi yên, cơn mưa vun vút che chắn kín kẻ trước người Tiểu Phong và Bạch Dao, nhất thời lập nên một thế trận giằng co, không phân rõ thắng thua. Những tiếng va chạm rít tai vang lên! Thân hình người thiếu niên mặc áo trắng lúc bên Đông, lúc phía Tây, kiếm trong tay hất xuất ra ào ạt, giữa trùng trùng những thanh kiếm, cây đao khác mà không tỏ ra yếu thế. Lúc này người trưởng lão mặc áo vàng kia thấy cả một đám dưới quyền hắn vẫn không làm gì được một kẻ thiếu niên, trong lòng sinh nổi buồn bức đoạn lại trầm nghĩ:

_tên này tuổi còn trẻ mà võ công lại thượng thừa như vậy, nếu để hắn sống thì sau này nhất định là mối họa lớn không thể lường được!, nghĩ xong, hắn nhanh chóng rút cây kiếm bên hông rồi nhảy vào vùng loạn đấu.

Lục Nam thấy tên này lao đến, biết rõ gã không phải đối thủ tầm thường bèn thu kiếm lại. Lúc này cả đám người của Vong Nguyệt giáo cũng không ai dám tùy ý mà xông lên, tất cả tản ra để lộ một khoảng trống ở giữa.

"Giết!"

_tên trưởng lão hét lên một tiếng rồi cây trường kiếm trong tay như bão táp mưa sa hướng Lục Nam mà đánh tới.

Sắc mặt Lục Nam lúc này tỏ vẻ ngưng trọng, nhanh chóng xoay người hướng cái cột phía sau đạp nhanh vài bước mà lên rồi tung người lộn qua sau lưng tên trưởng lão kia, sau đó lại bước về bên phải ba bước, mũi kiếm hướng bả vai gã mà đâm tới.

Tên Ngụy trưởng lão kia dĩ nhiên không phải là tay vừa, thấy mình chém hụt biết rõ tình thế không ổn, liền cúi xuống, lặn dưới đất vài vòng mà thoát khỏi mũi kiếm của Lục Nam.

"Tê Nguyệt Tam thanh" _Lục Nam thấy kiếm xuất ra bị đối phương tránh được, cũng không thể lập tức thu lại bèn biến chiêu để tránh khỏi việc lộ ra sơ hở. Bóng kiếm trùng trùng, đất đá vang mủm, Tê Nguyệt Tam thanh quyết xuất ra lần này so với một tháng trước rõ ràng đã tăng lên một bậc. Trung niên trưởng lão kia vừa tránh được một đòn, chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì đã thấy kiếm quang như bão vũ lao đến, trong lòng vừa kinh ngạc, vừa chửi rủa không thôi.

Tuy hoảng mà không loạn, hắn đường đường là trưởng lão của một giáo phái, làm sao có thể dễ dàng bị một thằng nhóc đánh bại, nghĩ vậy nhanh chóng hắn đã có quyết định. Chỉ nghe gã hét to một tiếng, kiếm trong tay cuộn cuộn xuất ra, tạo thành một lớp bóng kiếm mờ mịt che chắn trước người.

Tiếng kim loại va chạm vào nhau phát ra vô số âm thanh "leng keeng" khiến người ta cảm thấy ròn ròn. Hai luồng kiếm quán lấy nhau, kẻ đâm người đỡ vô cùng huyền diệu. Bên kia Lục Biển cũng đã ra tay đánh ngã bốn năm tên liền hướng ánh mắt về Lục Nam, thấy hắn đang chiếm ưu thế, trong lòng

cũng cảm thấy an tâm.

Nhưng vào lúc này bỗng có một tiếng xé gió phát ra, sau đó một người thanh niên áo xanh không biết từ đâu xuất hiện. Bạch Dao đứng bên cạnh Tiểu Phong khi nhìn thấy người này không hiểu vì sao ánh mắt híp lại tỏ vẻ thích thú rồi ghé sát tiểu thú mà thì thầm điều gì đó. Con thú này dường như cũng hiểu ý nên cái đầu nhỏ của nó gật gật liên tục, luôn miệng phát ra những tiếng kêu ư ư.

Tiểu Phong nhìn thấy gã trong lòng cũng lấy làm ngạc nhiên. Hắn ta là một người tu tiên!. Lại nói, một tháng nay tuy Nhậm Thiên chưa dạy cho hắn một công pháp gì nhưng cũng đề đề phòng bất trắc, liền đem bí pháp nhìn thấu linh lực trong người kẻ khác cho hắn tu luyện. Dĩ nhiên bí pháp này cũng chỉ thuộc hàng sơ cấp mà thôi, đối với người có đạo hạnh quá cao hoặc có biện pháp thu lại khí tức thì hoàn toàn không có hiệu quả. Với việc này, Tiểu Phong rõ ràng cũng biết thêm một điều nữa: vị thanh niên kia chắc chắn tu vi không vượt quá nhất giai cảnh giới.

Giờ phút này, Lục Nam và tên trưởng lão kia đã tách nhau ra: một người áo trắng pháp phôi, ánh mắt băng lạnh, một kẻ quần áo quần tả tơi, khuôn mặt nhợt nhạt. Người nểm phải quả đăng lần này không ngờ lại là trung niên trưởng lão của Vong Nguyệt giáo.

"Nguy Bất Tài, ta xem ngươi đúng là bất tài thật, ngay cả một thằng nhóc miệng còn hôi sữa cũng đấu không lại, thử hỏi có bằng một con cầu hay không?"

_người thanh niên vừa đến đã thấy cảnh ngộ của vị trưởng lão kia, mặt lộ vẻ châm biếm, cười lớn nói. Ngươi trưởng lão nghe vậy chỉ thờ dài một cái, sau đó chấp tay nói:

"Tại hạ tuy nói có chút bất tài nhưng thằng nhóc trước mắt tuổi còn nhỏ mà đã không phải tay vừa, mỗi nhục này mong Trình hộ pháp giúp ta rửa đi vậy".

"Trình hộ pháp, ngươi, ngươi...là Trình Thăng?" _Lục Nam thốt lên một tiếng, khuôn mặt đỏ sẫm lại, khoé mắt có chút run run, trong lòng đang nghĩ:

_tên này lẽ nào là Trình Thăng, kẻ liên tiếp trong vòng hai tháng ngăn ngừi đã giết chết năm trong bảy vị thúc thúc cai quản thế lực Lục gia tại Thái Hà thành ư?.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Diệt Khẩu

"Haha, thằng nhóc, xem ra ngươi cũng hiểu biết đấy, chính ta là Trình Thăng đây"

_thanh niên kia vỗ ngực, cười nói.

Lúc này Lục Nam cảm thấy rất buồn bực, nghiêng răng kèn kẹt:

Trình Thăng chó má, có gì là ghê gớm, hôm nay Lục Nam ta quyết lột da ngươi để tế vong linh cho năm người thúc thúc của ta.

Thanh niên Trình Thăng nhìn thấy biểu tình của Lục Nam như vậy, gả lại càng khoái trá, đoạn lục trong túi ra một cái bút. Bút này đương nhiên không phải là loại bút bình thường của các ông đồ hay sử dụng mà là một loại nguy pháp bảo cấp thấp, nhưng việc chế tác ra cũng không phải là dễ. Bút này xuất ra, gã họ Trình kia định đánh nhanh thắng chậm mà dạy cho thiếu niên không biết sống chết trước mặt một bài học.

Nhưng chỉ là vào giờ phút này, một tiếng cười cất lên, sau đó một thiếu niên có khuôn mặt ngăm đen chen vào giữa đám người của Vong Nguyệt giáo mà bước tới _hắn chính là Tiểu Phong.

"Hàhà, vị Trình huynh này, vừa nãy ta nghe ngươi nói Ngụy trưởng lão không đánh lại bạn ta thì hẳn không bằng con cầu, vậy nếu bây giờ bạn ta bị ngài đánh bại thì xem ra ngài so với hắn chỉ có hơn chứ không kém, phải chăng danh hiệu con cầu này ngài muốn chiếm lấy ư?"

_Tiểu Phong trên mặt hiện lên vẻ cười cợt mà nói.

Lời vừa phát ra, mọi người trong quán không nhịn nổi, ai nấy lấy tay che miệng mà cười trừ gã họ Trình đứng há hốc mồm, cứng lưỡi không biết đáp lại thế nào. Trong lòng người thanh niên này, con thịnh nộ bốc lên bùng bùng, một lúc sau gã chìa cây bút về phía Tiểu Phong nói:

"Hừ, đúng là một tên nhóc không biết sống chết, hôm nay đã như vậy thì tất cả bốn người các ngươi đều nằm lại đây cho ta".

Vừa nói xong, hắn liền có hành động: chỉ thấy cây bút trong tay y lúc này toả ra một luồng khói màu xám, sau đó nhanh như chớp bắn ra một tia hắc khí nhỏ như sợi chỉ về phía Tiểu Phong. Thấy tia hắc khí này bắn đến, Tiểu Phong sớm đã biết đây là một loại công pháp ma đạo, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Nhưng lúc này, bất chợt một nguồn lực mạnh mẽ hất văng hắn ra xa khiến hắn không thể tự chủ, mắt liền tối sầm lại. Chỉ thấy nơi vừa nãy hắn đứng, một thiếu niên khuôn mặt băng lạnh, ánh mắt kiên nghị, tay cầm trường kiếm đang ung dung nhìn hung hiểm trước mắt. Sống có gì vui, chết có gì

hối tiếc, từ lâu trong lòng người thiếu niên này đã xem nhẹ việc sống chết rồi, đối với hắn, bảo vệ những người quan trọng bên mình mới là lẽ sống duy nhất. Điện ư? Ai dám nói hắn điên, liệu dưới vòm trời này mấy kẻ điên được như hắn. Ngốc ư?, để bảo vệ người khác mà bị gọi là ngốc thì hắn nguyện làm kẻ ngốc như thế hàng trăm lần, hàng ngàn lần.

"Phá Phong Bích nguyệt kiếm" Lục Nam hét vang một tiếng, kiếm trong tay vun vút đánh ra, bóng kiếm hoá thành vô số đường tròn như muốn chém nát tất cả mọi thứ trên đường đi của nó. Liên miên không dứt, chỉ tiến không lùi dù cho có nhiều từ hơn nữa cũng không đủ để diễn tả. Lục Nam bên kia nhìn thấy thiếu chủ của mình không màng nguy hiểm mà lao lên, hắn không chút chần chừ, dồn lực vào đôi bàn chân, định chạy lên liều chết cứu giúp. Nhưng lúc này, một cánh tay nhỏ nhắn đã cản hắn lại, là cánh tay của Bạch Dao. Chỉ thấy cô bé nhìn Lục Nam cười nhẹ rồi gật đầu một cái. Trong lúc vị đệ tử này mù mịt không hiểu gì thì sợi hắc khí kia rút cuộc cũng đã chuẩn bị đánh tới Lục Nam

Người thanh niên kia nhìn thấy Lục Nam không chạy đi mà còn cả gan lao đến thì trong lòng cười lạnh không thôi. Phải biết rằng, hắn tuy chỉ là một tên nhát gan, nhưng một kích tâm thương nhất của người tu tiên thì cũng không phải là thứ mà người phàm có thể đón đỡ được.

Nhưng chỉ trong chốc lát, sự đắc ý của hắn đã bị cắt đứt, vừa lúc sợi hắc khí kia chỉ còn cách Lục Nam chừng 1 xích (khoảng 33cm) thì cục diện đã có biến đổi!.

Một tia điện hồ không biết từ đâu bắn ra, đánh thẳng vào tia hắc khí với tốc độ khó có thể tưởng tượng. Một tiếng "Ầm" vang lên, nền móng phía dưới quán cơm lung lay không dứt.

Mấy người trong quán từ Bạch Dao và tên thanh niên kia, tất cả giờ phút này sắc mặt trở nên trắng bệch, hoảng sợ cực độ. Lục Nam bị lực va chạm mạnh mẽ hất văng ra xa, cũng may hắn là người luyện võ nên loạng choạng một chút rồi cũng đứng dậy. Thực lực của người tu tiên mà đối với người phàm là một điều khó có thể tưởng tượng, ngàn từ kinh ngạc cũng khó có thể diễn tả tâm trạng bọn họ khi nhìn thấy cảnh này.

Thanh niên Trình Thăng lúc này thấy đòn tấn công của mình bị phá vỡ, sắc mặt biến đổi lớn, hét lên một tiếng:

"không thể nào!"

_Sau đó hắn lại càng ngạc nhiên và xấu hổ hơn khi thấy tác giả của tia sét vừa rồi.

Chỉ là một con thú nhỏ.

Tiểu thú này lúc trước đã được Bạch dao bố trí ở một góc khuất, chờ khi có nguy hiểm thì chạy ra ngăn cản, không để ai gặp phải bất trắc. Trình Thăng trong lúc hoảng loạn, đang không biết xử lý thế nào thì ánh mắt vô tình quét qua người Tiểu Phong.

"O" _gã ơ lên một tiếng kinh ngạc, sau đó giọng lắp bắp:

"đây, đây là..."

Nhanh như chớp hắn liền trấn tĩnh lại, sau đó vẻ mặt mừng như điên, móc trong túi ra một tấm phù đoạn ghé miệng lẩm nhẩm cái gì đó rồi vo tròn tấm phù lại mà ném đi.

Bạch Dao cách đó không xa đã nhìn thấy hết việc này trong lòng kêu một tiếng không ổn, rồi cả người hoá thành một đám bụi sáng, trong tích tắc đã lao về phía tấm phù kia. Tốc độ của tấm phù này tuy nhanh nhưng so với đám bụi sáng thì đứng là chẳng thấm vào đâu.

Thật vậy, không lâu sau đám bụi sáng đã đuổi kịp tấm phù, sau đó ánh sáng phát ra từ đám bụi dần dần tắt đi, để lộ một cô bé vô cùng xinh xắn đang cầm trên tay một tấm phù màu vàng, đứng trên không cười hi hi.

Gã thanh niên họ Trình thấy cảnh này trong lòng vừa giận dữ, vừa chột dạ. Giận giữ vì tấm phù kia vốn là vận lý truyền âm phù, vừa này y dùng để truyền tin mật báo, không ngờ lại bị một con nhóc chụp lại được; chột dạ vì hắn hiểu rằng truyền âm phù kia không phải là kẻ tu sĩ nào cũng có thể bắt được, nào ngờ cô bé kia chỉ trong tích tắc đã đem tấm phù mà đoạt lấy.

Ý nghĩ trong đầu Trình Thăng nhanh chóng xoay chuyển, chỉ thấy một lúc sau cây bút trong tay hắn toả ra một luồng khói màu xám bao phủ toàn cơ thể gã vào trong. Bạch Dao lúc này đã xem xét xong nội tạng dung trong tấm phù, khuôn mặt nghiêm lại mà nói:

"Không ngờ ngươi là người của Cửu Độc môn cải trang vào Vong Nguyệt giáo, nếu hôm nay đã biết tung tích của Ý Thiên tiêu thì xem ra việc sống mà rời khỏi đây đối với ngươi là chuyện không thể rồi".

Nói xong, cô bé phát tay một cái, hàng trăm cây băng trăm hướng Trình Thăng mà bắn đến. Lại nói về Trình Thăng, lúc đầu hắn theo bọn người Vong Nguyệt giáo đến đây cũng chỉ nghĩ đơn giản là giúp bọn này một tay để bắt Lục Nam về, không ngờ tu tiên chạm mặt tu tiên hơn nữa cô bé kia đạo hạnh còn hơn xa hắn, bèn thi triển pháp thuật để chạy trốn. Nhưng kế hoạch của gã đã bị phá sản vì lúc này hàng trăm cây băng trăm như đông, như bão đã bắn đến, không chút khách khí mà xuyên qua người y, đánh cho y chết không kịp kêu lên một tiếng.

Một người tu tiên cứ như vậy mà chết đi, trong lòng Tiểu Phong lúc này vô cùng hoang mang. Chẳng lẽ người tu tiên có thể bằng một cái phát tay mà diệt sát kẻ khác, mà coi mạng người như kiến cỏ ư?

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Hội Cầu Liễu Đông

Màn đêm tĩnh lặng dần buông, đêm cuối cùng của mùa thu đã mang theo chút se lạnh mon man trên da thịt của con người. Lão trắng già điệu bộ khinh khinh mà leo lên ngọn tre cao vút đàng xa, hôm nay có việc gì khiến lão bức bối chẳng?. Nhưng dù cho lão có chửi đời, chửi phận đi nữa thì nào ai thêm để ý, người ta ngắm lão cũng để biết lão tròn hay méo, lão sáng hay không và nhiều lúc cũng mặc kệ, chẳng nhìn lão lấy một lần.

Người phàm mỗi khi có tâm sự, vui thì khen lão đẹp, buồn thì đánh đồng rằng lão cũng buồn_ thật là hết chỗ nói.

"ù ừ"_ một con gió nhẹ nhàng thổi qua mang đến một chút hương vị của thôn quê, man mát, thanh bình.

Một người thiếu niên đứng ở góc sân, tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn lên bầu trời đầy sao.

"Thật đẹp"

_hắn thốt lên một tiếng rồi sau đó không hiểu vì sao lại buồn bã, thở ra một cái thật dài.

Đã ba ngày sau sự việc ở Bích Thủy hà, đã ba ngày hắn lâm vào suy nghĩ rồi đặt ra trong đầu mình vô vàn những câu hỏi: con đường tiếp theo sẽ phải làm gì?, trên đời này sinh mạng đáng quý như thế nào, còn về ta, ta nên là một con người bình thường hay trở thành người tu tiên đây. Ba ngày nay Lục Nam cũng không đến tìm hắn vì hiện giờ Lục gia đã chẳng còn yên ổn như trước nữa. Sau lần hành động của Vong Nguyệt giáo ở Bích Thủy hồ, Lục Hải Long (cha của Lục Nam) đã ra lệnh giới nghiêm đối với toàn thể người nhà họ Lục và cũng tất bật chuẩn bị những kế sách ứng phó.

"Soạt, soạt"

mấy tiếng bước chân chậm rãi hướng Tiểu Phong mà đi tới, nhưng chẳng biết hăng đang nghĩ gì mà vẫn đứng yên tại chỗ. Đến khi một bàn tay thô kệch, ầm ập đặt lên bờ vai của hắn, Tiểu Phong mới giật mình quay đầu lại đoạn thốt lên một tiếng "cha". Chỉ thấy trước mắt hắn vẫn là khuôn mặt hiền từ đó, vẫn là nụ cười thân quen đầy trù mên đó chính là cha của hắn: Nhậm Thiên.

_ "Con trai ta, hôm nay con lại có tâm sự à, có phải vì Lục Nam..."

_ "Không phải đâu cha à".

Một lúc sau, Tiểu Phong lại nhìn Nhậm Thiên rồi khẽ hỏi:

"_ Cha ơi, cha có muốn con trở thành một người tu tiên không?"

Cha hắn nghe vậy chỉ cười một cái, ánh mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, một lúc sau từ từ nói:

" Cha chỉ muốn con dù là người tu tiên hay người phàm cũng luôn sống vui vẻ, không phải lao vào tranh đấu, không diệt sát kẻ vô tội là được".

_ "Nhưng mà nếu có một ngày con bắt buộc phải giết chết kẻ khác thì sao hả cha?"

Cha hắn trầm ngâm một lúc rồi nói:

"Giết người chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, tha được thì nên tha, như vậy trong lòng mới được thanh thản. Nếu sau này con là người tu đạo đi theo con đường chân chính, muốn đạt đến cảnh giới cao nhất thì tuyệt đối không được làm việc trái với lương tâm".

"Con hiểu rồi"_ Tiểu Phong nhẹ nhàng đưa cái đầu tóc bù xù vào ngực cha mình rồi thì thào đáp.

Nhậm Thiên chậm rãi đưa tay ôm Tiểu Phong còn ánh mắt lại nhìn về phía xa xăm vô định. Thực ra trong lòng hắn lúc này cũng đầy ắp những suy nghĩ băng quơ, những câu hỏi mà có thể suốt cả cuộc đời hắn cũng không giải đáp được.

_ "Dậy đi, dậy, dậy..."

_ "Ai thế"

_ Tiểu Phong đang nằm gọn trong chiếc chăn bông ầm ập thì bỗng nghe một tiếng gọi vừa quen vừa lạ. Mắt hắn vẫn nhắm nghiền, không phải là hắn không muốn mở mắt ra để xem người gọi hắn là ai nhưng lý do là kết quả của cuộc bàn luận trong ý thức của hắn:

(+Tiểu Phong chăm chỉ:

-Dậy đi, có người đang ở đầu giường gọi người kia

+Tiểu Phong lười biếng:

_ Ngủ tí đã, còn sớm mà, bình thường giờ này người đã phải thức dậy đâu?

+Tiểu Phong chăm chỉ nhú mày, một lúc sau nói:

_ Được, dù gì thì đã mấy ngày nay người thường xuyên mất ngủ rồi).

Nhưng lúc này, "phụt" một tiếng, Tiểu Phong choàng dậy với sự không cam lòng, rõ ràng chiếc chăn đã bị kẻ độc ác nào đó giật phăng đi.

"Lạnh quá!"

_ Hân kêu lên một tiếng rồi ngay lập tức ánh mắt nhìn về tên tội phạm đã gây ra thảm họa động trời này.

Ồ, người ,người..".

_ "Ồ cái gì, dậy đi, hôm nay ta đến có chuyện quan trọng".

Thì ra thủ phạm không ai khác mà chính là Lục Nam

Buổi sáng hôm nay đã mang theo chút hương vị âm ẩm đặc trưng của mùa đông, vô số những giọt sương trắng chỉ chít đọng trên mỗi cành cây, ngọn cỏ khiến cảnh vật vừa mang vẻ thanh bình lại vừa hoang vu kỳ ảo. Trên con đường đất quen thuộc ở Thanh Trúc thôn có hai chàng thiếu niên đang dắt tay nhau đi, rõ ràng bước đi của họ không dễ dàng gì. Sở dĩ như vậy vì trên đường thì thoảng lại có những vũng nước đục ngầu lớn nhỏ, xem ra đây là vết tích lưu lại của trận mưa tầm tã đêm qua.

"Chuyện của chín người Vong Nguyệt giáo bị bắt năm ngày trước thế nào rồi" _ thiếu niên đi sau cất tiếng hỏi.

Chỉ thấy thiếu niên phía trước đi thêm một quãng nữa rồi trả lời:

_ "Dĩ nhiên là cha ta đã xử lí ổn thoả chuyện này, còn cừu thêm mấy chục cao thủ tới Thái Hà thành nữa"

_ "Ừ, thế thì tốt rồi, mà vừa nãy người nói có chuyện quan trọng là chuyện gì, có liên quan tới ta chăng?".

Thiếu niên đi trước dừng chân rồi quay đầu lại nói:

_ "Tiểu Phong, ta hôm nay đến là để gọi người đi đăng ký tham gia hội cầu Liễu Đông đấy, năm nay hội cầu được tổ chức sớm một chút do thời tiết sẽ không thuận lợi như mọi khi".

_ "Hội cầu Liễu Đông!"

: Tiểu Phong thốt lên một tiếng, trong lòng háo hức vô cùng

Cả Yến quốc được chia làm hai miền Đông và Tây, ở phía đông lại phân ra thành bảy khu vực lớn nhỏ khác nhau.

Trong bảy khu vực này có ba nơi tập trung dân cư đông đảo, cuộc sống phồn thịnh nhất phải kể đến Đông Kinh, Liễu Đông và Vũ Miên (Đông kinh là nơi đặt hoàng cung của Yến hoàng).

Ba khu vực đều có những lễ hội, tập quán đặc sắc khác nhau :Đông Kinh nổi tiếng với hội chợ Thiên Văn tổ chức bốn năm một lần, quy tụ đông đảo các thương nhân lớn nhỏ từ khắp mọi miền về trao đổi, buôn bán hàng hoá, Vũ Miên với nhiều thảo nguyên trải rộng, mỗi năm cứ hai tháng một lần tổ chức hội đua ngựa, sáu tháng một lần tổ chức hội chơi trâu.

Riêng Liễu Đông tuy không phồn hoa, giàu có bằng hai nơi kể trên nhưng lại là cội nguồn của võ học Yến Quốc, nổi danh nhất phải kể đến Long Minh đại hội nhằm để tuyển chọn minh chủ võ lâm, thứ hai là hội cầu Liễu Đông tổ chức mỗi năm một lần dành cho lứa tuổi thiếu niên khắp miền Đông Yến quốc (lưu ý: các nơi như Thanh Trúc thôn, Thái Hà thành,... được nhắc đến trong những chap trước đều thuộc tỉnh Liễu Đông).

Một nơi ở trung tâm Thanh Trúc thôn, một người trung niên đang đứng trên đài, tay cầm một quả cầu bằng sợi mây đan lại, có gắn vài đồ, phía dưới là mấy chục người thiếu niên, ánh mắt háo hức đang xếp thành bốn hàng ngay ngắn.

_ "Do năm nay hội cầu sẽ theo tiêu chí tổ chức sớm, kết thúc sớm nên Thanh Trúc thôn sẽ tuyển ra ba người, cùng với Thái Hà thành và Bạch Vân thành lập ra một đội gồm chín người, mọi việc phải làm hết sức nhanh chóng các người đã nghe rõ chưa?"

_ "Rõ".

Trung niên phía trên nghe thế gật đầu tỏ vẻ hài lòng, đoạn nói:

"Liễu Đông chúng ta năm ngoái chỉ về thứ ba nên năm nay những ai được chọn phải cố gắng hết sức, thôi, bây giờ các người trở về đi, ngày mai sẽ bắt đầu tuyển chọn".

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Nguyên Anh

Mấy ngày sau, công việc lựa chọn đã hoàn tất, ba thiếu niên được chọn là Lục Nam, Tiểu Phong và một người nữa là Vương béo. Về phần Lục Nam và Tiểu Phong thì không nói làm gì nhưng tên Vương béo với tài năng ăn trộm táo từ lâu luôn đứng làm ảnh bì cho tạp chí Hoa Quả Sơn thì không ngờ năm nay lại được chọn.

Mà kẻ cũng lạ, thường ngày gã luôn tạo ra nhiều pha hành động khiến khán giả nhiều phen há mồm, học máu, sốc thuốc bắc thì từ khi vào đội tính tình tâm tư trầm tĩnh, dường như trở thành trầm trầm lạnh lẽo như tuyết mùa khô.

Một bãi cỏ xanh, xanh đến nỗi nhìn mắt cả 2 con mắt, 9 người của đội Liễu Đông đang xếp thành một hàng trông khá ngay ngắn. Trong 9 người này béo có, lùn có, gầy nhom có, phải nói là mỗi người một vẻ. Về phần Tiểu Phong, hắn cũng đưa cặp mắt của mình mà âm thầm đoán định một số người khác. Khiến Tiểu Phong và cả lũ đề ý nhất là một gã thiếu niên (tất nhiên vì cả 9 người đều là thiếu niên) có khuôn mặt khôi ngô nhưng ẩn chứa sự tinh quái, lúc nào cũng bày trò khiến cả bọn lè lưỡi, cười ra nước miếng.

Nhưng nói đi cũng phải tua lại (nói lại), ông cha ta dĩ nhiên không phải dở hơi mà truyền lại câu:

"Đừng xem mặt mà bắt hình dong", nên hắn cũng không thể không có sự đề phòng.

Một lúc sau, không biết cha xui mẹ khiến thế nào, gã đến ngồi cạnh Tiểu Phong rồi cười hỏi:

_"cậu là Phong người ở Thanh Trúc thôn phải không?".

Tiểu Phong nghe vậy thì có chút ngẩn ra, ý nghĩ trong đầu như bánh xe nhanh chóng xoay chuyển, lát sau đưa tay phui phui đầu gối rồi đáp:

_"Chính là ta".

_"Còn ta là Định Hoàn người ở Bách Vân thành, rất vui được làm quen với cậu"

Tên này thấy Tiểu Phong trả lời tuy ngắn gọn mà súc tích nên trong lòng cao hứng, chưa khảo đã xưng mà xưng ngay tên họ. Nhưng trong lúc hai thiếu niên này và bảy người còn lại đang bàn luận say sưa thì mấy tiếng bước chân "xoạt xoạt" vang lên rồi một người trung niên có bộ râu quai nón xuất hiện, căn cứ vào vẻ mặt dương dương tự đắc của y thì không được 10 phần cũng 11 phần là huấn luyện viên của toàn đội.

"Các người vừa mới tập trung xong mà đã tản ra buồn đưa bán vịt thế này hả, từ nay về sau ta sẽ bỏ thói quen ra ngoài giữa chừng để xem còn tên nào vi phạm kỷ luật nữa không".

Chiều buông!

Trong căn phòng nhỏ tại một quán trà đá gần nơi luyện tập của đội Liễu Đông, một lão giả mặc áo màu tro đang tĩnh tọa, khuôn mặt tỏ vẻ ngưng trọng. Không lâu sau, cửa phòng bỗng nhiên hé mở rồi một người thiếu niên khuôn mặt khôi ngô không nhanh không chậm mà bước vào. Nếu có Tiểu Phong ở đây chắc chắn sẽ nhận ra gã chính là Định Hoàn, người hồi sáng bắt chuyện với hắn.

Đột nhiên "phụt" một tiếng, vừa lúc Định Hoàn chỉ còn cách cụ già chưa đến một xích thì toàn thân thiếu niên này phát ra ánh sáng bàng bạc chói mắt, rồi một màn không thể tin nổi xảy ra. Thân hình thiếu niên ban đầu cao lớn thì trong màn sáng này chậm chậm co rút lại, một lúc sau chỉ bằng cỡ một đứa trẻ sơ sinh; đứa trẻ này vừa biến ra liền cười một tiếng sau đó bay thẳng vào người cụ già mà biến mất không thấy bóng dáng. Chỉ thấy lúc này cụ già chậm rãi mở mắt ra, dựa vào khuôn mặt và dáng dấp thì không thể tin được: là giáo chủ của Cửu Độc Môn! Tuy nhiên ánh mắt của cụ lúc này có ba phần nhột nhật, rõ ràng đã bị thương tổn.

_"Hừ, để Nguyên Anh ra ngoài lâu như vậy đã tổn không ít linh lực của ta rồi, theo tin của Ứng Thiết Trảo (Ứng trưởng lão đã từng nhắc tới ở chương trước) thì tên nhóc Tiểu Phong này đang giữ Ý Thiên tiêu nhưng ta thấy hắn không có vẻ gì là như thế cả"

_"Cụ già thì thảo nói, đoạn lại thờ dài một cái rồi lẩm nhẩm:

_"Dù sao thì Phong tiểu tử này cũng có linh căn vô cùng quý hiếm, nếu gia nhập ma đạo thì..."

_ "Đá qua đây, qua đây đi"

Tiểu Phong vẫy vẫy tay, ánh mắt hướng về một phía xa xa. Thoáng cái đã mười ngày trôi qua, Liễu Đông hội cầu càng ngày càng hấp dẫn, người đến xem ngày càng đông. Cho đến hiện tại thì chỉ còn lại bốn đội mạnh nhất là Liễu Đông đội, hai đội của Đông Kinh và Bạch Hồ đội của Vũ Miên còn tư cách tranh đoạt chức cầu chủ lần này.

_"Được, đón lấy"

Lục Nam bên kia thấy Tiểu Phong gọi mình bèn sử dụng Dịch Phong bộ (một loại võ công gia truyền dùng để di chuyển nhanh của Lục gia) nhanh chóng lướt qua 3,4 tên của Bạch Hồ đội, đoạn xoay người đưa bóng theo một quỹ đạo phức tạp rồi đá về phía Tiểu Phong.

Tuy hai thiếu niên này phối hợp với nhau tương đối ăn ý nhưng nếu nhìn vào đội Liễu Đông thì người ta lại chú ý nhất về hai nhân vật khác. Một kẻ trong trận cầu thoát Đông thoát Tây khiến đối phương hoàn toàn mù mịt chính là Định Hoàn, còn tên thứ hai suốt cả 5 trận vừa qua chưa để đối phương ghi được bàn nào không ngờ lại là Vương Béo. (Hai tên này hung danh rầm rộ đến nỗi khiến cánh phóng viên lũ lượt kéo đến mà chụp ảnh, phỏng vấn rồi lảng xê trên các diễn đàn trực tuyến: chém gió).

Trở lại với trận đấu ngang tài dọc sức của hai đội từ Liễu Đông và Bạch Hồ, lúc này Tiểu Phong như một con sóc nhỏ, uyển chuyển đưa cầu qua ba bốn tên rồi đang định đá đi thì không ngờ "bịch" một tiếng. Rõ ràng hắn đã vấp phải một vật gì đó liên loạn choạng mà ngã lăn ra.

_"Đau quá" _ Tiểu Phong về mặt khổ sở kêu lên, đoạn ánh mắt hăm hực nhìn về hung vật đã gây ra tai họa này.

Nếu hắn sống vào một nghìn năm sau, nhất định sẽ giật cổ áo trọng tài mà đòi lấy một tấm thẻ đỏ rồi không nương tình đuổi ngay vật đó ra khỏi sân. Nhưng lúc này sau khi định thần nhìn rõ ràng vật kia, hắn lại "ơ" lên một tiếng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Hắc Tâm Đoạn Cốt Kinh

Sân cầu nô nức người xem, tiếng hò reo cổ vũ vang lên không dứt, nhưng lúc này Tiểu Phong chẳng còn để ý sự ồn ã xung quanh, tâm trí hắn lúc này chỉ dành cho vật trong tay mình.

Là một tấm thẻ gỗ!

Tấm thẻ này chính là vật làm hắn ngã ban nãy, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, chỉ là được sơn một màu đen kỳ bí, ở hai mặt đều khắc một chữ tâm khá sâu. Nhìn thấy chữ tâm này, sự tò mò trong lòng Tiểu Phong dâng lên, đoạn nghĩ: Tấm thẻ này không biết vì sao lại xuất hiện ở đây nhỉ?, trông có vẻ chẳng giống vật thường. Nghĩ vậy, một lúc sau bàn tay của hắn khẽ động rồi chậm chậm sờ lên chữ tâm kia. Nhưng khi vừa sờ vào, một luồng hắc khí lạnh lạnh từ chữ tâm phát ra liền như đĩa đói mà quán lấy bàn tay hắn.

Tiểu Phong lúc thấy cảnh này vô cùng hoảng sợ, nhưng không chờ cho hắn kịp phản ứng, luồng hắc khí kia khí thể như triều dâng lũ lụt cuốn cuộn chảy vào khắp cơ thể.

Tốc độ kinh người! , chỉ trong khoảng thời gian uống nửa chén trà hắc khí kia đã ngấm vào xương cốt rồi đi tới tận những sợi gân nhỏ nhất.

Đầu óc choáng váng, trời đất mù mịt, lúc này ý thức của Tiểu Phong như bị một nguồn lực mạnh mẽ nào đó xóa sạch, thân hình không tự chủ được mà ngã lăn ra. Một khoảng trời tối đen như mực, một phiên không gian lạnh giá là những hình ảnh cuối cùng còn sót lại, Tiểu Phong hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo rồi ngất lịm đi.

(Trời đất như cuộc cờ, đạo pháp như quân cờ, ta là người nắm giữ tất cả, ta nói là pháp tắc của trời đất, ta làm là hành động của trời đất, sinh ra hay chết đi đều tùy tâm của ta).

_"Người tỉnh rồi ư?" _ một giọng nói quen thuộc đánh thức Tiểu Phong từ cơn mê man trở lại.

Lúc này toàn thân hắn như mất hết sức lực, một hồi lâu sau mới chậm chậm mở mắt ra. Chỉ thấy một thiếu niên mặc áo trắng đang cầm một chiếc khăn lau mồ hôi trên mặt hắn.

_"Ta..."

_ "Đừng nói gì cả, người vừa tỉnh lại nên nghỉ ngơi một chút, thôi ta ra ngoài mua cái gì cho người ăn".

Bách Vân thành từ lâu đã nổi tiếng phồn hoa nhất vùng Liễu Đông, không xảy ra nhiều tranh đấu như Thái Hà thành, mà so với Thanh Trúc thôn dĩ nhiên còn hơn xa. Lầu ốc, nhà cửa mọc chen chúc nhau, quán sá, hội chợ nhiều không đếm xuể. Thành chủ không những một thân võ nghệ cao cường mà còn tinh thông binh pháp, đối với người lấy chữ đức làm đầu nên dân chúng ai nấy đều khâm phục.

Phía Đông thành Bách Vân trước kia là một đồng cỏ xanh tốt trải rộng, sau này được xây dựng làm một sân cầu lớn nhất của Liễu Đông và cũng chính là nơi tổ chức hội cầu năm nay. Đã ba ngày sau trận đấu giữa đội Liễu Đông và Bạch Hồ, kết quả là chủ nhà dành chiến thắng khiến đông đảo người dân càng mong mỏi cho trận tiếp theo, cũng là trận cuối cùng tranh chức cầu chủ.

Chỉ là trên sân lúc này chẳng còn ai, duy chỉ có một cụ già mặc áo bào màu tro đứng chấp tay sau lưng, khuôn mặt không chút biểu tình. Một lúc sau cụ đưa tay móc từ trong túi áo ra một tấm thẻ gỗ không ngờ lại là tấm thẻ hôm trước Tiểu Phong đã nhìn thấy, cười nhẹ rồi thì thào:

_ "Hà hà, tên nhóc này đã học được hắc tâm đoạn cốt kinh, công pháp chí âm chí hàn thì không theo ma đạo ắt gân cốt sẽ bị đứt đoạn mà chết, Cửu Độc môn lại thêm một người rồi, tốt, tốt"

Nhưng lúc này mấy tiếng bước chân như có như không, rồi một thiếu niên không biết lúc nào đã xuất hiện bên cạnh cụ già. Thiếu niên này dáng người mập mạp, khuôn mặt bình thường không ai khác ngoài Vương béo:

_ "Bái kiến giáo chủ" _ Vương béo thấy cụ già lập tức chấp tay lại, bột dạng cung kính nói.

Cụ già nghe vậy trên mặt vẫn không có chút khác thường nào, tay áo phất nhẹ một cái ra hiệu miễn cho hấn, đoạn nói:

_ "Dương quân sư, người gặp ta không cần phải dữ bộ dạng như thế này đâu, có chuyện gì cứ bẩm báo đi!".

_ "Bẩm giáo chủ, ba ngày nay tên Tiểu Phong vẫn hôn mê chưa tỉnh, liệu chúng ta có nên...".

_ "Đừng manh động, người nghĩ chiếm đoạt Ý Thiên tiêu có thể dễ dàng như vậy ư, chẳng lẽ người không nghi ngờ gì về con bé đi cùng với tiểu tử kia" _ cụ già cắt lời của Vương béo rồi nói to.

_ "Vậy ý của người là..." _ Vương béo ú ớ hỏi lại

"Hừ người nghĩ Hắc tâm đoạn cốt kinh là loại công pháp bình thường hay sao, thằng nhóc Tiểu Phong sau này ắt phải phụ thuộc Cửu Độc Môn chúng ta, đến lúc đó thì...hà hà"

Băng qua những con đường lớn nhỏ trong Bách Vân thành, một người thiếu niên mặc áo trắng với vẻ mặt lo lắng, tay xách một nồi cháo to đang gia tăng tốc độ mà đi. Không lâu sau, trước mặt hấn là một quán trọ nhỏ được dựng bên cạnh sông Lưu Nguyệt _ một thắng cảnh nổi tiếng của Bách Vân thành.

Hai bên sông người qua lại nườm nượp, xa xa còn thấp thoáng một cây cầu gỗ màu đỏ mà người dân nơi đây thường gọi là Hồng Kiều. Nhưng lúc này thiếu niên áo trắng cũng không có tâm tư mà đặt vào việc ngắm cảnh, trong lòng hấn chỉ có hình ảnh một người bạn đã thân thiết với hấn từ lâu, từ rất lâu rồi.

"Ta về rồi đây, cháo này là ta mua ở tiệm ngon nhất thành này đấy, người ăn đi"

_ thiếu niên vừa nãy chính là Lục Nam, giờ phút này hấn một tay cầm bát, một tay múc cháo đưa cho Tiểu Phong.

Tiểu Phong đón lấy bát cháo song chưa vội ăn, dường như cảm thấy bản thân vừa trải qua một lần chết đi vậy. Trong lòng hấn lúc này vừa kinh hãi vừa mơ hồ, mỗi lúc thiếp đi lại nghe thấy những câu lầm rầm vang lên: sinh hay tử đều tùy tâm, nhất thiết vì tâm tạo, nhất thiết vì tâm tạo...

"Tiểu Phong, anh chàng ngốc, người không sao chứ"

_ Một tiếng nói cất lên khiến cả Hấn và Lục Nam có chút bất ngờ.

Sau khi tiếng nói phát ra, một quang sáng màu xanh nhè nhẹ xuất hiện bên cạnh giường của Tiểu Phong rồi lát sau dần dần mờ đi mà lộ ra một bé gái trông rất xinh xắn, tay ẩm tiểu thú _ chính là Bạch Dao.

Lại nói một chút, lần trước gặp phải sự việc ở sông Bích Thủy, Lục Nam mới được Tiểu Phong giải thích một chút về thân phận của Bạch Dao nhưng khi nhìn thấy cô bé, y cũng há mồm kinh ngạc không thôi. Còn về phần Tiểu Phong, lần trước cô bé Bạch Dao nghe lời hấn mà không diệt sát chín người của Vong Nguyệt giáo nên trong lòng đã tăng thêm mấy phần thiện cảm nên ánh mắt hướng cô bé gật ngọ đầu rồi nói:

_ "Ta không sao".

Bạch Dao nghe vậy chỉ cười một cái, đoạn khuôn mặt nghiêm lại nói:

_"Sắp đến ngày huynh phải đi gặp ông của ta rồi, nhớ không?"

Lời này vừa phát ra, trong lòng Tiểu Phong dấy lên mấy phần lo âu.

"Người yên tâm, việc của đội cầu Thanh Trúc thôn đã lo liệu rồi, hơn nữa chỉ còn lại một trận cuối cùng nên không thể để người ốm đi được" Lục Nam thấy biểu tình của Tiểu Phong như vậy nên không chút chần chừ nói.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14: Bái Phỏng

Thời gian nói thì chậm nhưng dường như rất nhanh, mới đó mà Liễu Đông hội cầu đã phải kết thúc. Trên các con đường lớn nhỏ ở Bách Vân thành, đèn lồng treo đỏ rực, tiếng pháo nổ rầm rần, dân chúng hò reo không ngớt.

Sở dĩ như vậy vì năm nay không ngoài mong đợi, chức cầu chủ đã thuộc về đội Liễu Đông. Sông Lưu Nguyệt một màu xanh lam, dòng nước êm êm chảy. Thi thoảng mấy cánh bèo nhỏ dập dềnh trên sông gọi cho người ta liên tưởng đến cuộc đời, những cực nhọc chốn nhân gian. Hai bên bờ sông cây mọc đua nhau, cây thấp nhất cũng phải đến ba bốn trượng.

Trong tầng tầng tán cây rậm rạp, nếu đưa mắt nhìn kỹ sẽ thấy những ngôi nhà, lầu các muôn hình muôn kiểu thấp thoáng lộ ra. Có ai trước khi tới đây lòng mang sầu tư mà lúc về không cảm thấy thư thái? Có ai lần đầu ghé thăm mà không thốt lên hai chữ "hên thơ"?

Hồng Kiều bắc ngang qua sông, kiều dáng cổ kính, hoa văn kỳ lạ, không biết đã được xây dựng từ bao lâu. Chỉ nghe người dân Bách Vân thành đồn đại rằng:

Hơn 3 nghìn năm trước, một con linh phượng trong lúc dạo chơi qua chôn này thấy sông nước hữu tình nên đáp xuống mà tắm. Nhưng trong lúc vô ý, linh phượng đã đánh rơi một sợi lông đuôi cực lớn xuống nước. Lông này không những vô cùng cứng rắn mà còn mang một màu đỏ tươi rất đẹp, trải qua hơn một trăm năm (dài quá) hao công tốn sức cuối cùng những người đi trước cùng từ chiếc lông kiến tạo nên được cây cầu tuyệt mỹ còn tồn tại đến ngày nay.

Trên cầu lúc này, người qua lại rõ ràng đã đông hơn mọi khi, hầu hết ai nấy đều niềm niềm nở nở cười nói, tán chuyện với nhau.

Đáng chú ý là một thiếu niên mặc áo nâu, mái tóc bù xù đang đứng một mình mặc kệ người đi đường chỉ trở chính là Tiểu Phong. Trong lòng hắn lúc này vô cùng hoang mang, một là sắp phải bước chân vào con đường tu tiên, rồi bỏ cuộc sống quen thuộc của người phàm; hai là về chuyện tâm thể bí ẩn kia và những câu nói cổ quái lúc nào cũng ám ảnh hắn.

Từ sau khi tỉnh lại, tâm tình hắn dường như khác hẳn, lạnh lùng, ít nói hơn trước. Tiểu Phong đưa tay hươ chiếc que đang cầm một lát rồi ném luôn xuống mặt nước, đoạn thở ra một cái thật dài. Cuộc sống sau này sẽ ra sao, rồi ta phải đi về đâu, phải làm gì?_ vô số khúc mắc hằn tự đặt ra mà chẳng biết hỏi ai, chỉ biết để dòng thời gian mãi chảy như nước Lưu Nguyệt hà sẽ từ từ giải đáp!.

"Người nhất định phải tu tiên ư, vậy sau này chúng ta còn gặp nhau nữa không?"

_một tiếng nói vang lên đưa Tiểu Phong trở về hiện thực.

Chỉ thấy trước mặt hắn vẫn bộ quần áo ấy, vẫn gương mặt kiên nghị ấy, nhưng lúc này ánh mắt của y có chút buồn rầu

. "Lục Nam"_ Tiểu Phong nghèn nghẹn kêu lên rồi định nói nữa nhưng miệng lại trở nên cứng ngắt.

Lục Nam thấy thần sắc hắn như vậy cũng không nói thêm điều gì, chỉ lẳng lặng đến gần nắm lấy tay hắn, ánh mắt nhìn về phía xa xa dường như muốn thấy rõ ngọn nguồn của sông Lưu Nguyệt vậy. Hai người bạn thân cứ như thế mà đứng với nhau rất lâu, trong lòng cả hai đều có vô vàn suy nghĩ mông lung, muốn nói ra cũng chẳng biết từ đâu, từ đâu nữa.

Chiều buông, trời dần dần trở lạnh, người đi đường vì thế mà cũng thưa thớt hơn. Rồi từng cơn gió mang theo bụi mưa bay bay khiến cảnh vật có chút trầm lắng. Bên vệ đường một thiếu niên da mặt ngăm đen, vẻ mặt buồn rầu, ánh mắt nhìn về một thiếu niên khác.

Chỉ thấy người kia mặc bạch y, tay cầm đoản kiếm, đang đánh ra lớp lớp bóng kiếm vô cùng huyền diệu. Kiếm Pháp như muốn đánh nát từng hạt bụi mưa, phá đi từng ngọn gió lạnh, phá đi sự buồn bã trong lòng y. Một lúc sau, thiếu niên áo trắng thu kiếm lại đoạn thở dài một cái nói:

" Tiểu Phong, trên đời có những việc mình không thể làm chủ, nhưng ta hi vọng sau này dù hai đường cách biệt ngươi vẫn nhớ đến người bạn như ta".

"Lục Nam, ta sẽ không bao giờ , ...không bao giờ quên ngươi đâu" _ Tiểu Phong nghẹn ngào nói rồi chột thấy trên bờ má một giọt nóng hổi từ khoé mắt chảy ra. Đã lâu rồi hắn chưa từng khóc, chưa từng buồn.

Mấy ngày sau, tại Thanh Trúc sơn cao vời vợi, một đoàn lục quang từ dưới chân núi mà bắn lên. Trong ánh hào quang này thân hình 2 người: một trung niên, một thiếu niên mờ mờ ảo ảo, nhìn kỹ thì thấy đúng là hai cha con Nhậm Thiên và Tiểu Phong.

"Tiền bối, ta đã đưa Phong nhi đến bái kiến người, xin Nhạc tiền bối hãy thu lại cảm chế"

"Được, các ngươi đã đến dĩ nhiên ta phải đón tiếp rồi, hà hà.." _ bên trong màn sương mù, một tiếng nói cất lên

Rồi ngay sau đó hào quang chột loé, một cái trụ ánh sáng màu lam từ phía trong bắn nhanh ra. Đám sương mù dày đặc bên ngoài khi vừa tiếp xúc với quang trụ này liền bị đánh cho tan đi. Một lúc sau, ánh sáng tắt dần để lộ rõ một thông đạo ngoằn ngoèo, không rõ dẫn tới đâu.

Nhưng Nhậm Thiên cũng không tỏ ra bất ngờ gì, nhanh chóng điều khiển ngũ pháp bảo bay vào trong. Chỉ trong chớp lát, hai cha con đã đến trước cửa một hang động. Hang này nhìn qua thì rất bình thường, một điểm nổi bật cũng không có.

_ "Bái kiến Nhạc tiền bối cùng Bạch Hạc tiên tử"

_ Nhậm Thiên vừa thấy cụ già Nhạc Đào cùng Bạch Dao đứng trước cửa động liền cung kính cất lời chào.

Tiểu Phong đứng cạnh đó nghe thấy hai tiếng "Bạch Hạc" liền kinh ngạc không thôi.

Phải biết rằng từ lúc Bạch Dao xuất hiện, hắn cũng nhầm tưởng là một người tu tiên nào đó, nhưng giờ phút này vô vàn ý nghĩ quái dị trong đầu hắn liền nảy sinh. Tuy vậy, hắn cũng là kẻ hiểu lễ nghĩa nên nhanh chóng cũng bái lạy như Nhậm Thiên, rồi lặng lẽ nghe cụ già sắp đặt.

Sau khi bóng dáng của Nhậm Thiên chỉ còn là một điểm đen, cụ già Nhạc Đào từ từ hướng ánh mắt về phía Tiểu Phong rồi động ôn hoà nói:

"Tiểu tử, chúng ta vào thôi".

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Tần Thạch

Mùa đông , từng cơn gió lạnh đua nhau thổi không ngừng không nghỉ. Một nơi trên Thanh Trúc sơn, hàng loạt cây trúc lớn nhỏ gãy đổ ngổn ngang, cảnh tượng tan tác vô cùng. Tuy nhiên, đây không phải là hậu quả của thiên tai vì ở giữa bãi chiến trường này, hai thanh niên nam tử đang đứng nhìn nhau, một người mặc đạo bào màu lam, vai đeo kiếm, còn người kia khuôn mặt anh tuấn, tay mang một đôi vuốt màu vàng. Trong hai người này, rõ ràng vị thanh niên tuấn tú kia là Thanh Liệt _ Thanh hộ pháp của Cửu Độc Môn.

"Hừ, chỉ là một tên tam giai sơ cấp mà cũng đòi cản đường bọn lão gia ư, đúng là nằm mơ! " _ một lúc sau Thanh Liệt lên tiếng quát.

Thanh niên mặc đạo bào nghe vậy chỉ cười khở một tiếng, đoạn đối đáp:

"Ta biết sức mình không địch lại các hạ, nhưng hôm nay dù có bỏ xác ở chốn linh sơn thì đã sao chứ. Cửu Độc môn các ngươi muốn làm gì thì làm được sao?, hơn nữa người canh giữ tiểu thiên địa không gian này không phải chỉ có một mình ta".

"Thảo nào lại dám cả gan giằng co với ta lâu như vậy, xem ra bọn lão gia đúng là chộc phải một bầy kiến lửa rồi. Nhưng cũng chẳng sao, lát nữa đến một ta diệt một, đến mười ta diệt mười" _ Thanh Liệt nghe thanh niên kia nói vậy trong lòng bức bối mà hét lên.

Nhưng chỉ là lúc này thanh niên mặc đạo bào liền nói một câu làm mặt hắn tái mét lại:

"ngài nghĩ với tu vi của ngài thì có thể huênh hoang ư, tứ giai đại thành cảnh giới của bọn môn của bọn môn cũng phất tới mấy vạn người".

Tuy trong lòng có chút hốt hoảng nhưng Thanh Liệt đâu phải hạng tầm thường, đường đường là hộ pháp của một đại giáo phái tu chân làm sao có thể dễ dàng để một kẻ tam giai qua mặt. Vậy nên hắn liền nhanh chóng trấn tĩnh, sau đó lạnh lạnh nói:

"hừ, mấy vạn gia hỏa kia nếu có ở đây thì bọn lão gia thật đã bỏ mạng từ lâu, haha, nếu ta đoán không nhầm thì hẳn chúng đang ở cả trong phiên tiểu không gian kia".

Thanh niên nghe vậy, sắc mặt tuy có chút biến đổi nhưng bản thân lại vô cùng quyết đoán. Chỉ thấy y hét lên một tiếng "Động thủ đi", đoạn rút thanh kiếm

sau lưng đưa ra trước người. Kiếm này dĩ nhiên không tầm thường, vừa ra khỏi vỏ đã toả ra ánh sáng màu lam chói lọi, rõ ràng là một loại sơ cấp pháp bảo hàng thật giá thật.

"Muốn chết"

_Thanh Liệt bên kia thấy đôi phương hành động nhanh như vậy cũng không khỏi có chút bất ngờ, cặp vuốt sắc bén khẽ run lên, hào quang theo đó mà phát ra mãnh liệt. Lấy hào quang từ cặp vuốt toả ra mà đem so với lam quang của thanh kiếm kia còn muốn hơn mấy lần.

"Vạn yêu mê hồn trận"

Thanh Liệt hô to một tiếng, cả thân hình uốn éo theo các hình thù cổ quái, đồng thời miệng lầm rầm phát ra những câu chú ngữ khó hiểu. Theo những âm thanh của thân chủ, hàng loạt các ký hiệu quỷ dị màu vàng từ đôi vuốt ào ạt tuôn ra mà vây lấy thanh niên đạo sĩ kia vào trong. Sắc mặt đạo sĩ phút chốc tái nhợt, chỉ thấy thanh kiếm trong tay y toả ra lam quang mãnh liệt, định phá vây mà ra. Nhưng lúc này cảnh tượng xung quanh đã hoàn toàn biến đổi! Đạo sĩ thanh niên bỗng thấy mình như lạc vào một nghĩa địa rộng lớn, tang thương Xung quanh nơi y đứng, hàng loạt ngôi mộ cổ kính hiện ra, hầu hết đều không nguyên vẹn, cái thì sứt mẻ, cái thì đổ nát. Vô số tiếng quỷ khóc vang vọng lúc xa lúc gần như cửa sâu vào tâm cảnh của y, đưa mắt ngược nhìn lên trời thì chỉ thấy một màu đỏ tươi vô cùng vô tận. Đau thương, chết chóc, bi ai,... dù cho có kẻ ra nhiều hơn nữa cũng chẳng thể tả hết cảnh tượng nơi này. Trong lòng thanh niên đạo sĩ bấy giờ thâm kêu một tiếng không ổn, đoạn thần thức hướng ra bốn phương tám hướng mà dò xét. Một lúc sau quả nhiên đã có chuyện. Từ những ngôi mộ đổ nát kia, mấy tiếng hú ghê rợn phát ra rồi theo đó mà hàng ngàn quỷ ảnh đồng loạt xuất hiện. Những quỷ ảnh này thân là xương của cáo đầu lâu lại của người, vừa hiện ra liền như theo một hiệu lệnh nào đó cùng lúc lao vào tấn công đạo sĩ thanh niên.

Đạo sĩ thấy tình thế trước mắt, trong lòng có chút trầm xuống nhưng hành động thì không chần chừ một giây một khắc. Chỉ thấy trong tròng tròng bùng quỹ, thân hình chàng thanh niên lúc bên Đông, lúc phía Tây, chém ngang chẻ dọc phút chốc đã đem những con quỷ kia mà diệt sát vô số

Nhưng Thanh Liệt là một ma đạo tu sĩ tứ giai, thực lực đâu thể xem thường, bên ngoài Vạn Yêu trận gả hươ tay múa chân loạn xạ khiến phía trong trận pháp, quỷ ảnh liền không ngừng tái sinh hơn nữa lại càng lúc càng đông, càng lúc càng mạnh. Trâu bò kéo cày nhiều quả cũng phải một chữ dừng nói gì đến con người, khuôn mặt đạo sĩ thanh niên giờ phút này đã có nét nhợt nhạt, mồ hôi vã ra đầy tấm đạo bào. Hơn ai hết hẳn hiểu rõ việc sinh tử của mình bây giờ như ngàn cân treo sợi tóc nên hai hàm răng cắn chặt vào nhau, tinh thần lập tức tập trung cao độ. Nhưng chống chọi thêm một lúc nữa, trên thân hình chừa người thiếu niên đã mang chi chít các vết thương, những giọt máu đỏ tươi theo đó mà ứa ra nhuộm đỏ cả y phục. Không còn gì để mất là ý niệm duy nhất của y lúc này.

"Thất tinh lưu quang kiếm" đạo sĩ hô to một tiếng đoạn ném thanh kiếm lên không trung, hai tay bắt quyết như gió. Cuồng phong gào rú, trời đất biến sắc!. Trên cao, thanh trường kiếm không ngừng xoay chuyển, sau đó biến ảo thành bảy thanh kiếm lớn nhỏ khác nhau. Những thanh kiếm này nhanh chóng theo pháp quyết mà sắp xếp như hình một cái đầu, rõ ràng là đang mô phỏng chòm Bắc Đẩu thất tinh. Từ bảy thanh kiếm, hào quang màu bạc chói mắt phát ra phủ khắp cả một片片 không gian rộng lớn xung quanh đạo sĩ, rồi bảy cột sáng không lồ nhanh chóng bắn ra. Mỗi cột sáng này có đường kính cũng phải lên tới hai trượng, sức mạnh không hề tầm thường.

"Ầm ầm!" Những tiếng nổ lớn phát ra, không gian trận pháp lập tức rung chuyển dữ dội, toàn bộ cảnh vật ngập trong một cỗ sát khí nặng nề. Chưa đến thời gian uống xong một chén trà , quỷ ảnh và những ngôi mộ như gặp phải thiên địch, bị bảy cột sáng với khí thế uy mãnh đánh cho nát vụn, không còn sót một mống.

Bầu trời xanh trong trở lại, rừng trúc tươi tốt một lần nữa hiện ra, Vạn Yêu trận chỉ trong một tích tắc đã hoàn toàn bị phá giải. Đạo sĩ thanh niên chỉ cười nhẹ một tiếng rồi toàn thân mất hết sức lực, ngã xuống dưới đám lá khô mà ngất lịm đi.

Hai hôm sau!

Trong một hang động trên đỉnh Thanh Trúc sơn, ba người một già hai trẻ đang ngồi xung quanh một cái giường gỗ, vẻ mặt ai nấy đều rất lo lắng. Bởi vì nằm trên giường này, một người thanh niên mắt nhắm nghiền trông rõ ràng đã bị thương không nhẹ, không ngờ lại là đạo sĩ thanh niên hôm nọ đã giao đấu cùng Thanh Liệt.

"Sư phụ, Tàn sư huynh đã tỉnh..tỉnh lại rồiôôôiii!" nhìn thấy thanh niên kia từ từ mở mắt ra, thiếu niên ngồi cạnh đó liền reo lên một tiếng. Thiếu niên này mặc áo màu nâu, mái tóc bù xù không ai khác ngoài Tiểu Phong còn hai người một già một trẻ cách đó không xa cũng có thể dễ dàng đoán được là Bạch Dao cùng cụ già họ Nhạc. Lão già lúc này nghe Tiểu Phong nói vậy, trong lòng thở ra một cái, sau đó ôn tồn nói:

"Tiểu Phong, con đi lấy cái khăn ẩm lại đây lau mặt cho Tàn Thạch, còn Bạch Dao đi làm mấy món ăn nhẹ nhanh lên!".

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Vô Đề

Một bữa cơm thanh đạm dọn lên, chỉ là mấy món rau quả được bày biện gọn gàng trên cái bàn gỗ tròn. Nhưng khi trông thấy những thứ này, Tiểu Phong

lại không nén nổi sự tò mò; sở dĩ như vậy vì các loại quả trên bàn tuyệt không phải thứ mà người phạm có thể có được. Bạch Dao ngồi cạnh đó thấy vậy chỉ cười mỉm một cái, sau đó dùng bàn tay nhỏ nhắn lấy ra một quả màu đỏ cho hân. Tiểu Phong tất nhiên không phải là kẻ không hiểu lễ nghĩa nên liền cất tiếng cảm ơn, đoạn đón lấy quả kia cho vào miệng cắn một miếng. Một mùi thơm nhẹ toả ra, quả vừa ăn vào giống như miếng băng mát lạnh, lại có vị ngọt thanh còn đọng lại trên cuống họng. Sững sờ!, từ bé đến giờ Tiểu Phong quả thực cũng chưa một lần được ăn thứ nào ngon đến như vậy. Lúc này hân không nhịn nổi mà bỏ hết sự khách sáo, đem quả ăn dở trên tay xử lí sạch sẽ chỉ còn trơ lại một cái hạt nhỏ. Thanh niên đạo sĩ Tần Thạch (sẽ gọi ngắn gọn là Tần Thạch) ngồi đối diện thấy vậy chỉ lắc đầu cười khỏ, đoạn lại đưa ánh mắt về phía Nhạc lão cung kính nói:

"sư thúc, lần này đệ người phải nhọc công cứu giúp rồi, đệ tử thật lấy làm xấu hổ".

"Không có gì"_ Nhạc lão đưa tay cản lời hân lại rồi hỏi luôn một câu:

"ngươi hãy kể lại tường tận sự việc một lần cho ta nghe".

Tần Thạch không dám có chút do dự trả lời:

"Bẩm Nhạc sư thúc, chuyện là thế này: mấy hôm trước đệ tử cùng ba vị sư huynh muội khác được lệnh của sư phụ rời khỏi tông môn nhưng không nói rõ lí do, sau khi đệ tử phi độn ra ngoài phiến tiểu thiên địa mới được người dùng cách giới truyền âm phù truyền tin rằng lối vào khác của tiểu thiên địa không gian ở Thanh Trúc sơn đã bị người ngoài phát hiện ra. Chúng đệ tử nghe vậy không dám chậm trễ cấp tốc phi hành tới đây, quả nhiên sau một hồi tìm kiếm đã gặp một tên tứ giai của Cửu Độc môn đang định phá vỡ phong ấn. Nhưng lúc bấy giờ vì linh sơn quá lớn, ba người phải tách nhau ra truy tìm, chỉ còn một mình đệ tử ở đó nên... sau đó không có cách nào khác, đệ tử đành phải quyết đấu với hân đề hi vọng kéo dài thêm chút thời gian".

Đến đây Nhạc lão một lần nữa ra hiệu cho hân im lặng, rồi không biết suy nghĩ điều gì, miệng thì thảo nói:

"bản thân ta đã trấn giữ ở đây mà không ngờ bọn Cửu Độc môn lại dám ngang tàng như vậy".

Một hồi lâu sau cụ cất lời hỏi thêm:

"lúc hân thấy ta liền ba chân bốn cẳng mà chạy, ngươi lại trọng thương nên ta không muốn đuổi theo. Nhưng kẻ cũng lạ, vì sao sức lực trong người ngươi lúc đó cạn hết như vậy?, chẳng lẽ tên kia có tu luyện công pháp hấp thu linh khí ư?".

"Điều này thì quả thực không phải, chẳng qua người này có thể một mình bày ra trận pháp ma đạo cao siêu, thiếu chút nữa thì ngay cả bản thân đệ tử cũng khó bảo toàn tính mạng; trong lúc cấp bách đành phải dùng Thất tinh lưu quang kiếm pháp mới miễn cưỡng phá giải được, vì thế mới khiêng thân thể mất hết sức lực".

"Trận pháp"_ nghe đến đây Nhạc lão cũng hết sức kinh ngạc bởi trong giới tu tiên, những kẻ đơn độc sử dụng trận pháp đối địch thì chỉ có một số lượng ít ỏi mà thôi, phần vì công pháp loại này rất hiếm, phần vì đề tu luyện được một hai tầng đã là chuyện vô cùng khó khăn.

"Vâng, là Vạn Yêu mê hồn trận, khi xưa đệ tử từng được nghe một người bạn đề cập đến loại trận pháp này, nếu đem tu luyện đến cảnh giới cao nhất thì có thể triệu tập vạn yêu quỷ ảnh, như thế chi e ngay cả Thất tinh kiếm cũng khó mà phá vỡ!"_ Tần Thạch nói thêm, đoạn ánh mắt nhìn về phía Tiểu phong rồi cất tiếng hỏi:

"Ta xem Phong sư đệ linh căn cực kỳ tốt nhưng không có linh lực trong cơ thể, phải chăng đệ được Nhạc sư thúc lựa chọn cách đây chưa lâu?".

Tiểu Phong nghe y nói vậy không chút do dự, gật đầu một cái đáp:

"Vâng, đệ đúng là mới được sư phụ thu nhận mấy hôm trước"

"Hà hà, ra là vậy", Tần Thạch thấy mình đoán đúng liền cười một tiếng rồi lại nói:

"Ta và đệ gặp nhau ở đây vốn dĩ đã có cơ duyên, bản thân là sư huynh nên không thể không có quà gặp mặt được, đệ đi theo ta ra ngoài động một lát" sau đó ánh mắt cung kính nhìn về phía Nhạc lão.

Nhạc lão tất nhiên là hiểu ngay ý của tên này, liền gật gù nói:

"Ta cũng không còn việc gì để hỏi ngươi nữa, thôi hai người cứ việc trao đổi, nhưng lát nữa Tiểu Phong vào mật thất, vì sư có chuyện cần nói với ngươi".

"Vâng, sư phụ"

"Đa tạ sư thúc"

Sáng hôm sau một đạo lam quang từ thanh trúc sơn phá không mà bay đi, trong hào quang này chính là thanh niên Tần Thạch. Ở dưới mặt đất vừa đứng chỗ y rời đi, ba người Tiểu Phong, Bạch Dao cùng Nhạc lão đang đưa mắt dõi theo. Khi thân hình Tần Thạch chỉ còn là một chấm đen phía cuối chân trời, cụ già họ Nhạc quay sang hai thiếu niên căn dặn:

"Lần này sự việc liên quan đến không gian tiểu thế giới vô cùng hệ trọng, bản thân ta cũng phải đến chỗ cấm chế lo liệu một chút để không xảy ra sai sót. Bạch Dao, con đưa Tiểu Phong đến tầng ba của động phủ chọn lấy mấy thứ cần thiết rồi giao việc cho hân".

"Vâng" _ cả hai người cùng lúc đáp.

Cụ già nghe vậy gật đầu tỏ vẻ hài lòng, đoạn hoá thành một đạo xanh trắng hai màu mà bắn đi đúng theo hướng phi hành khi nãy của thanh niên họ Tần.

Trong động phủ, hai người thiếu niên cứ một trước, một sau mà đi, còn tiểu thú vẫn luôn theo sát Bạch Dao từng bước, dường như cô bé mới đúng là chủ nhân đích thực của nó. Con thú này so với lúc Tiểu Phong lần đầu trông thấy thì đã béo lên khá nhiều. Về lai lịch của tiểu thú, tuy Bạch Dao đã giải thích sơ qua cho hắn nhưng đối với loại sát thủ thần bí này, Tiểu Phong làm sao mà không nghi ngại cho được.

Đường tới tầng ba của động phủ càng lúc càng gập ghềnh khó đi, ban đầu vốn chỉ là nền đất bằng phẳng thì đến lúc này trên mặt đường đã phủ đầy những viên đá nhọn hoắt. Nhưng đối với những khó khăn này, Bạch Dao lại chẳng để vào mắt. Chỉ thấy cô bé chà xát hai bàn tay vào nhau, từ đó phát ra một quang sáng màu hồng nhạt bao phủ cả hai người và một thú vào trong rồi nhắm phía trước mà lướt đi. Tốc độ của quang sáng này đối với người tu tiên thì không tính là nhanh nhưng so với một con ngựa khoẻ phi nước đại thì còn muốn hơn xa.

Chỉ trong vòng mấy khắc sau, bọn họ đã lên đến nơi, phi hành rõ ràng đã chậm lại hơn rất nhiều. Chính vì thế nên Tiểu Phong có thể dễ dàng quan sát cảnh vật xung quanh. Đệ lên tầng ba phải đi qua 99 bậc thang đồng đều, được làm bằng đá hoa cương, góc cạnh rất vuông vắn. Sau 99 bậc thang chính là cửa vào, cửa này bề mặt được chạm trổ vô số những hình thù cổ quái. Trong số những hình vẽ quý dị này, hẳn lại đặc biệt chú ý đến một bức hoạ lớn nhất điêu khắc ngay phía trên, chính giữa cổng. Là một con linh long! Rồng này nét khắc tinh xảo, lộ rõ phong thái uy nghiêm. Ngoài móng vuốt sắc nhọn ra, những chiếc vảy trên người nó được khắc một loại đá màu lục trông rất bắt mắt, từ đó toả ra vàng sáng nhu hoà khiến người ta nếu không nhìn kĩ sẽ nhầm tưởng đây là một con rồng thật.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Bích Hải Định Tâm Kinh Và Thông Linh Ảo Ảnh Quyết (1)

Lúc này khi trông thấy Tiểu Phong thần người ra ngắm nhìn con rồng kia, Bạch Dao cũng chỉ cười nhẹ một cái, thần nhiên như không có chuyện gì. Phải biết rằng Bạch Dao đã sống trong động này một thời gian dài, đối với tất cả sự vật trước mắt vốn chẳng còn chút hứng thú nào. Một hồi sau, hai người đã vượt qua 99 bậc thang đá, chỉ còn cách cổng vào khoảng vài trượng. Nhưng đang lúc Tiểu Phong định bước tiếp thì một cánh tay nhỏ nhắn đưa ra cản hẳn lại.

"Đợi đã, phía trước có cấm chế".

"Cấm chế ư?" _ Tiểu Phong giật mình hỏi lại.

Bạch Dao không lên tiếng trả lời hắn, chỉ gật nhẹ đầu rồi đứng yên quan sát. Quả nhiên một thời gian ngắn sau, cảnh vật đã có biến đổi. Từ miệng bức hoạ linh long phía trên, một tiếng gầm ồ ồ ồ ồ phát ra rồi ngay sau đó một màn sáng bạc đem cánh cửa mà phủ lên ngăn cách tầng ba với bên ngoài. Trong đầu Tiểu Phong giờ phút này đang âm thầm ghi nhớ hình ảnh cấm chế trước mắt. Hơn ai hết hẳn hiểu rằng đối với con đường tu tiên, mình chỉ mới chập chững bước những bước đầu tiên, mỗi kiến thức dù là nhỏ nhất cũng vô cùng quý báu.

"Bạch Dao, muội có thể giải thích cho ta một chút về cấm chế không?".

"Dĩ nhiên là được, đối với vấn đề này muội cũng đã cất công tìm hiểu khá lâu. Thực ra cấm chế là cách để gọi những loại trận pháp có công dụng bảo vệ, ngăn chặn công kích bên ngoài; tuy nhiên một số loại trận pháp vừa có khả năng phòng thủ, vừa có khả năng đặc biệt như tạo ảo cảnh, phản kích, vây hãm.... cũng là một số loại cấm chế đặc thù. Vật liệu tạo nên trận pháp cũng đa dạng, tùy theo loại trận pháp đó là loại gì, mang những khả năng nào. Ví như trận pháp cấm chế tạo ảo cảnh thì cần phải có mê hồn thạch, hoá hư thạch, tị hình thạch... , nhưng cũng không thể thiếu một thứ duy nhất..."

đến đây Bạch Dao móc trong túi ra một vật rồi nói tiếp:

"dùng để khởi động chính là phải cần linh thạch này đây!".

"Linh thạch" _ hắn kêu lên một tiếng, đoạn ánh mắt tò mò nhìn về vật trên tay Bạch Dao.

Chỉ thấy vật này lớn cỡ ngón cái, hình dáng không có gì đặc biệt, bề mặt nổi lên chi chít các góc cạnh. Nhưng điều khiến Tiểu Phong chú ý là bên trong viên đá lại có một sợi nhỏ màu lục đang di chuyển không ngừng. Bạch Dao thấy biểu tình của hắn như vậy cũng không chút chần chừ, bèn giải thích:

"Linh thạch là thứ dùng để mua bán, giao dịch rất thông dụng ở tu tiên giới, so với ngân lượng của phàm nhân thì chẳng khác biệt lắm. Tuy nhiên công dụng của nó không chỉ có như vậy".

"Có phải nó còn có thể sử dụng vào việc khác nữa ngoài dùng trong trận pháp và giao dịch?"

"Đúng nhưng phải chờ một thời gian nữa khi huynh tu luyện đạt chút thành tựu thì mới có thể biết được" _ Bạch Dao vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Một lúc sau, cảm chế trước mắt đã bị Bạch Dao không tốn chút sức lực nào mà thu lại. Sở dĩ như vậy vì cô bé đã được Nhạc lão cho phép tùy ý sử dụng lệnh bài thu hồi cảm chế, trừ những nơi quan trọng như mật thất, được viên... thì khu vực còn lại mà muốn đi qua chỉ là chuyện như trở bàn tay. Tiểu Phong từ khi nãy đến giờ vẫn đứng nhìn, trên mặt cũng không lộ ra chút khác thường nào nhưng bụng lại như trống đánh liên hồi. Đối với hắn mà nói, từ một người phạm bồng được tiếp cận với những điều mới mẻ của tu chân đúng là cậu còn chẳng được, dĩ nhiên trong lòng không nén nổi có chút vui mừng. Bấy giờ cả hai người đã bước qua cánh cửa đá nên mọi thứ bày biện bên trong tầng ba liền có thể trông thấy rõ ràng. Cả tầng này được chia làm bốn bậc từ thấp lên cao, nhìn tổng thể thì giống như một cái đài sen lớn màu bạc. Bậc thứ nhất của đài sen này gồm 37 cánh sen trắng muốt, trên mỗi cánh lại có hàng chục loại pháp bảo sơ cấp đang bay lượn, phát ra hào quang đủ màu sắc rực rỡ.

Tiểu Phong giờ phút này vô cùng kinh ngạc, ngay cả tác giả cũng kinh ngạc vì số lượng pháp bảo ở đây mà đối với một người tu tiên bình thường thì đúng là quá mức khổng lồ.

"Đao, kích, kiếm...bên này lại có thương, cần, bút,..." _hắn đưa tay đếm những pháp bảo đằng xa, trong lòng không ngừng đánh giá.

"Những loại này là do gia gia ta lấy ra từ tiểu không gian đấy. Ban đầu ta cũng không hiểu mục đích ra sao nhưng dần dần mới biết

đây chỉ là để thỏa mãn sở thích sưu tầm của người mà thôi" _Bạch Dao nhẹ nhàng giải thích, đoạn lại nói một câu làm Tiểu Phong ngó người:

"Gia gia ta có dặn đối với những thứ này người chẳng cần đụng đến, chỉ cần lấy đi một sơ cấp pháp bảo phi hành là được".

"Ý của muội là..."

"Hi hi, huynh nhìn thử xem vật mình đeo bên người có gì đặc biệt không?"

Nghe Bạch Dao nói vậy, lúc này hắn mới sực nhớ lại, vội vàng rút cây tiêu bên hông đưa ra. Cây tiêu này vẫn vậy, hình dáng trông chẳng có gì đặc biệt và cũng không phát ra một chút hào quang nào như những món pháp bảo trên kia, Trong lòng mang khúc mắc, ánh mắt của hắn dò từ cây tiêu sang Bạch Dao. Chỉ thấy cô bé cười mỉm một cái, cũng chẳng nói gì mà lẳng lặng đến chỗ cánh sen của bậc thứ nhất lấy đi một vật.

"Đây là pháp bảo sơ cấp dùng để phi hành, muội đã thử qua nên biết nó cũng dễ sử dụng thôi. Chỉ có điều bây giờ huynh chưa thể điều khiển nó được".

Tiểu Phong thấy Bạch Dao không có ý định giải thích về cây tiêu thì cũng biết trước biết sau mà chẳng hỏi gì thêm, đoạn đưa tay ra đón lấy món pháp bảo từ cô bé. Pháp bảo này chỉ là sơ cấp nhưng đối với hắn thực sự là cả một gia tài lớn. Phải biết cha hắn đã là nhị giai cấp bậc mà cũng chỉ có một hai món nguy pháp bảo sơ cấp mà thôi. Lúc còn chưa biết đến tu tiên là gì Tiểu Phong cũng chẳng bao giờ tưởng tượng ra trên đời lại có những điều thần kỳ như vậy. Vì thế, hắn liền đưa mắt quan sát thật kỹ vật này. Chỉ thấy hình dáng của pháp bảo trông giống như một chiếc đai lưng, toàn bộ tỏa ra hào quang diu diu màu lục. Khi da tay hắn vừa tiếp xúc đến, chợt một luồng khí mát lạnh từ chiếc đai truyền ra khiến Tiểu Phong cảm thấy rất dễ chịu, những mệt mỏi trên đường đến đây như tan đi một phần. Chuyện tiếp theo cũng rất đơn giản, Bạch Dao đưa cách sử dụng truyền lại cho hắn một lần, sau đó cả hai người cùng buwcs lên bậc thứ hai của đài sen. Bậc này so với bậc đầu tiên thì số lượng, và kích cỡ cánh hoa đã ít hơn hẳn, chỉ còn lại đúng 13 cánh. Màu sắc của những cánh hoa này cũng bắt đầu có chút hồng đi so với những cánh hoa lớn hơn dưới nó.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Bích Hải Định Tâm Kinh Và Thông Linh Ảo Ảnh Quyết (2)

Lại nói lúc Tiểu Phong vừa bước vào tầng ba của động phủ đã có thể nhìn bao quát hầu hết bên trong; tuy nhiên nếu chỉ quan sát ở xa thì thật khó mà nhận biết chính xác mọi thứ. Vậy nên khi đặt chân lên những cánh sen của bậc thứ hai, trước mắt hắn dường như mở ra một cánh cửa mới. Nếu ở bậc 1 là vô vàn sơ cấp pháp bảo trôi nổi không theo quy luật làm cho hắn có chút choáng ngợp thì bậc thứ 2 lại trái ngược hoàn toàn. Bởi vì bày biện trên bậc này là các chồng sách ngay ngắn và được phân loại khá hợp lý. Đối với một người vừa đặt chân vào con đường tu tiên như hắn, những chồng sách này chẳng khác nào một biển kiến thức vô cùng vô tận, trong bụng cũng thầm nghĩ :

" Sư phụ là người như thế nào lại có thể sở hữu nhiều pháp bảo và công pháp tu chân đến vậy, chỉ e người đã mất công sưu tầm không biết bao nhiêu năm tháng a".

Chuyện ba tháng trước được Nhạc lão cứu giúp, đến nay Tiểu Phong vẫn lấy làm cảm kích, lại cộng thêm những hình ảnh trước mắt khiến hắn vừa nể vừa phục không thôi. Hai thiếu niên chậm rãi bước đi trên những cánh sen, giữa những chồng sách, chốc chốc lại đổi qua cánh sen khác để đánh giá. Sau một hồi lâu, cả hai liền đem những thứ ở đây xem qua một lượt.

"Thế nào, huynh đã chọn được công pháp gì phù hợp chưa?" _ Bạch Dao lên tiếng hỏi.

Tiểu Phong lúc này đang cầm trên tay một cuốn sách khá dày, vừa nghe Bạch Dao nói thế liền bỏ sách xuống rồi cười khổ mà trả lời:

"Ta quả thật kiến thức còn rất ít ỏi, không thể nhìn thấy được sự huyền diệu trong những cuốn công pháp này. Như vậy đi, muội đối với đạo tu tiên hiểu biết không ít, xin giúp ta chọn lấy một loại phù hợp là được".

Bạch Dao nghe vậy lắc đầu rồi nói:

"Ồ đây chỉ là sơ cấp công pháp thôi, số lượng tuy khá nhiều nhưng gia gia ta cũng chẳng mấy xem trọng. Hôm qua người có căn dặn ta đưa ngươi đến một chỗ nữa xem thử thế nào".

"Vậy ư?, Nếu thế xin mời Bạch muội dẫn đường"_ Tiểu Phong trong lòng có chút bất ngờ nhưng liền nhanh chóng đáp ứng.

Bạch Dao cũng chẳng nói gì thêm, quay đầu chậm rãi bước đi. Không lâu sau, bước chân hai người dừng lại ở một cánh hoa khác. Đến đây, Tiểu Phong nhìn đi nhìn lại rồi đưa tay sờ thử mấy lần cũng chẳng phát hiện điều gì khác thường, chỉ là trên cánh hoa này rõ ràng có đặt nhiều hơn một chồng sách khá cao mà thôi. Nhưng lúc này Bạch Dao đã có hành động!. Chỉ thấy cô bé phất nhẹ tay rồi một luồng gió mạnh từ đó mà ra, nhanh chóng xô dịch chồng sách cao sang một bên. Vì thế nên bấy giờ Tiểu Phong đã hiểu rõ nguyên do, thực ra phía dưới chồng sách là một cái học lớn. Cái học này dường như làm bằng gỗ mà cũng không phải gỗ, đá mà cũng không phải đá, nếu đem so sánh với chất liệu làm nên đài sen thì hoàn toàn bất đồng. Về hình dáng của học cũng không có gì đặc biệt, dạng giống như cái máng, bên trong có chứa mấy chục quyển công pháp đủ loại. Chỉ có điều công pháp để trong học lại bày ra một cách la liệt, so với sắp xếp bên ngoài thì đúng là một trời một vực.

"Đào Hải quyết, Song long hoá hư quyết, Bách biến thiên lôi chú, Băng Liên độn ảnh thuật..., ờ...đây là"

_ Tiểu Phong gọi tên những cuốn công pháp lớn nhỏ, nhưng khi ánh mắt lướt tới một cuốn sách đã cũ nằm ở cuối học thì lại kêu lên một tiếng kinh ngạc. Sờ đi như vậy vì cuốn sách mà hần chú ý lúc này lại khiến tinh thần hần bị chấn động bởi một chữ tâm rất đậm được viết ngay giữa bìa.

"Sao vậy, cuốn này có gì khiến huynh để mắt đến ư?. Ồ !, Bích Hải định tâm kinh, đúng là một loại công pháp rất phù hợp với căn cơ của huynh"_ Bạch Dao thấy biểu tình của hần liền đưa mắt xem xét, lát sau mừng rỡ nói.

Tiểu Phong giờ phút này như người mất hồn, tâm trí cứ để cả vào cuốn sách kia nên chẳng nghe thấy một câu một chữ nào của cô bé. Một hồi lâu sau, đôi bàn tay hần bỗng dưng cảm thấy nặng nề nên vội vàng đư mắt nhìn xuống. Chỉ thấy cuốn Bích Hải định tâm kinh đã nằm gọn trong tay hần từ lúc nào!, còn bên kia Bạch Dao đang cười nhẹ một cái rồi chậm rãi nói:

"Ta thấy tìm kiếm cũng không bằng lấy luôn cuốn công pháp này đi, dù gì thì nó cũng là một lựa chọn không tồi dành cho huynh".

"Ồ điều này ..ta ..ta..".

"Thôi, đừng đắn đo nữa. Xem như việc ở đây đã xong, ta lại dẫn huynh đi chỗ khác, đảm bảo huynh sẽ rất thích"

_ Bạch Dao chẳng đợi hần nói xong liền cắt lời, đoạn rào bước tiến ra cổng.

Thanh Trúc thôn tương đối rộng lớn, đa phần người dân dựa vào đất đai mà canh tác đủ các loại hoa màu. Tuy nhiên điều không thể thiếu đối với họ từ lúc bắt đầu đặt chân tới đây chẳng phải là đất, cũng chẳng phải là sông nước mà chỉ là những cây trúc xanh bình dị. Loại trúc này cứng cáp lạ thường, thân thẳng, lá nhọn nhưng không hiểu tại sao chỉ sinh sôi ở một ngọn núi gần đây mà người dân hay gọi là Thanh Trúc sơn.

Đứng ở khoảng cách nào đi chăng nữa, con người cũng chẳng thể nhìn rõ núi này cao bao nhiêu, dài bao nhiêu, chỉ có thể thốt lên hai chữ "hùng vĩ" mà thôi. Lúc này đang vào độ giữa hè, người lên núi chặt trúc cũng khá đông. Đáng chú ý là dưới một bụi trúc già, một chàng thanh niên mặc áo trắng, vai đeo trường kiếm đang không ngừng đưa vật áo lên lau mồ hôi.

"Phi, phi... đã leo lên được ba canh giờ rồi mà tại sao vẫn chưa thấy đỉnh núi ở đâu, hừ hừ... dù có chết Lục Nam ta cũng phải gặp được người một lần"_ thanh niên vừa thở ra vừa nói.

Người này không ai khác ngoài Lục Nam!. Đã gần hai năm, kể từ lúc chia tay với Tiểu Phong hần tại võ quán luyện tập không ngừng không nghỉ. Từng ngày trôi qua đối với chàng thiếu niên này cũng chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì hần đã thiếu đi một người không đáng thiếu, mất đi một tình bạn không đáng mất. Rút cuộc đến bây giờ hần cũng cần rằng mà leo lên Thanh Trúc sơn để gặp Tiểu Phong một lần, dù có chuyện gì xảy ra thì hần ít nhất cũng không còn cảm thấy tiếc nuối.

"Phập"_ cảm thanh kiếm xuống đất, Lục Nam dùng lực của cổ tay mà đẩy cả thân hình đứng bật dậy. Bước chân nặng nề, hần cố gắng bước từng chút, từng chút một, khuôn mặt lúc này đã ửng đỏ, mồ hôi chảy ra ướt đầm vật áo. "Roạt, loạt..."_tiếng lá khô gãy nát theo từng bước của hần mà phát ra, bóng hình chàng thiếu niên cứ thế mà khuất dần, khuất dần đi.

Một ngày một đêm sau, cảnh vật phía trước vẫn không có biến đổi nhưng sức lực trong người Lục Nam giờ phút này đã cạn kiệt. Ys chỉ con người dù mạnh mẽ đến đâu thì qua thời gian dài như vậy cũng khó mà gắng gượng, thân thể hần không tự chủ được nữa, ngã vật xuống rồi ngất lịm đi.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Bích Hải Định Tâm Kinh Và Thông Linh Ảo Ảnh Quyết (3)

Từng cơn gió nhẹ thì thoảng đùa bỡn trên những chiếc lá trúc khiến chúng chà xát "soàn soạt" vào nhau. Đối với người lên núi, âm thanh này chẳng khác nào một bản nhạc đặc trưng của nơi đây.

Đầu đó tại sườn Thanh Trúc Sơn, một chàng thiếu niên đang nằm dưới đám lá khô, bộ dạng hôn mê chưa tỉnh. Thiếu niên này mặc áo trắng nhưng lúc bấy giờ trên chiếc áo đã có không ít bụi đất bám vào trông rất bẩn thỉu, chính là Lục Nam.

"Soạt" Một chiếc lá trúc khô bỗng đầu rụng xuống khuôn mặt hắn, lúc bấy giờ Lục Nam mới từ từ tỉnh lại. Hắn gạt chiếc lá trên mặt đoạn chống tay dùng lực ngồi dậy. Đưa mắt nhìn xung quan vẫn là màu xanh của trúc, tất cả mảnh rừng đều mang một vẻ âm u tĩnh mịch.

Bất chợt Lục Nam thở dài một cái, hắn cũng không biết rõ mình đã ngất đi bao lâu, không biết sức lực sót lại có còn đủ để lên tận đỉnh hay không. Trầm xuống một lát, Lục Nam đưa tay phui bụi đất còn bám trên người, sau đó nắm lấy thanh trường kiếm bên cạnh, quyết định đứng dậy mà leo tiếp. Chỉ là đúng vào giờ phút này, một tiếng hát như có như không từ xa vọng đến khiến thân hình hắn vồ vể dừng lại.

Lắng tai nghe thật kỹ thì âm thanh này rõ ràng là của một người đàn ông trung niên:

"Gió lạnh vô tình cuốn bụi mưa bay theo nỗi sầu nhỏ. Ngọn lửa chưa tàn, thấp lỏi sáng cho vạn đường tu chân".

Tiếng hát mỗi lúc một gần, lúc trầm lúc bổng khiến tâm tình của Lục Nam có chút rung động. Chỉ trong thời gian uống xong một chén trà, người hát đã xuất hiện trước mặt hắn.

Người này độ 40 tuổi, khuôn mặt hiền hậu, vai vác một bó trúc lớn. Tay phải ông ta cầm gậy, đang rào bước xuống núi, vừa đi vừa hát nghêu ngao. Trong lòng Lục Nam thầm nghĩ:

Người tiểu phu này từ trên núi xuống thì ắt hẳn sẽ biết đường đi lên, ta hỏi một chút nếu không được cũng chẳng có hại gì. Với lại núi Thanh Trúc rộng lớn như thế này, thật khó mà tìm ra đường có thể một mạch lên tới đỉnh, cứ như vậy thì chưa đến nơi Lục Nam ta đã kiệt sức rồi.

Nghĩ là thế nhưng hắn vẫn cầm thanh kiếm sát bên cạnh bởi từ trước đến nay Lục Nam chưa nghe nói có ai dám lên đỉnh núi nên không tránh khỏi có chút phòng bị.

Người trung niên kia thấy Lục Nam vẻ mặt nhột nhột liền dừng lại rồi cất tiếng hỏi:

"Chàng thanh niên này, ta trông ngươi sức lực cạn kiệt, tinh thần mệt mỏi, phải chăng vì gắng gượng để leo lên tới tận đây?"

Lục Nam nghe người này hỏi mình, trong lòng có chút mừng vì thực ra hắn cũng không biết lên tiếng sao cho phải, liền trả lời:

"Vâng, quả đúng là như vậy, thật đã làm thúc phải chê cười rồi".

"Hà hà, có gì mà chê cười, người chỉ là một thanh niên tuổi vừa tròn 18 mà một mình tới chỗ này thì ý chí hẳn không nhỏ chút nào. Nhà của ta cũng ở gần đây, hay là người cứ theo ta tới đó một lát".

"Nhà thúc ở đây!" Lục Nam kêu lên một tiếng sau đó nói tiếp:

"Điều này,... đã thất lễ với thúc rồi, ta hiện giờ phải lên đỉnh núi có việc gấp nên không thể nán lại, chỉ mong thúc nói ra một con đường giúp giảm chút cực khổ đi lại vậy là ta đã cảm kích lắm rồi".

Thực chất trong lòng Lục Nam đã sinh ra mấy phần nghi ngờ về người này, bởi một nơi rừng núi hoang vu mà lại có người dựng nhà sinh sống, nếu muốn chấp nhận cũng hơi miễn cưỡng. Thêm nữa, người trước mặt vừa mới nói mấy câu đã muốn mời hắn đến nhà, tuy hợp lý nhưng lại không mấy hợp tình, nên hắn nhanh chóng từ chối như vậy.

Bên kia người đàn ông trung niên đặt bó trúc trên vai xuống rồi đưa móng ngồi lên phía trên, sau đó cũng không vội trả lời hắn mà lại hỏi thêm một câu:

"Ngươi lên đỉnh núi phải chăng muốn học đạo tu tiên! hà hà, ta xem ngươi một thân võ nghệ cao cường nhưng căn cơ hoàn toàn không phù hợp thì tại sao cứ cố ép buộc bản thân?"

"Không dấu gì thúc, ta đến đây chỉ mong mỗi gặp lại một người bạn cũ, nhưng bây giờ hắn đã bước chân vào con đường tu tiên, ta sợ,...sợ...".

"Ồ, Hóa ra ngươi sợ sẽ không còn dịp để gặp lại hắn. Cũng phải, hai người các ngươi về tuổi thọ còn chưa nói, tên kia nếu đã là người tu tiên lẽ nào lại không dồn tâm tư vào việc tu luyện, nếu muốn gặp ngươi e rằng không dễ thu xếp a....Nhưng quả thật ta vẫn có cách giúp ngươi đấy!".

Lục Nam nghe người này nói về đạo tu tiên đã vô cùng kinh ngạc, giờ lại bảo có thể giúp hắn thì ý nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, âm thầm đoán định thân phận người này:

"Thật sự thúc có cách giúp ta sao?... Chẳng lẽ thúc cũng là...là..".

"Ha ha ha" _ người trung niên cười to một tiếng, sau đó vác bó trúc lên vai rồi chậm rãi nói:

"Hãy đến nhà ta một chuyến, biết đâu ngươi lại có thu hoạch ngoài mong đợi cung nên. Bây giờ cho dù ngươi gặp lại được hắn một lần nhưng chẳng lẽ ngươi nỡ bỏ qua cơ hội đi chung con đường với hắn, cùng tồn tại lâu dài ư?"

Nghe đến đây, Lục Nam thực sự đã động tâm nhưng đôi chân vẫn không hề nhúc nhích một chút nào.

Thấy biểu tình của hắn như vậy, người trung niên lắc đầu cười khở, sau đó giọng nghiêm lại nói:

"Nếu vẫn chưa tin ta thì đành cho ngươi xem một chút bản lĩnh vậy!" _ đoạn hai bàn tay nhanh chóng kết ra những hình thù cổ quái.

"Pháp quyết" _ Lục Nam kêu lên một tiếng kinh ngạc, tiếp đó sử dụng dị phong bộ hóa thành một đoàn bóng đen lùi lại phía sau.

Lúc này xung quanh người trung niên xuất hiện một vòng sáng bàng bạc đường kính cỡ một trượng lúc ẩn lúc hiện. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, từ chiếc vòng phát ra những tiếng trầm thấp vô cùng quái dị rồi biến ảo thành hàng trăm chiếc vòng lớn nhỏ khác nhau. Những chiếc vòng này xếp khít nhau như một cái trảo lớn bao quanh thân hình trung niên.

"Phụt" _ một quầng sáng chói mắt từ chiếc trảo phát ra.

Tuy đứng ở khoảng cách xa nhưng bị ánh sáng này chiếu đến, thân hình Lục Nam không tự chủ được lùi luôn mấy bước, hai mắt nhắm tịt lại. Khi mở mắt ra, chỉ thấy trên không trung cách hắn hai mươi trượng, vị trung niên kia đang đứng đó mỉm cười.

"Đây là thần thông Bạch Trảo thuần di. Thế nào tiểu tử, giờ đã phục chưa?".

Gần hai ngày sau tại một khu vực bí ẩn trên núi Thanh Trúc, một chàng thanh niên áo trắng, vẻ mặt phức tạp đang nhìn về vật trên tay mình.

Là một cuốn sách cũ!

Sách này toàn bộ màu nâu đất, nhiều chỗ đã bị thời gian làm nhàu đi, nhưng dòng chữ trên bìa thì vẫn rất rõ ràng: Thông linh ảo ảnh quyết. Rồi ánh mắt khỏi cuốn sách, thanh niên lại thở dài một cái rồi ngoái đầu lại nhìn căn nhà lá phía sau lưng.

("Tại sao thúc lại đem bí kíp này chỉ dạy cho ta?"

"Hừ, trên đời cái gì cũng có giá của nó, ta chỉ có ba điều kiện: thứ nhất là phải báỉ ta làm sư phụ, thứ hai: mỗi tháng đều phải tới đây một lần, thứ ba: trong quá trình tu luyện, tuyệt đối phải theo ý của ta mà không được làm trái")

_ Nhớ lại những câu nói trong căn nhà, Lục Nam cũng không hiểu tại sao mình quá vội vàng đồng ý điều kiện của người kia. Dĩ nhiên hắn là người rất cần trọng, đáng ra phải suy nghĩ cho thấu đáo nhưng đưa ra quyết định nhanh như vậy có lẽ với loại người xem nhẹ cái chết như hắn, cũng chỉ có thể đư hai từ "tình bạn" để giải thích mà thôi.

Đạp trên đám lá trúc khô, đón những cơn gió mát mẻ để xua đi nỗi muộn phiền, chàng thiếu niên không nhanh không chậm cất bước leo lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Thành Tựu Bước Đầu

Đỉnh núi ThanhTrúc sương mù bao phủ quanh năm, không một người dân địa phương nào có thể nhìn rõ cảnh vật bên trong. Tuy bây giờ đang là mùa hè oi bức thế nhưng lớp sương trên núi phảng phất như chẳng hề tan đi khiến nơi đây vẫn giữ nguyên nét bí ẩn vốn có

. Xuyên qua đám sương mù, nếu để ý kỹ sẽ thấy một cửa động nằm khuất sau những tảng đá to lớn, thô kệch. Cửa động này trông rất bình thường, rõ ràng được người ta cắt xẻ vách núi để mở ra.

Chẳng ai biết sâu trong động, một chàng thiếu niên mặc áo nâu, độ xấp xỉ 18 tuổi đang rảo bước mà đi.

"Xoạt, xoạt" _ chỉ nghe thấy những âm thanh bước chân phát ra rồi không lâu sau, tất cả lại trở nên tĩnh lặng.

Bởi vì lúc này, trước mắt người thanh niên đã xuất hiện một cánh cửa đá. Cánh cửa không lớn lắm nhưng lại được khắc chi chít các hình thù cổ quái trông y hệt như bị vẽ bậy lên vậy. Tuy nhiên, những hình này nếu xem xét kỹ ắt sẽ biết được thực ra chúng lại tuân theo quy luật nhất định.

Người thanh niên lúc bấy giờ chẳng để ý đến điều đó, tay nhanh chóng bắt quyết, miệng bị bô đọc chú ngữ. Từ ngón trỏ của hắn, một sợi ánh sáng rất nhỏ màu lục nhả thẳng vào cửa đá mà bắn đi.

"Phốc" _ một tiếng khô khốc phát ra, sợi ánh sáng cứ như không có trở ngại gì liền dễ dàng xuyên qua cánh cửa. Ngay sau đó, toàn bộ cánh cửa được phủ lên một màn sáng bàng bạc trông rất rực rỡ. Đến khi ánh sáng tắt đi, một lỗ hồng hình bầu dục quý dị xuất hiện ngay giữa trung tâm cánh cửa đá. Người thanh niên thấy vậy, mặt không chút biểu tình, bước qua cánh cổng mà tiến vào bên trong.

Một mùi thơm mát theo gió lan toả đi khắp nơi!.

Trước mắt hắn lúc này là cả phiến không gian hoàn toàn mới lạ. Chỉ thấy màu xanh mướt trải rộng không biết đầu cuối của cơ man nào là những cây chè, cây thấp nhất cũng phải đến nửa trượng.

Loại chè này thân mập mạp, cành chi chít. Nhưng nếu lơ đãng nhìn qua thì ít ai có thể tưởng tượng nổi, trên mỗi cây chỉ mọc đúng 72 chiếc lá mà thôi. Mỗi chiếc lá cũng có điểm đặc biệt, không những kích thước lớn gấp mấy lần so với lá chè thông thường mà trên bề mặt còn nổi lên những đường gân xanh đậm y hệt như một bức đồ án kỳ dị. Dĩ nhiên điều đã kể trên không phải tự dưng mà có, bởi vì nơi này thực chất là một đồi linh trà do Nhạc lão cát công chăm bón không biết qua bao nhiêu lần xuân hạ thu đông.

Cũng dễ dàng đoán ra thanh niên vừa đến đây không ai khác chính là Tiểu Phong.

Lại nói, hắn ở động phủ kiên trì tu luyện đến nay đã gần hai năm, trong thời gian này liền đạt được một vài thành tựu. Nhờ vào sự chỉ bảo tận tình của Nhạc lão cộng thêm lòng kiên trì vốn có, hiện tại hắn đã cảm thấy khoảng cách tiến đến nhất giai cảnh giới không còn xa.

Công việc duy nhất mà hắn được sư phụ giao phó là thu hoạch linh trà để bán cho giới tu tiên khu vực phụ cận. Cũng chính nhờ điều này, vốn hiểu biết của Tiểu Phong dần dần được mở mang không ít. Trong tay hắn đến bây giờ đã có 30 linh thạch cấp thấp, đối với một người vừa bắt đầu tu đạo thì quả là một con số đáng kể.

Dự định trong đầu của Tiểu Phong là muốn đem linh thạch này tới hội chợ đổi lấy một số ngân lượng của người phàm để giúp đỡ phần nào cuộc sống khốn khó của cha mẹ ở quê. Suốt những ngày xa cách người thân, Tiểu Phong dù đi đây đi đó, kết giao không ít nhưng trong lòng vẫn mang nặng một nỗi niềm.

Thứ nhất là hắn chưa thể làm tròn bổn phận của người con, chưa báo hiếu được cho cha mẹ, thứ hai là sự tiếc nuối về một tình bạn nửa đường dang dở, chia ly. Chính vì hai lý do này, Tiểu Phong đã dừng lại ở bình cảnh ba tháng nay mà chẳng thể nào đột phá.

Ngồi dưới một gốc chè lớn, hai mắt hắn chậm rãi nhắm lại, khí tức trong người theo các đường kinh mạch nhẹ nhàng toả xung quanh. Từ trên đỉnh đầu, một thanh kiếm nhỏ màu lục bỗng dưng xuất hiện sau đó chậm rãi quay vòng mà phát ra những tiếng "vuu, vuu..".

Thanh kiếm này là công sức tu luyện Bích Hải định tâm kinh gần hai năm nay của Tiểu Phong, uy lực không đáng kể nhưng với hắn đã là ngoài sự mong đợi.

Đối với thành tựu của hắn, Nhạc lão tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại không mấy vui vẻ. Chớ quên rằng Tiểu Phong có linh căn vô cùng tốt, theo dự tính của Nhạc lão thì đáng ra lúc này hắn đã chạm mốc nhất giai rồi mới phải.

Không ai biết (chỉ có tác giả và các bạn biết~~) một phần nguyên nhân cản trở hắn chính từ Hắc Tâm đoạn cốt kinh gây nên.

Mấy tháng đầu tiên khi bắt đầu tu luyện, Tiểu Phong thường xuyên bị những câu nói cổ quái làm cho khí huyết đảo lộn, năng lực hao mòn, nếu không phải hắn vốn xuất thân nghèo túng, quen chịu khổ thì chắc sẽ chẳng nhẫn nại mà luyện tiếp chứ chưa kể đến việc có thành tựu như bây giờ.

Hắn không đem chuyện này nói với Nhạc lão bởi vì có hai lý do: thứ nhất đối với những câu nói trong đầu, hắn vẫn chưa thể xác định được là gì nếu nói ra chỉ e lý lẽ không đủ sự thuyết phục trước sư phụ; thứ hai: đây chưa phải tháng, sau khi luyện thành sơ tầng của Bích Hải định tâm kinh, những ám ảnh cũng theo đó mà dần dần bị trấn áp đi nên việc về tám thế gỗ chậm chậm rơi vào quên lãng.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Hồi Ưc

Đề thanh kiếm xoay vòng một hồi, Tiểu Phong mới thu lại đoạn hai mắt chậm rãi mở ra. Về mặt của hắn lúc này hiện lên nét buồn bã, suốt ba ngày từng tâm tu luyện xem ra vẫn chưa có chuyển biến đáng kể nào.

Hồi lâu sau, cánh tay phải của hắn hướng phía trước mà phát nhẹ một cái.

"Phụt" _ từ ông tay áo, một đoàn ánh sáng bỗng dung xuất hiện rồi quay quanh lưng hắn theo một đường cong.

Thấy cảnh này, Tiểu Phong không chút chần chừ, hai tay liên tục bắt quyết khiến đoàn ánh sáng càng thêm phần rực rỡ, tốc độ quay mỗi lúc một nhanh, chỉ trong thời gian ngắn sau đã liên lại thành một cái vòng hoàn chỉnh. Vòng này hình dáng chẳng khác gì đai lưng, toàn bộ toả ra ánh sáng dịu dịu màu lục, tuy nhiên nếu đem so với ánh sáng phát ra từ thanh kiếm lúc này thì có chút kém hơn.

Đây rõ ràng là đai lưng pháp bảo phi hành của hắn; đúng như lời Bạch Dao, từ khi Tiểu Phong bắt đầu đã thông ba huyết vị, chuyển hoá linh khí bên ngoài để đưa vào cơ thể liền có khả năng điều khiển sơ cấp pháp bảo này.

"Lên" _ hắn hô to một tiếng, sau đó cả thân hình như được một nguồn lực mạnh mẽ từ chiếc đai nhắc bỗng lên không trung.

Ở trên cao cách mặt đất chừng 5, 6 trượng, Tiểu Phong đã có thể thả thần thức cảm nhận bao quát sự vật nơi đây.

Vườn linh trà này rộng cỡ bốn mẫu, xung quanh được bao bọc bởi những vách núi trùng trùng điệp điệp. Trên núi cao, vô số các bụi cây mọc chen chúc nhau, tất cả đều tươi tốt lạ thường.

Từng cơn gió nhẹ lay động vạt trà non mang theo một cảm giác thân thuộc, vừa thanh bình lại vừa êm ả. Mỗi lần tận hưởng cảm giác này, sâu trong tâm tư của hắn lại nhớ về những khoảnh khắc lắng đọng chẳng thể nào quên. Lặng im cảm nhận hơi thở của quá khứ, chỉ mới hai năm trước thôi, có hai đứa trẻ ngày nào cũng dậy thật sớm, cùng nhau hí hửng chạy lên núi để ngắm bình minh, đón từng tia nắng ấm áp khi mặt trời tỉnh ngủ. Rồi những đêm đông lạnh giá, có bờ vai cứng cáp chở che của người cha, có vòng tay ấm nồng yêu thương của người mẹ, là thực hay mơ, Tiểu Phong bấy giờ cũng chẳng rõ nữa.

Thở dài một cái, hắn lại đưa thần thức đi xa hơn như đang cố tìm kiếm một điều gì đó. Bất chợt trong cõi mộng lung, mấy tiếng nước chảy róc rách vọng tới; chỉ thấy phía xa tít tắp, một dải băng bạc từ trên đỉnh núi mà xuống, rõ ràng là một cái thác nhỏ. Trong lòng có chút trầm xuống, không lâu sau hắn ườn người rồi cả thân hình hoá thành một đường sáng màu lục hướng thác nước kia mà bay đi.

"Vù vù" _ tốc độ phi hành của pháp bảo này mà đối với người tu tiên nhất giai, nhị giai thì không tính là nhanh nhưng Tiểu Phong lại không vì thế mà có chút buồn bực nào. Đai lưng pháp bảo ngoài công dụng là phương tiện đi lại, còn có khả năng biến ảo ra lá chắn bảo vệ nên mới được xếp vào hàng sơ cấp, đối với điều này hắn cảm thấy tương đối hài lòng, trong bụng thầm nghĩ:

"Bạch Dao quả thực rất chu đáo, nàng ta biết mình hồi trước còn chưa thích nghi được việc bay qua lượn lại nên cố tình chọn Diệp liên đai này cho mình đây mà".

Thác nước theo vách núi dựng đứng mà đổ xuống, những giọt nước bắn tung toé tạo ra một màn bọt trắng xoá trông vô cùng đẹp đẽ. Ngọn thác không biết có từ khi nào nhưng chỉ thấy phía dưới chân thác đã hình thành nên một cái hồ lớn màu xanh ngắt, đoán chắc rằng hồ này chính là nguồn cung cấp nước tưới cho toàn bộ vườn chè nơi đây.

Tiểu Phong làm việc ở khu vực này cũng đã qua một quãng thời gian, những cảnh vật trước mắt vốn chẳng lấy gì làm lạ nữa, duy chỉ có cảm giác thích thú khi thả mình trong dòng nước mát lạnh là vẫn giữ tới tận bây giờ. Ngắm người trong nước, bỗng dung hắn như tìm lại một chút hơi thở rất đỗi thân thương từ ký ức vọng tới:

"Ngươi dám té nước ta à".

"Hừ, chẳng lẽ ngươi là thiếu gia mà ta không dám té hay sao?"

Từng tia nắng mạnh mẽ chiếu xuống vườn trà tươi tốt, thi thoảng mấy cơn gió lại kéo nhau đến mà đùa nghịch với những chiếc lá non. Bước ra khỏi hồ nước, khoác chiếc áo nâu sẫm quen thuộc lên người, Tiểu Phong bấy giờ mới có chút ngó ra.

_Đã là giữa trưa!, đáng ra giờ này hắn vừa kịp hái trà xong mới phải.

Nghĩ một hồi, đang định có thêm hành động thì chợt cả thân hình hắn nhanh chóng dừng lại, ánh mắt hướng phía chân trời xa tập trung quan sát.

Quả nhiên chỉ trong thời gian ngắn sau, từ trên cao xuất hiện một quả cầu ánh sáng hai màu xanh trắng vô cùng rực rỡ, rõ ràng nhằm nơi hắn đứng mà bắn nhanh đến.

Khi quả cầu chỉ còn cách hắn chừng bốn, năm trượng thì hào quang dần tắt đi mà để lộ ra một thiếu nữ vô cùng xinh xắn _ chính là Bạch Dao!.

Lại nói cô bé bấy giờ đã độ 16 tuổi, từ vóc dáng đến khuôn mặt mà so với hồi đầu Tiểu Phong vừa gặp thì đã tăng thêm mấy phần xinh đẹp.

"Tiểu Phong, huynh vẫn chưa xong việc ở đây sao?" _ Bạch Dao cất tiếng hỏi.

Trong gần hai năm qua, Bạch Dao thi thoảng lại đến gặp hần, hầu hết là để giúp đỡ hần trong việc thăng tiến, vì thế hai người cũng tiếp xúc với nhau không ít. Nhưng mỗi lần đến đây, dường như cô bé lại có thêm một sự thay đổi khiến trong lòng Tiểu Phong có chút rung động.

Hần giờ phút này cứ thần người ra nên chẳng nghe thấy Bạch Dao hỏi gì!

"Huynh đừng nhìn ta như vậy được không?"

"O, à...ta xin lỗi, muội đến gặp ta có việc gì chăng?"

Bạch Dao nghe vậy thì cười nói:

"Lần này ta đến để báo cho huynh biết một tin mừng, sáng nay giới tu tiên ở Vũ Miên cử người đến báo với gia gia, trong thời gian tới đây bộ họ sẽ tổ chức sát trùng đại hội. Hội này dành cho những người tu vi không cao có thể rèn luyện kỹ năng chiến đấu đây".

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Vũ Miên Sứ Giả

"Đại hội sát trùng?"_vừa nghe Bạch Dao nói xong, Tiểu Phong có chút bất ngờ thốt lên.

Vũ Miên là một thảo nguyên lớn nhất của Yên quốc, dân cư đông đúc, cuộc sống đầy đủ. Ở vùng này nổi tiếng nhất với nghề chăn ngựa, hằng năm đều có tổ chức hội đua ngựa quy tụ vô số người đến xem.

Nói vậy nhưng cái tốt luôn đi kèm với cái xấu, cái lợi đi đôi với cái hại là điều không thể tránh khỏi. Vùng Đông Nam của địa phương này thường xuyên bị đàn yêu trùng tấn công trên quy mô lớn, thiệt hại phải hứng chịu quả thật không hề nhỏ.

Cứ ba tháng một lần, đàn trùng này không biết từ đâu mà ra, nhưng ong vỡ tổ lũ lượt kéo đến tàn phá.

Tuy chúng không gây cảnh giết chóc nhưng hoa màu, lương thực chỉ qua một đêm là bị làm cho không còn một mống, dân chúng vì thế mà điêu đứng, đa phần đã bỏ đất bỏ đai đi nơi khác lập kế làm ăn.

Tiểu Phong trong thời gian qua đặt chân lên Vũ Miên không ít lần, chuyện này vô tình cũng được biết sơ qua. Hần trong một lần giao dịch linh trà tại đây lại nghe giới tu tiên đồn nhau:

Tiết Mã Tề_ một trong ba vị thủ lĩnh, tu vi đã đạt ngũ giai cảnh giới, năm nay đứng ra tổ chức đại hội tiêu diệt bầy trùng. Trong việc này ắt có nguyên do, rất ít người biết Mã Tề vốn xuất thân từ phạm nhân chứ không thuộc dòng dõi tu chân nào, ông ta làm vậy coi như một lễ dĩ nhiên hướng về tổ tông cội nguồn mà thôi.

Hiệu lệnh vừa ban ra, hàng trăm sứ giả được cử đến những nơi trên thảo nguyên có người tu tiên hoạt động để yêu cầu giúp đỡ.

Nhưng Tiểu Phong không hiểu sao lại có người tới tận Liễu Đông này tìm sư phụ hần, lẽ nào trong đó có ân tình gì chăng?.

Đang lúc hần thần người ra suy nghĩ mông lung thì Bạch Dao cũng không chịu đứng yên một chỗ, cả người nhoáng cái liền biến mất. Chưa đầy một cái chớp mắt, giữa vườn chè bỗng loé lên một ánh sáng nhàn nhạt rồi thân hình người thiếu nữ quý dị xuất hiện.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh này, trên mặt Tiểu Phong không khỏi lộ ra nét bất ngờ, trong bụng thầm nghĩ :

"Nếu ta gặp phải kẻ địch có thân pháp nhanh nhẹn như Bạch Dao thì cái mạng này chỉ e thật là mỏng manh a".

Trên cao Bạch Dao cũng chẳng tỏ chút khác thường nào, nàng nhìn hần rồi cười nói:

"Đề ta giúp huynh hái linh trà xong, lát nữa chúng ta cùng đến gặp gia gia nhé!".

Hần nghe vậy không biết trả lời gì thêm, chậm rãi gạt đầu một cái rồi điều khiển đai lưng pháp bảo bay đến chỗ Bạch Dao. Đợi cho Tiểu Phong đến nơi, cánh tay phải của thiếu nữ phát nhẹ, từ đó hàng trăm sợi dây bằng bạc nhanh chóng hướng vườn chè phía dưới mà bắn đi.

"Viu viu"_ vô vàn sợi dây luôn lách giữa đám chè xanh phát ra những tiếng xé gió nhẹ nhẹ. Nơi chúng đi qua, hàng loạt chiếc lá non đều như bị cắt lia khỏi cành; điều kỳ lạ là những chiếc lá này chẳng những không rơi xuống đất mà lại còn bay vọt lên không trung theo 1 đường thẳng, cảnh tượng đẹp đến vô cùng.

Khi đám lá còn cách hai người chừng ba bốn trượng, Bạch Dao liền hướng Tiểu Phong nhìn một cái đầy ẩn ý. Tiểu Phong dĩ nhiên không phải là kẻ ngốc, chỉ thấy hần móc trong người lấy ra một chiếc túi nhỏ đoạn nhắm phía trước mà ném đi (cái này là túi trữ vật thế hệ mới à nha!! ^^).

Túi này vừa mới xuất ra liền toả ánh hào quang rực rỡ rồi hình dáng vận vẹo, lúc phình to, lúc xẹp lại trông có phần quỷ quái. Nhưng rõ ràng giờ phút này hẳn chẳng thêm đề ý đến điều đó, hai tay bất quyết, tiếng chú ngữ khi trầm khi bổng không ngừng tuôn ra.

Chốc lát sau, tất cả hành động của hắn bỗng dừng lại, chỉ là ngón trỏ vẫn hướng phía chiếc túi kia điểm một cái.

"Phụp" Một tia nhỏ màu lục từ ngón tay bắn thẳng tới chiếc túi đang trôi nổi giữa không trung. Lúc bấy giờ, cả chiếc túi khẽ run lên, sau đó một luồng ánh sáng từ miệng túi phát ra chậm chậm bao lấy đám lá đang bay đến. Viết thì dài mà sự việc lại không dài một chút nào, trong tích tắc, vô vàn những chiếc lá đã bị thu vào trong túi không còn thấy bóng dáng

Trong động, những ngã rẽ đều được chiếu sáng bởi một loại đá màu xanh trông khá bắt mắt, hai người Tiểu Phong và Bạch Dao không nhanh không chậm bước đi.

"Sọt sọt" _ lần lượt đi qua những con đường đá lồi chồm, rồi lại bay qua mấy trượng bùn đất lầy lội, bấy giờ cả hai đã gần đến tầng một.

Tầng này ngay sát cửa động, là nơi mà Nhạc lão chuyên dùng để tiếp khách, đương nhiên vị sứ giả kia đang được mời trà tại đây.

"Gia gia, chúng con đã đến rồi, người nhanh chóng mở cấm chế đi!".

Bạch Dao vừa nói xong thì bên trong mấp mí tiếng làm rầm phát ra, rồi cánh cửa dẫn đến tầng một như bị một nguồn lực mạnh mẽ đẩy sang một bên. Công vào không tính là nhỏ nên có thể đưa mắt nhận biết tất cả bày biện bên trong.

Đối với những bày biện này, Tiểu Phong không còn cảm thấy lạ lẫm gì bởi mọi thứ vẫn y nguyên như ngày đầu hắn đặt chân tới đây.

Bên góc phải để một chiếc giường gỗ nhỏ, dùng cho việc tu luyện hoặc như lần Tàn Thạch bị thương cũng có thể dùng để nghỉ ngơi, dưỡng sức; chính giữa phía trên có treo một bức "mãnh hổ xuống núi", nét vẽ phóng khoáng làm lộ ra vài phần chân chính uy nghiêm; hai bên bức tranh là hai pho tượng lớn mình người đầu sư tử trông có chút quỷ dị; riêng phía bên trái lại được đặt một chiếc giá cao chứa hàng chục các loại chai lọ lớn nhỏ, không biết bên trong chứa gì.

Nhưng chỉ là lúc này, ánh mắt của Tiểu Phong lại rơi vào chiếc bàn tròn chính giữa, bởi lẽ có ba người đang ngồi ở đó.

Một cụ già râu tóc bạc phơ, trên người khoác đạo bào màu lam nhạt, tay cầm chiếc gậy đầu rồng _ không ai khác ngoài Nhạc lão, sư phụ hắn.

Đối diện bên kia là hai người thanh niên bột dạng cung cung kính kính. Một kẻ ăn mặc lạ lùng (nhưng với hắn thì không còn lạ lẫm gì vì trang phục này rõ ràng là của người ở thảo nguyên), độ 22 tuổi.

Suy nghĩ trong đầu Tiểu Phong về người này chỉ có một: chắc chắn anh ta là sứ giả của Vũ Miên cử đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Gặp Lại Tàn Thạch

Đang lúc Tiểu Phong chăm chú đánh giá người sứ giả này thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc :

" Phong sư đệ, vừa mới xa đệ không lâu lắm, nay ngươi đã lớn thật rồi, suýt nữa là ta không nhận ra a".

Tiểu Phong nghe vậy có chút bất ngờ, nhanh chóng đưa ánh mắt tới người phát ra tiếng nói. Chỉ thấy đó là một chàng thanh niên nhũ nhặn, trên người cũng khoác đạo bào y như sư phụ hắn, đang tươi cười nhìn về phía hắn.

"Tàn...Tàn sư huynh" _ Tiểu Phong thốt lên một tiếng.

Đừng nói là vị thanh niên trước mắt không nhận ra hắn mà hắn cũng chẳng thể nào tưởng tượng nổi đạo sĩ kia chính là Tàn Thạch _ người hai năm trước đã tới đây.

Nói là anh ta tới cũng không đúng vì lúc đó bộ dạng của Tàn sư huynh này thâm trầm vô cùng, so với hiện giờ hoàn toàn khác biệt. Tàn Thạch nhìn thấy nét thay đổi trên gương mặt hắn liền ngoác miệng cười to hơn, sau đó chậm rãi nói:

" Lần này ta đến đây một là để thăm Nhạc sư thúc, còn thứ hai là là...là...."

_ Đang nói nửa chừng, Tàn Thạch chợt có chút kinh ngạc sau đó giọng lắp bắp nói tiếp:

" Phong sư đệ quả thật có thiên phú, mới gần hai năm ngắn ngủi đã có thể tiến lên nhất giai a".

"Nhất giai ư?" _ Tiểu Phong có chút ngơ ngời nhưng liền vội vàng giải thích:

" Không giấu gì Tàn sư huynh, thực ra đệ vẫn chưa đạt cấp độ đó, chỉ là còn cách một đoạn không xa nữa thôi. Nói ra thật hổ thẹn, trong vòng ba tháng nay đệ cứ ỉ ạch ở bước này mà chẳng thể tiến lên được, làm sao gọi là thiên phú gì chứ?".

Tàn Thạch nghe vậy biết mình nhầm nhưng gã cũng ra vẻ xuề xòa, đoạn nói:

" Hi hi, tuy là như thế nhưng cũng chẳng phải vấn đề gì to tát, lấy sự trợ giúp của Nhạc sư thúc cộng thêm một chút kiên trì chắc hẳn không lâu nữa đệ sẽ có đột phá thôi mà".

Vừa xong lời này, Nhạc lão ngồi đối diện đưa tay lên vuốt râu để che dấu nét biến đổi trên khuôn mặt mình. Nếu bạn nghĩ cụ già họ Nhạc đang phồng mũi thì đúng là nhầm to; phải biết rằng việc Tiểu Phong dừng chân ở bình cảnh quá lâu khiến cụ già này đau đầu không ít, đàn được chẳng tiếc xuất ra nhưng đều tốn công vô ích mà thôi.

Bản thân đạo hạnh đã đạt ngũ giai đại thành vậy mà không trợ giúp nổi một kẻ chỉ mới tu tiên thì bảo sao lão không cảm thấy xấu hổ cho được. Suy đi tính lại, một lúc sau Nhạc lão mới cất lời:

" Năm mươi năm trước ta rời tiểu thiên địa không gian để tới nơi này tuyển chọn đệ tử, trước khi đi đã nhận thức rõ nhiệm vụ phải làm cần vô cùng cần trọng. Cách đây không lâu, trong một lần đi vòng quanh núi Thanh Trúc lại vô tình gặp được tên nhóc Tiểu Phong, lúc đó quả thật ta rất bất ngờ. Trước tiên chưa hề xuất thân chỉ là một người phạm quanh năm bán mặt cho đất, bán lưng cho trời mà phải nói đến loại phong linh căn thuần túy cũng đủ biết cơ duyên của hắn với đạo tu tiên như thế nào rồi".

Nâng chén trà đang nóng hổi lên uống một ngụm, đoạn cụ lại có chút rầu rĩ nói tiếp:

" Đáng ra theo dự tính của ta đến thời điểm hiện tại Phong tiểu tử có thể vượt ngưỡng nhất giai rồi mới phải, nhưng...quả là có chút ngoài ý muốn a".

"Việc này xin Nhạc tiền bối đừng vội buồn lòng. Tại hạ theo ý chủ nhân tới đây trước là xin biểu 10 khoả trung cấp linh thạch để bày tỏ chút thành ý đối với thánh phái, hai là có lời mời các vị đến Vũ Miên thăm thú sơ qua; đặc biệt là hội diệt trùng thiết nghĩ như huynh đệ đây vạn lần không nên buông bỏ bởi cơ hội tiền gia trong dịp này là vô cùng lớn" _ vị sư giả từ nãy tới giờ vẫn im lặng chột cát lời.

"Hà hà, ta cũng đang có ý định cho tên nhóc này ra ngoài thì luyện một phen" _ Nhạc lão cười đáp, chốc lát sau ánh mắt hướng phía Tàn Thạch hỏi:

" Lần này người đến đây còn có việc gì khác chăng?".

Tàn Thạch nghe vậy sắc mặt thoáng có nét phức tạp nhưng liền nhanh chóng trở lại bình thường, cúi đầu nói:" Bẩm Nhạc thúc, đệ tử đúng là còn một việc nữa nhưng chỉ là...là..., xin thứ lỗi cho đệ tử hiện tại không thể nói, nếu sư thúc có rảnh rỗi thì tới nay mong được trò chuyện riêng cùng người".

Nghe những lời này, cụ già họ Nhạc ngoài mặt chẳng có chút phật ý nào, đối với gã thanh niên trước mắt cụ đã tiếp xúc không ít lần nên tâm cơ của hắn liền có thể đoán biết một hai.

Tiếp theo cũng rất đơn giản, cụ phát tay cho gã đi ra đoạn gọi hai người Tiểu Phong đến gần rồi bốn người cùng bàn bạc thêm một số việc liên quan đến chuyến đi Vũ Miên lần này.

Đỉnh núi Thanh Trúc khi màn đêm buông xuống mang về âm u, tĩnh mịch vô cùng, duy chỉ nghe thấy những âm thanh "ro ro" của mấy con côn trùng trong đất phát ra.Đang là độ giữa hè nhưng thời tiết trên núi lúc nào cũng tuân theo quy luật ngày ấm áp, đến tối lại vô cùng lạnh lẽo.

Một chàng thiếu niên đứng trước cửa động, dưới tầng tầng bóng trúc, ánh mắt xuyên qua khe hở giữa những chiếc lá mà nhìn về lão trắng già xa xa.Không biết hôm nay có gì vui hay lại uống rượu ở đâu về mà khuôn mặt lão tròn xoe, bộ dạng hơn hớn, chẳng còn méo xệch như mấy ngày trước.

Trầm ngâm trong giây lát, hắn khoanh chân ngồi xuống, hai mắt từ từ nhắm lại, thần thức hướng bốn phía nhẹ nhàng tỏa ra.

Từ khi bắt đầu tu luyện Bích Hải định tâm kinh , Tiểu Phong mỗi ngày lại thấy mình có thể cảm nhận rõ hơn, xa hơn mọi sự vật, quang cảnh xung quanh.

Đang lúc tĩnh tâm ngồi thiền, chợt ống tay áo của hắn như bị kích động khẽ run lên; Tiểu Phong không chút chần chừ hai mắt mở to ra, đoạn lục trong ống tay móc ra một tấm lệnh bài nhỏ. Lệnh bài này về chất liệu có vẻ làm bằng đá mà không phải đá, ngọc mà không phải ngọc, đang rung động mãnh liệt, hào quang theo đó mà không ngừng tỏa ra.

"Không tốt, có người xông vào cấm chế!"

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Ảo Cảnh Kỳ Lạ

Lời vừa thốt ra, ngay lập tức Tiểu Phong liền có hành động!

Chỉ thấy cánh tay trái không biết từ lúc nào đã phát lên phía trước, đồng thời giữa không trung đai lưng pháp bảo quý dị xuất hiện.

"Phụt" một tiếng, hào quang màu lục theo các đường hoa văn kỳ quái trên chiếc đai nhẹ nhàng toả ra xung quanh, cả khoảng không gian bỗng chốc được thấp sáng trông khá rực rỡ.

Lần này sau khi tể xuất, chiếc đai không còn quán quanh người hắn nữa mà lại dửng hờ dưới chân không nhúc nhích, có vẻ như đã chịu một ràng buộc nào đó. Nhưng ánh mắt của Tiểu Phong bây giờ cũng không hề để lộ một chút gì ngạc nhiên, nhanh chóng đưa chân dẫm lên pháp bảo mà lướt đi.

Đỉnh núi Thanh Trúc, sương lạnh hoà vào màu đen đặc của màn đêm. Nếu là người thường trong cảnh này dù có mặc ba, bốn lớp áo dày cũng phải run lên cầm cập.

Phi hành qua những ngọn trúc, một lúc sau cả người Tiểu Phong đã ướt nhèm nhẹp.

Hắn đưa vạt áo lau đi mấy giọt sương trên mặt sau đó ngón chân cái bắt chợt dùng lực ấn xuống. Chiếc đai phía dưới khi vừa nhận được "hành động yêu thương" này của hắn thì khẽ rung lên mà tốc độ lại tăng thêm mấy lần.

"Vút vút" âm thanh xé gió không ngừng phát ra đến nỗi hai tai của Tiểu Phong như có như không truyền đến một cảm giác đau rất khó chịu.

Quả rất nhanh, chỉ trong khoảng thời gian uống xong một chén trà, chỗ cấm chế không ổn định đã xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Đó là hàng loạt các kí tự đủ màu sắc sắp xếp thành bảy chiếc vòng lông nhỏ đan xen vào nhau. Không chỉ có thế, các ký tự trên bảy chiếc vòng cái thì mờ nhạt âm ỉ, cái thì rực rỡ hào quang đang va chạm kịch liệt mà phát ra những âm thanh vô vụn đều đều.

Mất thấy vậy, Tiểu Phong liền nắm lấy tấm lệnh bài lúc trước rồi không hề chần chừ ném bật lên không trung. Đến một độ cao nhất định, vật này như bị một nguồn lực vô hình giữ lại, chẳng thể rơi xuống và cũng chẳng thể bay lên nữa.

Nhanh như chớp, hắn một tay vẽ xuống đất thành ba bốn cái đồ án cổ quái, tay kia đưa ra một ngón chỉ thẳng về tấm lệnh bài trên cao. Ở dưới mặt đất, khi mà hắn vừa vẽ xong cũng là lúc các đồ án run lên nhẹ nhẹ rồi phát ra ánh sáng bảy sắc trông vô cùng rực rỡ. Không lâu sau đó, ánh sáng bảy màu lại theo đường chỉ của ngón tay mà bắn vọt lên.

"Phụt" một tiếng, khi luồng ánh sáng này vừa tiếp xúc với tấm lệnh bài thì không hiểu sao kích cỡ chợt bành trướng thêm mấy lần sau đó vận vẹo mà biến ảo thành một chữ "Định".

Chữ Định này nét nhỏ nhất cũng phải tới nửa trượng, về kích cỡ thì chẳng thể đem kể tu sĩ dưới kia ra mà so bì được.

"Đi" Tiểu Phong hô lên đoạn tay chấp sau lưng bộ dáng đứng vững nhưng ánh mắt thì vẫn ngưng trọng quan sát. Quả nhiên ngay sau khi nhận được hiệu lệnh này, chữ Định bảy sắc liền dịch chuyển vào trung tâm của những chiếc vòng sáng mà biến mất không còn tung tích.

"Roẹt" một tiếng, bảy vòng sáng của cấm chế lúc bấy giờ đều đồng loạt rung chuyển kịch liệt rồi màu sắc lại phân biệt đỏ, da cam, vàng, lục, lam, chàm, tím mà phát tán ra xung quanh. Tuy nhiên hắn chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc vòng màu lam bởi những ký tự trên sáu chiếc vòng khác đã trở nên ổn định còn trên chiếc vòng này thì vẫn va đập loạn xạ vào nhau.

"Vị trí thứ tư, rõ ràng có người từ dưới núi ngang ngạnh đi lên làm khởi động cấm chế!".

Một khu vực âm u trên Thanh Trúc sơn, từng làn gió mang theo chút hơi thở tanh nồng khiến người ta dù không lạnh thì cũng phải run lên sợ hãi. Cả trời đất chìm trong màn đêm u ám, duy chỉ có mấy vách đá lởm chởm thì thoảng lại lộ ra dưới ánh trăng.

Đầu đó giữa những vách núi này, một chàng thanh niên nửa quỳ nửa đứng, máu từ khoe miệng tuôn ra thành dòng thấm ướt cổ áo.

"Hự, quả như lời đồn, nơi này vốn dĩ không phải kẻ người trần mắt thịt như ta có thể lao đầu vào được" thanh niên vừa thở hồng hộc vừa nói.

Người này chính là Lục Nam!.Bây giờ thanh kiếm trong tay hắn đã bị gãy mất một nửa, quần áo thì dính đầy bụi đất,cảnh ngộ thê thảm vô cùng.

Nguyên do cũng rất đơn giản,thực ra hắn đã lên đây từ hai ngày trước , trên đường đi không gặp quá nhiều khó khăn.

Nhưng ở trên đời nào ai hiểu hết chữ ngờ ơ ngờ huyền ngờ!, đang lúc Lục Nam vừa vận tới được chỗ này thì đột nhiên sương mù bốn phía như bị kích động mà ào ạt tỏa ra. Rất nhanh chóng, mấy đám trúc xung quanh đó liền chìm ngập trong một màu trắng xóa trông rợn ngợp vô cùng.

Mất thấy vậy, hần liền biết ngay là chuyện không tốt đẹp gì, trong khi tinh thần hoảng loạn hai chân vẫn dụng lực mà chạy chạy đi.

Nhưng đã muộn!..., một cỗ năng lượng vô hình từ trên đầu ập xuống làm mất hết mọi ý thức của hần, cả thân hình người thanh niên ngã vật xuống đất rồi ngất lịm đi...

Lại nói khi mà hần vừa tỉnh lại thấy mình ở trong cảnh ngộ như bây giờ, nếu không phải là người luyện võ chắc hần tâm tình Lục Nam đã hoảng loạn cực độ rồi. Vứt đi đoạn kiếm gãy trên tay, hần gắng gượng dùng tất cả sức lực còn sót lại trong người để đứng hần dậy.

Xung quanh vẫn thế, yên ắng đến mức khó chịu, màn sương nhàn nhạt trên đỉnh đầu mỗi lúc càng thêm phần nặng nề. Bỗng đâu một cơn gió lạnh lẽo mạnh mẽ ập đến sau đó trên không trung sâu thẳm vọng xuống một tiếng nói trầm trầm:

"Vị trí thứ tư, rõ ràng có người từ dưới núi ngang ngạnh đi lên làm khởi động cấm chế!".

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Ảo Cảnh Kỳ Lạ 2

"Giọng nói này là...là.....không lẽ là hần ư?" _ Lục Nam âm thầm kêu lên, trong đầu lúc này đang chất chứa vô vàn suy nghĩ.

Tưởng chừng có thể quên mất sự đau đớn của thể xác, hần đưa chân bước vội mấy bước rồi ánh mắt hướng lên trời cao như đang tìm kiếm một điều gì đó. Nhưng trên không trung bây giờ chẳng hề có thêm dù chỉ một âm thanh nào nữa, tất cả lại trở về vẻ im ắng, tĩnh mịch.

"Là người phải không?, tại sao lại không ra đây gặp ta?" _ hần hét lên nhưng tiếng hét chỉ vọng vào mấy vách núi gần đó mà bật ngược trở lại.

Không có tiếng trả lời, Lục Nam ngồi phịch xuống, trong lòng không kìm nổi sự thất vọng. Thở dài một cái, bao nhiêu mệt mỏi đến thời điểm này lại đeo đẳng quanh hần.

Hai năm rồi, hai năm có thể là quãng thời gian vừa đủ để khiến một cậu bé trưởng thành hơn, nhưng có những việc dù quá khứ, hiện tại hay tương lai vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Nhặt một cành trúc dưới đất, Lục Nam cứ vậy mà hươu lên hươu xuống, miệng phì cười nhớ lại một đoạn ký ức đã qua.

Hàng rào nhỏ đầy hoa, 2 đứa trẻ con chạy nhảy đùa nghịch...

"Cốp" _ "Ui da".

"Ta đã bảo mà, cứ nghịch que kiêu gì cũng có ngày tự đánh vào đầu mình. Giờ thì thế nào, đã phục chưa?".

"Hừ, cái que chết tiệt này, đau quá thôi. À, chúng ta cùng đi câu cá đi".

"Cũng được, nhưng luyện võ cùng ta hay hơn nhiều".

"Hãy a!" _ nghe đến võ, cậu bé kia lắc đầu nguầy nguậy đáp:

"Người ăn gian, luyện cái gì chứ, lần nào cũng làm bịa cho người đánh thì có. Nếu muốn võ vè thì phải bắt được ta đã, lêu lêu".

"Hừ, được lắm".

"Bắt ta đi, đến đây...đến đây...".

Bao nhiêu kỷ niệm như một cơn gió chợt đến chợt đi, đâu là thực, đâu là mơ, mọi khái niệm đối với Lục Nam hiện tại rất xa vời.

"Không biết người còn nhớ về những chuyện đó nữa không nhỉ" _ Lục Nam nửa như hỏi ai đó, nửa như hỏi chính bản thân mình.

"Người lắm nhảm gì vậy" _ Đang suy nghĩ miên man thì chợt một giọng nói phát ra từ sau lưng làm Lục Nam thoáng giật mình, nhanh chóng xoay người lại.

Một chút kinh ngạc xen lẫn vui mừng bởi trước mắt hần lúc này là một người cao gầy, đầu tóc rối bù đang đứng đó, điềm tĩnh nhìn hần. Giây phút này, cả hai đều như chết lặng, hai cặp mắt uơn ướn nhìn nhau.

"Đúng là người sao?".

"Ừ, là ta".

"Quả thật là người rồi".

"Ừm".

Còn ai khác ngoài tên tiểu tử lúc nào cũng chạnh chọc với hắn suốt 16 năm kể từ khi được sinh ra.

"Chết tiệt này, hai năm qua sao lại không về thăm quê lấy một lần" _Lục Nam đắm vào vai Tiểu Phong, miệng cất giọng trách móc.

"Ta" _Nghe Lục Nam nói vậy, tâm tình hắn liền có chút trầm xuống.

Hai năm nay, nỗi nhớ trong lòng Tiểu Phong chưa bao giờ nguôi, nhưng theo đuổi nghiệp tu tiên đã là cái mệnh, cái mệnh mà hắn chẳng thể dứt ra được. Hắn không trả lời, dường như hắn chỉ muốn né tránh một cảm xúc gì đó rất tồi tệ, tồi tệ cho cả hai. Hồi lâu sau, hắn quay sang nhìn Lục Nam khô khốc nói:

"Chúng ta cùng ra khỏi đây thôi".

"Ra khỏi đây ư???, đây...đây là đâu?".

"Đây...chỗ này không phải là nơi để nói chuyện".

Trời đêm tuy lặng lẽ như cũng nặng nề như bao trọn nỗi niềm của một ai đó. Giữa những tia sáng vàng vàng của ánh trăng, giữa những bóng trúc rậm rạp chi chít, một quả cầu nhỏ màu trắng ngần nhẹ nhàng lướt đi.

Vừa hay đúng chỗ bảy chiếc vòng sáng mà lúc trước Tiểu Phong đã tới, quả cầu loé lên một cái rồi vụt tắt. Chỉ thấy nơi đó xuất hiện một thiếu nữ nhỏ nhắn, tay cầm kiếm, ánh mắt đang chăm chú quan sát từng chiếc vòng một.

Mái tóc nàng cột cao, hàng mai xoã xuống ôm trọn gò má trông xinh đẹp vô cùng, không nghĩ ngờ gì nữa, người thiếu nữ này chính là Bạch Dao. Sau khi xem xét một hồi lâu, khoé miệng của nàng có chút run rẩy mà tự nói với mình:

"Rõ ràng hắn đã tiến vào ảo cảnh, lẽ nào hắn không biết những sự hung hiểm ẩn sâu trong đó ư? ", đoạn lại như nhớ ra điều gì, nàng thốt lên một tiếng:

"Không tốt, ta quên chưa nhắc hắn về một số thay đổi ở bộ phận trung tâm của cấm chế. Làm sao bây giờ? "

Lúc này, hai chàng thanh niên của chúng ta chính xác là đang ở bên trong ảo cảnh do cấm chế tạo ra. Lại nói Lục Nam tuy có võ công và cũng khá thông minh nhưng dù sao cũng là người trần mắt thịt, hắn dĩ nhiên không thể nhìn ra sự ảo diệu này.

"Sao thế, phải chăng trong lòng ngươi đang có điều gì khó xử?" _một hồi vẫn chưa thấy Tiểu Phong có biểu hiện gì khác, Lục Nam mới cất tiếng hỏi.

"Ta...ta không chắc có thể thoát khỏi đây!"

"Ngươi nói sao, có thể cho ta biết điều gì đang xảy ra không?".

Nghe Lục Nam nói vậy, cái đầu của hắn khẽ gật rồi lại lắc lắc nói:

"Chờ sau khi rời khỏi chỗ này rồi ta sẽ giải thích cho ngươi cũng không muộn", đoạn tay móc trong túi trữ vật bên hông lấy ra một đồng cò nhỏ, chúng đều có một quang bụi sáng mờ mờ bao phủ bên ngoài.\

Vừa thấy mấy lá cò này, ánh mắt của Lục Nam không hiểu sao chợt lộ ra vài phần biến đổi.

Tiểu Phong chẳng hề để ý điều đó, hắn đưa tay gạt đám lá dưới chân tạo ra một khoảng trống nhỏ rồi ném hẳn đám cò trên tay xuống.

Nhưng không ngờ vào lúc này, mặt dưới chân hai người bắt đầu rung chuyển dữ dội, những tiếng "ầm ầm" gê rợn không ngừng phát ra. Cùng với đó, các phiến đá thô kệch khổng lồ vốn dĩ đứng yên liền như bị một nguồn lực nào đó mạnh mẽ tác động, chậm rãi xê dịch ra xung quanh.

"Nguy hiểm, tránh ra mau!"

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 26: Luân Hồi Kính

Trong màn đêm, gió bắt đầu gào rít!. Một nguồn lực như vũ bão ập đến, nhanh tới mức chàng thanh niên chưa kịp nhìn ra chuyện gì thì đã bị hất văng đi.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra lại rất nhanh.

"Rắc , rắc " cả cơ thể hắn liên tiếp chấn vào những thân trúc rắn chắc mà phát ra mấy âm thanh gãy nát đáng sợ. Rồi không lâu sau, Tiểu Phong bỗng cảm thấy thân xác mình nhẹ bẫng, chắc hẳn đã bị cuốn lên rất cao so với mặt đất rồi.

Hơi thở của hắn ngay lập tức trở nên nặng nề, đầu óc vô cùng choáng váng. Nhưng đúng vào lúc ấy, chàng thanh niên dường như mơ hồ nghe thấy một tiếng gọi ngõ gần mà xa..

"Chẳng lẽ là Lục Nam đang gọi ta. Lúc này nếu không có hắn nhắc nhở thì hậu quả chẳng biết sẽ thế nào nữa"_ Đúng vậy, trước khi ngọn cuồng phong ập đến, Lục Nam đã kịp nhắc Tiểu Phong tránh đi, tuy có muộn nhưng không phải là vô ích.

"Không tốt, hẳn chỉ là một người phạm sai có thể chịu nổi tác động vừa rồi. Mà kể cũng lạ, những thay đổi trong này hình như Bạch Dao chưa từng nói qua cho ta biết".

Trời vừa mưa, không khí se se lạnh, đúng là một cái lạnh thuần túy của thiên nhiên.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, khi ánh mặt trời còn chưa chiếu xuống, các bác nông dân đã đua nhau ra đồng, âm thanh nông cứ vang vọng đều đều.

Đến khi mặt trời vươn vai, ngấp một cái uể oải mà tỉnh dậy thì trên những cành thông cao ngút mắt, vô vàn loài thú đã kêu vang, quang cảnh bình yên của một vùng thôn quê cũng dần hiện lên rõ ràng.

Tuy nhiên, có một nơi mà dù sớm hay trưa, nắng hạn hay đông bão vẫn chẳng hề thay đổi _chính là ngọn núi xa xa. Sương mù trắng xóa cộng thêm chiều cao của ngọn núi này khiến người dân không ai không nghĩ Thanh Trúc sơn cao tới tận trời vậy.

Nào ai biết ở trong đám sương, một cánh chim hạc trắng muốt đang hồi hải bay đi, tốc độ nhanh tới người thường chẳng tưởng tượng được. Đến khi bay tới một địa vực kỳ lạ, hạc bất chợt dừng lại đoạn hoá thành quả cầu xanh trắng hai màu rồi đáp xuống.

Càng kỳ lạ hơn, khi quả cầu vừa chạm tới một phiến đá to lớn thì ngay lập tức lại biến ảo ra một thiếu nữ độ 15, 16 xinh đẹp vô cùng.

Cô gái này là Bạch Dao, trên khuôn mặt vốn rạng rỡ của nàng bây giờ không thể che dấu nổi nét lo lắng. Nàng không còn là một cô bé nghịch ngợm như trước, chẳng lẽ nàng đã biết quan tâm nhiều hơn tới người khác rồi sao?. Mà thôi, điều đó khoan hãy nói vì ngay sau lưng nàng, một âm thanh già nua đã cất lên:

"Sao ngươi không ở trong động phủ luyện tập, cưỡi cưỡi cảnh giới mà lại chạy tới chỗ này. Có việc gì quan trọng phải tìm ta chẳng?".

"Gia gia, đúng là đã xảy ra chuyện, nguyên nhân chỉ có thể trách con... Là thế này ạ.....".

Bạch Dao quay người lại và bắt đầu kể lại ngắn gọn tình hình xảy ra ở cấm chế đêm hôm qua cho cụ già trước mắt, còn dĩ nhiên cụ già không ai khác ngoài Nhạc Lão. Nghe xong toàn bộ câu chuyện, cụ già to giọng trách móc :

"Sao ngươi có thể để xảy ra sơ suất như vậy chứ?, thật là quá lắm mà..".

"Gia gia, con biết lỗi của mình rồi, tuy nhiên việc cần nhất bây giờ là phải cứu Phong ca ra cái đã "_ cô gái nghe Nhạc Lão trách móc như vậy thì khuôn mặt tái đi, khẩn khoản nói.

Nhạc Lão lắc lắc đầu:

"Con bé này, Thiên linh trận là đại pháp trận cao cấp, uy lực vô song, đâu thể muốn giăng là giăng, muốn phá là phá cơ chứ. Ba mươi vạn linh thạch tích góp của ta đã đổ cả vào trong đó rồi đấy".

Bạch Dao vừa nghe tới con số ba mươi vạn, tức thì miệng há hốc, kinh ngạc hỏi lại:

"Ba...ba mươi vạn, gia gia, có phải người đang đùa không?".

"Hừ, vì chuyện bảo vệ cổng vào tiểu không gian linh địa nên ta mới tiêu tốn ngần ấy của cải đó. Ôi tiền của ta, trận pháp của ta, thế là đã bị hai tên nhóc các ngươi phá hoại hết rồi. Xót quá...xót quá..".

"Hừ, ba mươi vạn thì ba mươi vạn, nhưng người không định cứu hẳn ra hay sao? "

"Người nói dễ nghe nhỉ" _ Nhạc Lão đầu như bốc khói quất lên. Ngoài miệng thì vậy nhưng thực ra trong lòng cụ già này đang rất lo lắng cho tên đệ tử của mình, không biết bao lâu sao thấy cụ lấy trong người ra một vật nhỏ.

Là một cái kính!. Kính này cũ kỹ vô cùng, bề mặt đã xuất hiện những vết nứt nẻ trông rất xấu xí.

Tuy nhiên nếu quan sát kỹ thì người ta có thể thấy được trên bề mặt tấm kính có vô số các đốm sáng li ti đang không ngừng chuyển động.

"Gia gia, người định làm gì?...í vật này hình như" _ vừa nhìn thấy tấm kính, Bạch Dao như bị kích động mà kêu lên một tiếng.

Cụ già họ Nhạc đưa tay lên vuốt vuốt còm râu, bộ dạng chẳng thèm để ý đến cô gái trước mắt. Nhưng cũng không hẳn là vậy bởi chốc lát sau đã nghe thấy tiếng cụ ôn tồn giải thích:

"E hèm, đây đúng là thứ người đang nghĩ đây nha đầu ạ. Nhớ năm xưa Bạch Vũ tiên tử mang nó theo bên mình sử dụng thời gian phép tắc trừ yêu diệt ma quả vô cùng ghê gớm a!".

"Đây...đây "khoẻ miệng của Bạch Dao có chút run lên:

"Đây chẳng lẽ là luân hồi kính trong truyền thuyết, pháp bảo hộ thân của tổ tiên?"

Ánh mắt của Bạch Dao bấy giờ chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc kính cũ mèm kia như thể đã bị thôi miên.

"Ừm, đáng ra ta định trao nó lại cho Tiên nguyệt tộc các người nhưng đến cơ sự này thì phải dùng để cứu Phong tiểu tử đi thôi, điều này người cũng có thể trách ta ích kỷ được a".

Bạch Dao lắc đầu ngoảnh ngoặt :

"Không , gia gia không được phá hủy bảo vật này, không đưurợccc..".

Cụ già nghe vậy chỉ thở dài một cái nói:

"Chẳng lẽ người nữ đề hẳn cứ thế mà chết đi sao?. Trong mấy năm qua người đừng nghĩ ta lại không hiểu tình cảm của người đối với tên nhóc ấy. Chi có điều.....theo như dự đoán chiếc kính này sẽ làm hẳn bé đi chừng chục tuổi"

"Gia gia, người nói sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Kế Hoạch

Một vùng núi non hoang vu, hiểm trở, chẳng biết cụ thể là địa phương nào; chỉ thấy trên đỉnh đầu mây trắng từng đám vờn nhau không dứt, phía dưới cỏ cây rạp rạp, chen chúc nhau mà mọc quá đầu người. Sẽ chẳng có gì kì lạ khi ở đây có thêm một tiếng côn trùng đập cánh hay một tiếng chim gọi bầy, chẳng này tất cả mọi thứ đều chìm trong vẻ yên tĩnh đáng sợ.

Không gian rộng lớn nhưng hết sức nặng nề, trong cái hẻo lánh không tự nhiên này, ai ai cũng cảm thấy có một điều gì đó bất thường sắp sửa xảy ra.

Quả nhiên chỉ phút chốc sau, bất chợt giữa ngàn trùng mây trắng, một kẻ nứt bành bạc, lạ kỳ không một tiếng động mà bỗng dung hiện ra. Đứng dưới mặt đất nhìn lên thì kẻ nứt này quả rất nhỏ, y hệt như một sợi tóc, nếu không để ý kỹ thì chắc chắn sẽ chẳng thể nào phát hiện được.

"Àm, âm" _ cũng chính lúc này, đám thực vật tươi tốt ngay phía dưới kẻ nứt như theo hiệu lệnh, lập tức xén thành 2 phần rồi xê dịch đi mà để lộ một chỗ đất trống màu nâu đỏ, gồ ghề, trần trụi. Không chút lưỡng lự, từ kẻ nứt trên cao vài tiếng rầm nho nhỏ phát ra, hai cột sáng màu vàng và đỏ cùng lúc đều chiếu xuống khoảnh đất phía dưới, cảnh tượng rực rỡ vô cùng.

Vừa lúc ánh sáng tắt đi, một tiếng nói ồm ồm đã cất lên:

"Hà hà, lão môn chủ nhà người sao không lo ở trong động phủ mà chế luyện độc dược nghiên cứu độc tính, hay bồi dưỡng hung trùng hại người mà hôm nay lại nổi hứng gọi ta ra đây. Này, phải chăng lão có điều gì muốn chỉ giáo cho ta?".

Người vừa nói rõ ràng là một đàn ông trung niên bộ dạng lam lũ, thật đáng kinh ngạc từ vóc dáng đến khuôn mặt của gã y hệt người tiểu phụ mà Lục Nam đã gặp dạo trước. Vẫn chiếc áo đó, vẫn hình hài đó, có khác chỉ là trên lưng gã lúc này đeo 1 cây côn lớn mà thôi. Bên kia, người đang quay lưng về phía gã chính xác là một cụ lão già nua, trên người khoác trường bào màu tro, xem ra cụ già này không ai khác là Cửu Độc giáo chủ rồi.

Lúc bấy giờ, ánh mắt của cụ nheo lại đầy vẻ suy tư, cụ không vội trả lời gã trung niên mà chỉ đứng chấp tay sau lưng một cách bình thản. Gã trung niên thấy vậy cũng nào có chút phật ý, gã khoanh tay lại, miệng cười mà như không cười, kiên nhẫn chờ đợi.

"Việc đột nhập lần này ta vẫn có chút không an tâm, chẳng biết người suy nghĩ thế nào?" _ rút cuộc cụ già cũng đã cất tiếng.

Trung niên bên kia vừa nghe xong thì cười lớn mấy tiếng rồi nói :

" Lần này Tụ Linh cóc bọn ta đã hợp sức với các người, xét về lực lượng thì hùng mạnh vô cùng. Còn kế hoạch của chúng ta đã vạch ra thì hết sức chu toàn, ngay cả phương án xấu nhất cũng được tính đến, lão còn điều gì không an tâm nào?".

"Hừm, trên thế gian này chẳng tồn tại điều gì hoàn hảo đâu, tuy chúng ta đã chuẩn bị kỹ càng hết mức nhưng không thể đảm bảo là không lộ một chút sơ hở nào. Với lại cây Ý Thiên tiêu đó người có mấy phần nắm chắc là sẽ đoạt được?".

"Yên tâm đi lão già, ta đã không chế được thằng nhóc Lục Nam thì chuyện lấy được bảo tiêu chỉ là trong nay mai. Lúc này ta chỉ ngại một điều thôi, lão có biết là gì không?".

Cửu Độc giáo chủ nghe đến đó thì suy nghĩ thêm 1 lúc rồi quay đầu lại nói:

"Phải chăng là lực lượng tiếp viện từ tiểu không gian, những cao thủ đẳng cấp ngũ giai đại thành".

"Đúng vậy!".

Thanh Trúc thôn_Thanh Trúc sơn_bên trong thất tinh cấm chế.

"Đã một ngày rồi ư?" _ Tiểu Phong duỗi nốt cái chân trái lên bãi cỏ xanh rì, hai tay chống sau lưng, ánh mắt hướng về một phiến không gian xa xăm vô định.

"Đây là chỗ nào vậy, làm sao cấm chế lại đưa ta đến khu vực thế này. Có điều gì đó không ổn sao?".

Hắn đưa mắt nhìn lên, vẫn là 7 vầng sáng xếp theo hình cái đầu lơ lửng trên cao mà soi rõ mọi vật trong cấm chế. Tiểu Phong thở dài một hơi lấy tinh thần, hiểu biết của hắn rõ ràng là còn quá ít ỏi so với ngàn vạn kiến thức khác nhau trong giới tu tiên, xem ra con đường phải đi sau này còn vô cùng dài và vất vả a.

Ngồi được một lúc, hắn bắt đầu tập trung linh lực trong cơ thể chuẩn bị cho quá trình hồi phục của mình. Từng đợt gió mà không phải gió thì thoảng lại thổi đến bên cạnh chàng thanh niên làm những sợi tóc đen vốn lù xù cũng phát phơ khe khẽ.

Không chút chần chừ, hai tay Tiểu Phong nhanh chóng kết ra bốn cái ấn theo thứ tự, hình thái: xà, ngư, cầu, điều, đồng thời những tràng cú ngữ cũng được tuôn ra. Trong khi đó, biến động ngày một rõ rệt hơn, những viên huyền thạch của cấm chế đã bắt đầu kết lại với nhau mà giăng ra những cái bẫy nguy hiểm nhất của nó.

Thật vậy, cách chỗ Tiểu Phong đang ngồi rất rất xa, cảnh vật tiêu điều, không một tiếng chim kêu, không một tiếng nước chảy. Mặt đất chỉ toàn cỏ dại là cỏ dại; cỏ này thấp lè tè, màu tím sẫm, lá nhọn như những lưỡi dao nhỏ đang chìa ra vậy.

Những cây cỏ tím tuy mọc dày nhưng lại không mấy phát triển được, kì lạ vô cùng. Đây là nơi quỷ quái nào?, hay là chốn địa ngục nhân gian?, hay là nơi tận cùng của trời và đất. Vô vàn câu hỏi đều có thể được đặt ra khi đứng trước cảnh vật hay nói đúng hơn là đứng trước cái bãi quỷ quái này.

Nhưng vào bấy giờ chỉ nghe "Rầm" một tiếng như sấm rền, bầu không khí vốn tĩnh lặng bất chợt bị phá tan đi một cách thô bạo. Âm thanh chẳng biết từ hướng nào nhưng tuyệt không thể là điềm lành gì rồi. Mỗi lúc tiếng động lại ngày một rõ hơn, kèm theo đó mặt đất cũng rung lên nhẹ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Cuộc Chiến Thần Thú (1)

Linh khí xung quanh mỗi lúc càng thêm âm đạm, hết thấy đều dần mất đi kiểm soát mà trở nên hỗn loạn.

"Ầm ầm ầm" lớp đất đá phía dưới liên tục phải chịu những cơn chấn động, so với ban đầu thì rõ ràng đã mạnh hơn rất nhiều. Một chút nặng nề, một chút áp lực bất chợt vụt qua, và điều gì đến cũng đến.

Chỉ nghe "roẹt" một tiếng chói tai, từ phía chân trời xa hàng vạn dặm, một cột khói cực kì khổng lồ đột ngột xuất hiện, cảnh tượng rợn ngợp vô cùng.

Cột khói này từ trong lòng trở ra hoàn toàn xám xịt, thực chất gồm rất nhiều các luồng khói mờ mờ xoáy vào nhau mà tạo thành. Tuy nhiên, điều đặc biệt hơn cả là nó đang điên cuồng hút lấy linh khí!.

Ngay cả một khoảng không gian rộng lớn xung quanh nó, chỉ bằng mắt thường cũng liền có thể quan sát được bảy dải linh khí đang cuộn cuộn đổ về để rồi bị cột khói cưỡng đoạt đi một cách không thương tiếc, thật khiến người ta kinh ngạc không thôi. Chắc chắn rằng với các bậc tiền bối trong giới tu tiên, nếu có vô tình bắt gặp cảnh này cũng không khỏi một phen há mồm, lẽ nào chứ chưa nói gì đến những người thường như chúng ta phải không nào?.

Nhưng hãy khoan nói thêm về điều này bởi bây giờ, sự việc đã có chuyển biến.

"Uòm" từ cột khói khổng lồ, một tiếng thú gầm long trời lở đất vang lên, uy mãnh vô cùng. Ngay sau tiếng gầm này, cũng từ trong ngàn ngàn luồng khói mờ ảo, một bóng đen bất ngờ nhảy vọt ra, tốc độ kinh khủng y hệt như chỉ nhoáng qua một cái mà thôi.

Chính tại thời điểm bấy giờ đây, tất cả sự vật đã hiện rõ mồn một trước mắt.

Sau những cú lao nhanh như chớp, thân hình đồ sộ của một con mãnh thú cũng đã hiện ra, có vẻ như vừa rồi nó đang truy đuổi một thứ gì đó đến giờ mới chịu dừng lại. Thú này to cũng phải tới ba bốn trượng, cao bảy tám trượng, đầu dê thân báo, trông vừa có chút kỳ lạ lại vừa có chút huyền bí khó tả.

"Uòm" mãnh thú rống lên một tiếng giận dữ; những đốm đỏ trên người nó như cảm ứng được sự tức giận đó, hết thảy đều đồng loạt loé sáng một cách kỳ dị. Còn phía bên dưới, quanh những cái vuốt trắng ngần sắc nhọn, nếu tỉ mỉ quan sát sẽ thấy từng sợi khói mỏng mảnh màu xám cứ quần lấy, khi ẩn, khi hiện. Không còn nghi ngờ gì nữa, bóng đen nhảy ra từ cột khói ban nãy chính là con thú này rồi.

Sau một tiếng xé gió rất tai, con thú to lớn lao hẳn thân mình về phía trước rồi chụp xuống y như điện xẹt.

"Uyyyymhh" một vụ nổ lớn xảy ra!.

Cát bụi bay tung toé, lớp lớp đất đá phía dưới chao đảo, một nguồn áp lực mạnh mẽ tưởng chừng có thể xé tan cả phiên không gian cấm chế này. Vài tảng đá tro tro, còn mang theo trên nó là những ngọn cỏ tím ngấn, vậy mà đều bị hất văng đi rất xa; tuy chưa thể biết điều gì vừa xảy ra nhưng sức tàn phá của vụ nổ là không cần bàn cãi. Hồi lâu sau, khi mà cát bụi đã tan đi hết, chỉ thấy đúng chỗ ban nãy, một cái hố to đến kinh ngạc lộ ra.

Bên dưới cái hố này, hai cặp mắt băng lãnh đang không chút biểu tình nhìn nhau, một thú và một người.

Báo dê-dê báo, đầu dê mình báo, là con thú ban nãy không sai được, còn kẻ đối địch với nó ở sát mép hố bên kia chỉ là một con người bình thường mà thôi. Quần áo bẩn thỉu, rách nát, tay chân trần trụi đầy vết trầy xước, bầm dập, nhưng như vậy làm thay đổi được gì ở một con người.

Vẫn vẻ mặt kiên nghị, vẫn ánh mắt sáng như sao, kẻ phạm tục đứng đó mà không hề tỏ ra run sợ là Lục Nam.

Những làn gió nhẹ thổi qua, vạt áo rách rưới kêu lên phần phật, hẳn đưa bàn tay hướng trên đỉnh đầu mà dơ lên. Chỉ thấy trên đó là một cuốn sách nhỏ đã cũ nát, đang toả ra hào quang màu trắng trong có phần mù mờ ảm đạm.

Con mãnh thú bên kia thấy thế thì có phần chán nản mà rống một tiếng rồi không hiểu sao lại cất lời:

"Tên tiểu tử kia, ngươi vốn dĩ chỉ là một kẻ tầm thường, không chút căn cơ thì tại sao lại dám cả gan tu luyện theo quỹ đạo, chống lại ý trời. Hơn nữa ngươi lại còn dám một mình lao vào cấm chế đã được bày ra, ngươi quả thật không muốn chữa cho mình con đường sống nào hay sao?".

Lục Nam nghe vậy thì bật cười, đoạn đáp:

"Hừ, con quái vật chết dẫm kia, ngay cả bản thân ngươi cũng chưa biết mình là cái giống gì mà còn lên mặt hay sao?. Ta có lí lẽ của riêng ta, những việc ta làm không cần ngươi lo, cũng không đến phiên ngươi quản. Ta chỉ không hiểu một điều là tại sao ngươi cứ năm lần bảy lượt đuổi giết ta cơ chứ? "

"Uòm, ta là cái giống gì ư, nực cười thật!. Để ta nói cho mà biết, ta chính là linh hồn của cấm chế này, cũng có thể hiểu bản thân ta chính là tổng hợp của vô vàn những cạm bẫy mà ngươi đã và chưa mắc phải. Còn vì sao ta lại giết ngươi ư, uòm... đơn giản là bởi bất cứ kẻ nào rơi vào đây đều phải chết. Và bây giờ đây ta sẽ giải quyết ngươi ngay thôi."

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Cuộc Chiến Thần Thú (2)

Bên trong cấm chế, mây trắng từng vệt, từng vệt nối nhau trên đỉnh đầu, dài như vô cùng vô tận. Đứng giữa đất trời rộng lớn, kì ảo, con người nhiều khi cũng thấy mình thật nhỏ bé.

Sau một khoảng thời gian dưỡng sức, Tiểu Phong bấy giờ đã đứng hẳn dậy đoạn hít một hơi thật sâu, trong lòng thoáng có chút thư thái, dễ chịu. Một nguồn linh lực mát lạnh phân bổ đi khắp cơ thể của chàng thanh niên, chảy khắp từng thớ da thịt khiến chúng săn chắc lên rất nhiều, rõ ràng khả năng bình phục của một kẻ tu tiên là không thể xem thường a.

"Được rồi, không cần phải nghỉ ngơi gì thêm nữa, đã đến lúc mình nên xem xét kỹ càng một chút chuyện tình ở đây" _ Tiểu Phong hờ hững nói một câu, đồng thời không biết từ khi nào ông tay đã phất ra phía trước. Chỉ nghe "phụt" một tiếng, đai lưng pháp bảo cùng luồng hào quang của nó nhanh chóng quán quanh Tiểu Phong mà nhắc bóng hắt lên không trung.

Chàng thanh niên dùng tốc độ trung bình phi hành đi, trên đường ánh mắt bao quát cảnh vật phía bên dưới, liên tục đánh giá. Không lâu sau, ánh sáng từ đai lưng loé lên một cái rồi chợt tắt. Ngay chính lúc này, trên một phiến sa mạc cằn cỗi, Tiểu Phong đang đứng đó, về mặt có chút trầm xuống.

Chỉ thấy trước người chàng thanh niên, những con gió màu vàng mang trên mình ngàn ngàn bụi cát hồi hả tung bay, âm thanh "xìu xìu" từng đợt, từng đợt lại phát ra.

"Hừ" _ Tiểu Phong hừ lạnh một tiếng đoạn thì thảo:

"Năng lượng giao động mạnh mẽ đến bậc này, ắt hẳn ở đây đã có sự tình không tốt rồi. Như vậy xem ra những điều vốn đã suy tính bấy lâu đến 8,9 phần là có căn cứ".

Lại nói, trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà Tiểu Phong lên tu luyện tại Thanh Trúc sơn, chỗ tốt mà hắn nhận được cũng xem như không nhỏ đi. Ngoài việc học được một số phép thuật sơ cấp, hắn còn đặc biệt nhận ra mình có khả năng thông thuộc, và thấu hiểu những nguyên tắc, phương pháp bày bố trận bàn, trận kỳ một cách kỳ lạ, vậy cho nên việc quan sát và đánh giá sự vật trước mắt vốn dĩ vô cùng khó khăn nhưng lại nằm trong khả năng của chàng thanh niên này.

Tuy vậy nhưng trong lòng Tiểu Phong cũng hiểu rõ, nếu muốn nắm được tất cả cách bày trận và một số vật liệu cùng yếu tố đặc thù khác thì không thể chỉ tùy tiện xem xét một vài nơi là được; hơn nữa, cảm chế này đã được thay đổi phức tạp hơn rất nhiều so với ban đầu. Nghĩ vậy, sau khi quan sát tỉ mỉ một lát nữa, hắn liền xuất ra nguy pháp bảo đai lưng, định tiếp tục phi hành. Nhưng vào bấy giờ, vạn vật trước mắt liền biến đổi một cách kỳ lạ mà không hề báo trước.

Chỉ nghe "tỳnh" một tiếng từ sâu trong lòng đất, tiếp đó những đợt gió mang theo vô vàn bụi cát đồng loạt quay cuồng hết sức mãnh liệt; một cỗ năng lượng vô hình không biết từ lúc nào đã toả ra, đem tất cả mọi thứ mà bao lấy bên trong. Đứng trước cảnh này, một kẻ tâm tình trầm lặng như Tiểu Phong trên khuôn mặt cũng không thể dấu nổi nét sợ hãi, cả người như một cây gỗ mục đổ hẳn ra phía sau.

"Ào ào" _cát bụi như hàng chục con giao long quần nhau mãnh liệt, tưởng chừng có thể xé nát mọi thứ, tình cảnh này đối với Tiểu Phong căn bản là ngoài sức tưởng tượng rồi. Sự việc tiếp theo diễn ra nhanh chóng, khi chàng thanh niên vừa kịp trấn tĩnh lại thì trước mắt hắn, mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

Chỉ thấy cách xa Tiểu Phong độ chục trượng, một cỗ pháp lực vô hình ào ạt toả ra, một tấm bia đá cực kỳ khủng bố sừng sững đứng đó mà không hề phát ra bất kỳ một âm thanh nào. Hắn đứng dậy, đoạn đưa tay phải đi đám bụi li lợm đang dính trên áo rồi không chần chừ rút cây tiêu bên hông đưa ra trước người.

Đối với hắn, việc cản trở không bao giờ là thừa, nhất là khi đứng trước sự việc không rõ ràng, có thể gây nguy hiểm cho bản thân như thế này. Tiểu Phong từng bước, không nhanh không chậm tiến lại gần tấm bia, ý nghĩ trong đầu liên tục xoay chuyển.

***** *

Cách đó không xa, Lục Nam đang liên tục phải chống cự lại những đợt tấn công như vũ bão của con mãnh thú, trận chiến diễn ra đến hồi căng thẳng. Mãnh thú có sức chiến đấu mạnh mẽ, lại bị hào quang từ cuốn sách bức cho lui về sau, trong lòng không khỏi buồn bực vô cùng.

Còn bên kia, Lục Nam cũng không lấy thế làm vui vẻ gì, trái lại khuôn mặt nhợt nhạt, mồ hôi vã ra như tắm. Hơn ai hết, hắn hiểu tại sao mình có thể sống sót đến tận bây giờ, đó hoàn toàn là do vô tình học được một bí thuật trong cuốn sách "Thông linh ảo ảnh quyết" kia mà thôi.

Bản thân cuốn sách từ đầu đến cuối Lục Nam đã xem qua mấy lần, hầu hết đều là những hình vẽ, pháp quyết tối nghĩa, quả thực không có một tia hi vọng nào có thể hiểu được nội dung trong đó. Đang lúc chán nản thì ngờ đâu từ trong trang sách đang đọc dở, một bức tranh mà như không phải tranh bất chợt rơi ra khiến cho Lục Nam hết sức tò mò.

Toàn bộ bức tranh không biết được làm bằng chất liệu gì, bên trên dày đặc các hình vẽ kỳ lân, cự quy, thanh long, bạch hổ, không tước,... đan xen với những cái đầu quỷ dữ tợn, những cặp mắt hồ ly đỏ sôi như máu, quả thật kỳ dị vô cùng. Phía bên dưới những hình vẽ này lại là hàng ngàn tấm bia mộ bằng đá hoa cương, cái thì toả ra ánh sáng chói lọi như mặt trời, cái thì bốc lên cột khói âm u cao tít khiến cho Lục Nam xem mà rợn tóc gáy.

Đến đó hắn cũng không có ý định quan sát tiếp nữa, nhưng lúc này hắn lại bất ngờ phát hiện đằng sau bức tranh có lưu lại mấy nét nguệch ngoạc, rất dễ nhận ra chính là 2 thứ công pháp. Một là Bạch trảo thuận di thuật và hai là Âm dương hoán lượng công.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Cuộc Chiến Thần Thú (3)

Nói về hai loại công pháp này căn bản không cần dài dòng. "Bạch tráo thuần di" là thuật thiên về phòng ngự và né tránh. Đây là thuật duy nhất Lục Nam học được trước khi lên núi, bây giờ hấn sử dụng khá thạo, bảo vệ bản thân tương đối ổn.

Ồn?

Nhưng là ồn trong trường hợp nào?.

Kẻ địch của Lục Nam lần này là ai?.

Đầu phải là người học võ, một so kiếm, hai so đao; cũng đầu phải những hình nhân hằng ngày hấn luyện tập; càng không phải là Tiểu Phong kẻ thường xuyên bị hấn đánh cho mặt méo xị, khóc cũng không nổi.

Thật là..., nghĩ đến Tiểu Phong hấn lại buồn rầu, chẳng lẽ sau này mình không còn được gặp cái tên đó nữa ư?.

Thôi, quay lại chủ đề công pháp. Lục Nam hiểu rõ hơn ai hết, nếu chỉ dựa vào thuần di thì không thể nào trụ lại tới bây giờ, hơn phân nửa đã bỏ mạng từ lâu rồi, có khi trở thành món nhắm rượu cho tên mãnh thú kia cũng nên. Trong lúc cấp bách, một loại thuật có phần tà môn như "Âm dương hoán lượng công" lại bất ngờ được thi triển, bất ngờ cứu sống hấn, lại bất ngờ khiến mãnh thú kia phải dè chừng.

"Uỳnh" Lục Nam sau một đợt chống đỡ vất vả lại tiếp tục bị đánh bật ra, hấn loạn choạng đứng dậy, ánh mắt nhìn về cuốn sách trên tay mình.

"Thông linh ảo ảnh quyết" hấn thờ dài:

"Một đời Lục Nam ta chỉ cầu bằng hữu, vì bạn tốt mà sẵn sàng làm tất cả, rút cuộc phải chết tại đây sao?".

Mỗi người đều có lí tưởng riêng của mình, lí tưởng của Lục Nam chỉ có một. Từ bé, hấn là một thiếu chủ quậy phá, thích trêu chọc người khác, hầu hết những đứa trẻ chơi với hấn đều dè chừng. Thứ nhất, hấn từ nhỏ đã có bản lĩnh không dễ bị bắt nạt. Thứ hai, hấn là con của Lục Hải Long danh tiếng lừng lẫy, thử hỏi không kiêng dè sao được.

Nhưng Tiểu Phong thì khác, Lục Nam có khi đã nghĩ trên đời này nếu không có hấn thì mình chẳng biết thế nào là tình bạn chân chính. Tiểu Phong không ngại hấn, lại còn bày nhiều trò mới lạ, dĩ nhiên trò của Tiểu Phong không mang tính chất quậy phá như Lục Nam rồi. Nếu hỏi Lục Nam, thứ gì khiến hấn có thể chết thì đó chính là nhất cha, nhì mẹ, tam bạn.

Lại nói về trận chiến. Chỉ thấy trên tay kia của Lục Nam nắm chặt một khối linh thạch nhỏ, rõ ràng là sơ cấp linh thạch, thứ cung cấp linh khí cho hấn. Phải biết rằng Lục Nam dù sao cũng không phải người tu tiên, muốn thi triển chiêu thức gì cũng phải dùng một phương pháp độc đáo, lấy linh khí từ linh thạch nhập vào cơ thể thì mới xuất ra được.

Miền cường chống đỡ ba lần!

Số linh khí sót lại chỉ còn đủ cho Lục Nam chống lại ba lượt công kích mà thôi. Lúc bấy giờ trông rất mãnh thú hiện lên một tia tàn khốc, cả thân hình nhanh như điện hoá thành một dải khói xám xịt bay vọt lên không trung. Cách mặt đất hơn chục trượng, nó gầm lớn đoạn đưa móng vuốt liên tục trào lên hư không. Lạ kỳ thay, khi vuốt này vừa xuất ra, không gian xung quanh mãnh thú mờ hồ vẩn vơ, rồi mấy tiếng "phốc xuy" vang lên.

Gần như cùng một thời điểm ngay khi mãnh thú hành động, trên đầu Lục Nam đã xuất hiện một cây côn màu đỏ thẫm. Côn này kích thước khổng lồ, so với mãnh thú xem ra còn lớn hơn, kì thực là một thứ đáng sợ. Bên trên bề mặt cây côn, vài chục ký tự cổ quái không giống nhau liên hồi chớp động, giống như chữ mà không phải chữ, giống như tranh mà không phải tranh, thật khiến người ta hoài nghi. Quả nhiên sau một hồi giằng co, mãnh thú đã động sát tâm, định dùng một côn này làm như thân voi dè kiển, nhanh chóng biến kẻ bên dưới thành thịt vụn.

Chỉ là nó đã không thể như ý, lúc bấy giờ chàng thanh niên bỗng đưa tay về ra một quỹ tích ảo diệu.

"Phục" một đóm lửa xanh lè bốc cháy, trong đó mờ hồ tồn tại các hư ảnh đầu trâu, mặt ngựa, nhìn thế nào cũng khiến người ta dựng tóc gáy. Cảnh tượng rừng rợn vô cùng!. Sau mấy âm thanh trầm muộn, hàng loạt hư ảnh đều hú vang rồi biến mất, đóm lửa màu xanh "Phùng" một tiếng lại càng cháy dữ dội hơn. Đường như là đóm lửa từ cõi u linh, ma khí phát ra không thể xem thường. Đóm lửa bay lên nghênh đón cây côn, trên đường lại hoá thành một cây rìu, rồi một cây kích, cuối cùng biến ra một hình thái cực đồ rất lớn.

Thái cực đồ và cây côn như hoá thành thực chất, điên cuồng lao vào nhau, chiêu thức nhìn có vẻ thô thiển nhưng ẩn bên trong là cả sự hủy diệt to lớn.

Mãnh thú giờ phút này thực sự phẫn nộ, tên nhân loại này không ngờ lại dai dẳng và khó nuốt đến thế. Hơn nữa điều khiến nó buồn bực nhất là tên phía dưới chỉ dùng cái thuật vớ vẩn, chết tiệt này năm lần bảy lượt đối phó với nó, thật đần độn, thiếu óc sáng tạo biết bao.

"Hoán"- Lục Nam mạnh mẽ hô một tiếng! Nhưng đồng thời miệng cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Bất ngờ xảy ra!

Khi hồng côn vừa vắn đâm vào thái cực đồ thì đột nhiên "xuy xuy" mấy tiếng- thái cực ma đồ chậm rãi xoay chuyển. Cây côn theo quán tính một nửa đã xuyên qua thái cực đồ, liền quỷ dị mất hút, nửa còn lại tiếp tục bị thái cực đồ hút lấy.

Cùng lúc đó, tại một địa phương thần bí dưới lòng đất, cũng không rõ nơi nào, thời gian, không gian đều bị cảm cố. Rõ ràng là một nhà lao đáng sợ.

"Choeng "- chỉ nghe một âm thanh rất tai vang lên!

"AAA.. Tên khốn kiếp tự linh cốc, lại dám dùng côn đánh bổn lão gia. Khi sư diệt tổ. Ta mà thoát khỏi phong ấn thì sẽ cho tên hậu bối nhãi nhép nhà ngươi biết thế nào là nhất đại ma vương Đại Ma Thiên Quân, duy ngã độc tôn... AA".

Tiểu Phong tay vượt tấm bia đá, trong lòng hấn bất chợt có một cảm giác kỳ lạ.

"Rút cuộc là vì sao, vì sao ta lại thấy đau khổ thế này"

Giờ phút này hấn cảm thấy vô cùng thống khổ, từ lúc sinh ra, bị đứt tay, bị đánh đòn hay giây phút li biệt người thân, Tiểu Phong cũng chưa bao giờ có cảm giác tương tự. Hấn chống Ý Thiên tiêu, cả người gục xuống, đây là tại sao. Hấn như suy sụp, nước mắt tự động ứa ra, theo hai bờ má nhỏ giọt xuống.

Trên mặt bia đá chỉ có vền vền tám chữ mà thôi:

"Đệ nhất chiến long- Thanh Long chi mộ"

Đây là mộ phần của Thanh long sao? Thực sự là mộ phần của Thanh Long trong truyền thuyết, là thần thú từ thời thái cổ sao?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng lại xuất hiện tại chỗ này_ Tiểu Phong tuy tâm tình đã không vững nhưng lí trí vẫn còn đó. Hấn là người cẩn thận, biết suy nghĩ trước sau.

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31: Cuộc Chiến Thần Thú (4)

Tình huống trước mắt dù là thế nào đi chăng nữa cũng không cho hấn quá nhiều thời gian. Người ta thường nói xúc động rất dễ dẫn đến những sai lầm chết người, Tiểu Phong hiểu điều đó, hai tay nhanh nhẹn kết ấn.

Bích Hải tâm kinh là tâm pháp gôi đầu, lúc này biến hoá ra một thanh kiếm sắc xanh chặt chẽ bao bọc quanh hấn, xem ra đã có tác dụng. Với loại tâm pháp này mà nói, tác dụng lớn nhất là giúp người thi triển vứt bỏ mọi ý niệm, trong tâm cảnh chỉ như một mặt biển xanh phẳng lặng mà thôi.

Hấn mò mẫm xung quanh tấm bia đá, giờ mới thấy nó là một tấm mộ bia cũ kỹ, trên bề mặt còn vô vàn vết nứt. Trong những dấu vết này, ngoài đa số là do thời gian làm phong hoá thì còn có mấy vết đặc biệt sâu hoắm, không rõ bị vật gì gây ra. Toàn bộ tấm bia làm bằng vật liệu kì lạ, ban đầu hấn còn ngỡ là đá thông thường nhưng giờ xem ra không phải.

"Tấm bia này ma lực đáng sợ quá, lại còn ghi là mộ của Thanh Long nữa, có chút dọa người chăng?" _ Tiểu Phong trong bụng trầm nghĩ, hấn thật muốn xem xét kĩ hơn.

Nhưng chỉ là đúng lúc này, một điều không thể ngờ đã xảy ra!.

"Trời đất như cuộc cờ, đạo pháp như quân cờ, ta là người nắm giữ tất cả. Ta nói là quy tắc của trời đất, ta làm là hành động của trời đất. Sinh ra hay chết đi đều tùy tâm của ta " _ Một giọng nói bất chợt cất lên!.

Sâu thẳm trong tiềm thức rung động!.

Lời lẽ này!.

Câu nói này!.

"AAA.." _ Tiểu Phong gào lên, đầu óc quay cuồng choáng váng, hấn cảm thấy mọi thứ xung quanh dường như cũng đang quay.

Hấn ôm đầu, cả thân hình ngã vật ra cát, một thứ sức mạnh vô hình đánh vào tinh thần hấn. Tiểu Phong cảm thấy mình như một mòm đá bé nhỏ bị ngàn

còn sóng lớn dội vào, lại như bị một luồng sét khổng lồ quét xuống mà rơi rụng. Cái thứ ác mộng từ hai năm trước không ngờ đã quay lại, từ cái thê gồ quỷ quái đã bắt nguồn tất cả.

"Hừ, ma tâm, cuồng vọng, ma tính xâm nhập quá nặng rồi!" _cách Tiểu Phong vài trăm trượng, một cặp mắt màu lam đã âm thầm quan sát hết thấy, lúc này hừ lạnh đánh giá.

"Vù" _ một âm thanh xé gió, rồi một tiếng hót như tiếng nhạc trong cõi tiên cất lên, một con hạc trắng muốt dài hơn chục trượng bay ra. Hạc này có cặp mắt màu lam, long lanh hơn cả ngọc bích; cái mỏ dài màu đỏ, còn đỏ hơn cả những quả lựu chín, điều đặc biệt nhất là kích cỡ của nó thật quá lớn. Một con hạc mà so với những con phi long ở thời cổ đại lại không hề bé hơn!. Đôi cánh khổng lồ của nó khẽ vẫy, rất nhanh liền bay tới chỗ Tiểu Phong, nó không quên thu nhỏ mình lại.

Hạc nhìn hần vật vờ có phần sắp không chịu nổi nhưng nó chưa vội vàng đưa ra hành động, nó bước đi vòng quanh hần một lượt. Hạc đã vẫy cánh, thật nhẹ nhàng, thật thanh thoát, uyển chuyển đến si mê. Hạc múa một điệu múa kì lạ nhưng vô cùng đẹp đẽ, từng luồng ánh sáng thánh khiết như cầu vồng theo động tác của nó, hư hư thực thực hiện ra. Ban đầu ánh sáng này còn vây quanh con hạc nhưng dần dần biến hoá thành một quả cầu bảy sắc lung linh, to bằng quả trứng.

Lát sau chỉ thấy quả cầu này dung nhập vào người Tiểu Phong rồi biến mất.

Lại nói Tiểu Phong đang lăn lộn dưới đất, khi quả cầu ánh sáng nhập vào liền bất tỉnh nhân sự, đoán rằng hạc tạm thời khiến hần ngất đi. Con hạc chậm rãi rời gần hơn, đặt một cánh lên vầng trán lấm lem bùn thiu toàn cát và mồ hôi của Tiểu Phong, cặp mắt chậm rãi nhắm lại.

"Quả nhiên là thủ đoạn của lũ hậu bối ma giáo, Hắc tâm đoạn cốt kinh, một trong bát đại ma công không ngờ sau vạn năm lại xuất thế rồi. Chỉ tiếc bản thân ta bây giờ là một chút thân hồn tan nát còn lưu lại trên bảo kính Luân hồi, không thể giúp hần trừ đi được, bằng không với pháp lực của ta năm xưa tuyệt không thành vấn đề. May mắn thay tên tiểu tử này luyện được một bộ công pháp đặc thù tương khắc nên cũng chưa đáng ngại" _hạc lẩm nhẩm, cái đầu gật gù có chút cảm khái. Một lát sau nó lại nói tiếp:

"Cái tên tiểu tử này mang quá nhiều bí mật đi, Ý Thiên Tiêu vốn là thần binh của chàng năm xưa không ngờ cũng nằm trong tay hần, còn để cho hần sử dụng như vậy. Thật chẳng biết là hoạ hay phúc nữa!". Đoạn hạc im lặng mà lẩm vào suy tư.

Chẳng biết bao lâu sau.

"Ánh sáng" _ một tia sáng mỏng manh chiếu vào mắt hần, tia nắng đỏ hồng vừa dịu nhẹ vừa ôn hoà của buổi chiều.

"A chói quá" _ Tiểu Phong vội nhắm tịt đôi mắt lại.

"Hừ, còn không mau tỉnh dậy đi, còn định nằm lì ra nữa à!" _Hạc ngồi bên hần đã lâu, lúc này đang dùng cánh vỗ một cái vào má, đánh thức hần dậy.

Mở dần đôi mắt nào, 2...3...-Tiểu Phong chưa kịp tỉnh dậy thì "xoẹt" một cái _hần lại bị xối tiếp một gáo nước. Đứng là tra tấn người ta mà _Tiểu Phong lảm rảm, hần đã tỉnh, lúc này thấy mình đang nằm trên một đám lá trúc khô. Hần quay sang phía bên cạnh, đột nhiên ơ một tiếng:

"Bạch Dao" _ là muội đấy à. Ta..ta đã ngất đi bao lâu rồi. Ta vừa mơ một giấc mơ kì lạ, ta dường như đã gặp Thanh Long, ông ấy nói...".

"Muội cái đầu thối nhà ngươi!" _con hạc đánh cho hần một cái đau điếng, nói:

"Ta vạn năm trước là đại công chúa, còn là tiên giới đệ nhất tiên tử, tên gọi Vũ Ti Ngọc".

Nghe con hạc tự xưng mình là người của vạn năm trước, Tiểu Phong nhất thời sửng sốt. Bây giờ hần mới quan sát kỹ, Vũ Ti Ngọc so với Bạch Dao đúng là có những điểm khác biệt.

"Tiên bối, xin người thứ lỗi cho văn bối đã thất lễ" _Tiểu Phong vội vàng đứng dậy, chắp tay nói.

Tiên nhân của vạn năm trước là khái niệm gì chứ, chẳng phải đó là những thượng cổ tiên thần mà chúng sinh lễ bái sao _Tiểu Phong trong lòng không khỏi dậy sóng.

Vũ Ti Ngọc không đề ý đến bộ dạng của hần, nàng ôn hòa nói:

"Gọi ta Ti Ngọc được rồi, bộ dạng ta thế này ngay cả biến thành hình người cũng không làm được, không dám nhận cái danh tiên bối a."

"Văn bối không dám" _Tiểu Phong cúi đầu thành thực đáp, đoạn hần như sực nhớ ra điều gì, ánh mắt nhìn ra bốn phía. Trúc xanh mọc rậm rạp, lá trúc xì xào trong gió, thân trúc lắc lư nhẹ nhàng phát ra những âm thanh "cót két" liên hồi. Cảnh tượng quá đổi yên bình, quá đổi quen thuộc, chẳng phải là Thanh Trúc sơn sao?. Hần lúc bấy giờ đã ra thoát ra ngoài rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Khúc Ý Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

